SERIA FASCINAȚIE

MELISSA MARR

FASCINAȚIE

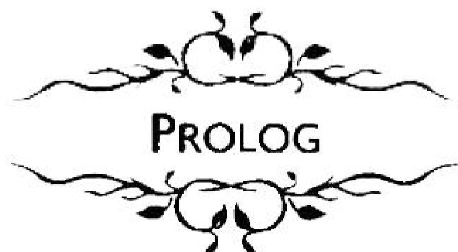

melissa marr

Titlu original: *Wicked Lovely*

Traducător: Georgiana Harghel

Editura RAO
2010

Prolog

Regele Verii îngenunche în fața ei.

— Este ceea ce alegi liber, să rişti frigul iernii?

Se uită la el – băiatul de care se îndrăgostise în aceste ultime săptămâni. Nu se gândise niciodată că ar fi fost altceva decât un om, dar acum pielea îi strălucea de parcă îl cuprinseseră flăcările chiar sub stratul de epidermă, atât de ciudat şi de frumos, încât nu putea să nu se uite la el.

— E ceea ce vreau.

— Înțelegi că, dacă nu eşti tu aceea, vei purta frigul Reginei Iernii, până ce următoarea muritoare va decide să rişte? Și că o vei avertiza să nu aibă încredere în mine?

Făcu o pauză, uitându-se la ea cu durere în ochi.

Ea încuviință în tăcere.

— Dacă mă refuză, o vei avertiza pe următoarea fată, apoi următoarea, se apropie de ea, şi până ce una dintre ele nu acceptă, nu vei fi eliberată de frig.

— Înțeleg.

Zâmbi cât de încrezător putu şi apoi se îndreptă spre tufişul de păducel. Frunzele îi atinseră brațele în timp ce se aplecă pentru a ajunge la rădăcinile acestuia.

Degetele ei apucară toiagul Reginei Iernii. Era un obiect obişnuit, uzat de parcă nenumărate mâini i-ar fi îmbrățişat lemnul. Erau acele mâini, ale acelor fete care stătuseră unde stătea ea acum, nu dorea să se gândească la asta.

Stătea acolo, încrezătoare şi înfricoşată.

În spatele ei, el se apropie. Foşnetul copacilor deveni aproape asurzitor. Strălucirea pielii lui, a părului, se intensifică. Umbra îi căzu pe pământ în faţa sa.

El şopti:

— Te rog! Să fie ea aleasa…

Apucă toiagul Reginei Iernii cu speranţă. Pentru un moment, chiar crezu, dar apoi gheaţa o pătrunse, îi umplu venele precum cioburile de sticlă.

Ţipă strigându-l:

— Keenan!

Se împletici către el, dar el plecă, fără să mai strălucească, fără să se mai uite la ea.

Apoi rămase singură – doar cu un lup care să-i ţină companie – aşteptând să spună următoarei fete ce nebunie ar fi să-l iubească, să aibă încredere în el.

Capitolul 1

CEI CARE VĂD, sau oamenii cu a DOUA VEDERE… au întâlniri foarte înfricoşătoare cu [ZÂNELE, pe care ei le numesc Sleagh Maith, sau Oamenii Buni].

– *Comunitatea secretă*, de Roger Kirk şi Andrew Lang (1893)

— Patru bile, buzunarul lateral.

Aislinn lovi cu tacul din scurt şi rapid; bila căzu în buzunar cu un pocnet satisfăcător.

Partenerul ei de joc, Denny, îşi pregăti o lovitură scurtă, o lovitură decisivă.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Ce-i? Te grăbeşti?

Îi arătă ceva cu tacul.

— Exact. *Concentrează-te şi controlează-te, despre asta e vorba.* Băgă în buzunar cele două bile.

El clătină din cap o dată, aproape în semn apreciativ.

Aislinn înconjură masa, se opri şi dădu tacul cu cretă. În jurul ei, pocniturile bilelor care se loveau, râsetele înfundate, chiar muzica fără sfârşit country şi blues, care venea dinspre tonomat, o păstrau ancorată în lumea reală: lumea oamenilor, lumea *sigură.* Nu era singura lume, indiferent cât de mult ar fi dorit Aislinn sa fie. Dar ascundea cealaltă lume – pe cea urâtă – pentru scurte momente.

— Trei, buzunarul din colţ. Se uită în lungul tacului. Era o lovitură bună.

Concentrează-te. Controlează-te.

Apoi simţi: aer cald pe pielea ei. O zână, răsuflându-i prea fierbinte pe gât, îi adulmeca părul. Bărbia sa ascuţită îi împungea pielea. Nici toată concentrarea din lume nu putea face ca atenţia pe care i-o acorda Faţă-Lunguiaţă să fie acceptabilă.

Rată: singura bilă care căzu fu cea albă.

Denny luă bila în mână.

— Ce a fost asta?

— Mămăligă?

Se strădui să zâmbească, uitându-se la Denny, la masă, oriunde altundeva decât la hoarda care intra pe uşă. Chiar şi atunci când se uita în altă parte, le auzea: râzând şi ţipând, scrâşnind din dinţi şi dând din aripi, o cacofonie de care nu putea scăpa. Acum veneau în turme, cumva mai dezlănţuite pe măsură ce se lăsa seara, invadându-i spaţiul, punând capăt oricărei speranţe de linişte.

Denny nu se uita lung la ea, nu punea întrebări dificile. Îi făcu doar semn să se îndepărteze de masă şi strigă:

— Gracie, pune o melodie pentru Ash.

La tonomat, Grace puse una dintre puţinele melodii care nu erau country sau blues: „Break Stuff“, a celor de la Limp Bizkit.

În timp ce versurile ciudat de liniştitoare şi vocea gravă începeau să prindă viaţă, ducând la o acumulare de furie care îţi făcea stomacul să se strângă inevitabil, Aislinn zâmbi. *Dacă aş putea să mă liniştesc aşa, să las anii de hărţuiri acumulate să se reverse asupra zânelor…* Îşi trecu mâna pe lemnul neted al tacului, privind cum Faţă-Lunguiaţă se mută lângă Grace. *Aş începe cu el. Chiar aici, chiar acum.* Îşi muşcă buzele. Desigur, toată lumea ar crede că a luat-o complet razna, dacă ar începe să învârtă tacul şi să lovească în corpuri invizibile, toată lumea mai puţin zânele.

Înainte ca melodia să se termine, Denny strânsese ce era pe masă.

— Frumos.

Aislinn merse către rastelul de pe perete şi puse tacul într-un loc liber. În spatele ei, Faţă-Lunguiaţă chicoti – subţire şi ascuţit – şi îi rupse vreo două fire de păr.

— Aşez bilele din nou?

Dar din tonul lui Denny se auzi ceea ce el nu spusese: şi anume că ştia răspunsul înainte de a pune întrebarea. Nu ştia de ce, dar putea citi semnele.

Faţă-Lunguiaţă îi adulmecă firele de păr.

Aislinn îşi drese glasul:

— Amânăm?

— Sigur.

Denny începu să-şi desfacă tacul. Clienţii obişnuiţi nu îi comentau niciodată schimbările de dispoziţie sau apucăturile mai ciudate.

Se îndepărtă de masă, luându-şi la revedere în şoaptă pe măsură ce mergea, evitând intenţionat să se uite la zâne. Acestea mutau bilele, se loveau de oameni – orice pentru a provoca probleme –, dar nu îi stătuseră în cale în această seară, nu încă. Se opri lângă masa cea mai apropiată de uşă.

— Am plecat.

Unul dintre tipi se ridică, părăsind pentru moment o combinaţie frumoasă de bile. Îşi frecă barbişonul, mângâind părul scurt, cărunt.

— E ora de plecare a Cenuşăresei?

— Ştii cum e – trebuie să ajungi acasă înainte ca pantoful să cadă.

Îşi ridică piciorul, încălţat cu un pantof de sport ponosit.

— Nu are sens să tentez vreun prinţ.

El pufni şi se întoarse la masă.

O zână cu ochi ca de căprioară îşi croi drum prin cameră; cu oase subţiri şi parcă cu prea multe încheieturi, era vulgară şi superbă, în acelaşi timp. Ochii erau mult prea mari pentru chipul său, dându-i o expresie speriată. Împreună cu trupul slab, ochii aceia o făceau să pară vulnerabilă, inocentă. Nu era.

Niciuna dintre ele nu e.

Femeia care stătea la masa de lângă Aislinn scutură un muc

de ţigară în scrumiera şi aşa prea plină.

— Ne vedem weekendul viitor.

Aislinn încuviinţă cu o mişcare din cap, fiind prea încordată ca să răspundă.

Cu o mişcare extrem de rapidă, Ochi-de-Căprioară scoase limba lungă şi albastră către o zână cu copite despicate. Zâna făcu un pas înapoi, dar deja pe obrajii săi scobiţi se scurgea o dâră de sânge. Ochi-de-Căprioară chicoti.

Aislinn îşi muşcă tare buzele şi ridică o mână pentru a-l saluta pentru ultima dată pe Denny. *Concentrează-te.* Se strădui să păşească drept, calm: stări prin care nu trecea în acele momente.

Ieşi din local, ţinându-şi cu greu gura pentru a nu articula cuvinte periculoase. Dorea să vorbească, să le spună zânelor să plece, ca să nu plece ea, dar nu putea. *Niciodată*. Dacă ar fi făcut-o, i-ar fi aflat secretul: ar fi ştiut că ea le poate vedea.

Singura cale prin care putea supravieţui era să păstreze secretul; bunica o învăţase regula înainte să înveţe să-şi scrie numele: *ţine capul în jos şi gura închisă.* Părea greşit să fie nevoită să se ascundă, dar dacă doar ar fi încercat să încalce regula, bunica ar fi consemnat-o la domiciliu – să înveţe acasă, fără piscină, fără petreceri, fără libertate, fără Seth. Petrecuse destul timp în această situaţie, în timpul gimnaziului.

Niciodată.

Aşa că – stăpânindu-şi furia – Aislinn se îndreptă spre centru, către siguranţa relativă pe care i-o ofereau barele de fier şi uşile de oţel. Fie în forma sa de bază, fie sub forma mai pură de oţel, fierul era otrăvitor pentru zâne şi, prin urmare, extrem de reconfortant pentru ea. În ciuda zânelor care patrulau pe străzi, Huntsdale era acasă. Vizitase Pittsburghul, se plimbase prin Washington, explorase Atlanta. Erau destul de frumoase, dar prea opulente, prea vii, prea pline de parcuri şi copaci. Huntsdale nu era prosper. Nu mai fusese de ani buni. Asta însemna că nici zânele nu prosperau aici.

Gangurile şi aleile pe lângă care treceau erau locul potrivit pentru cei mai romantici, dar nu era nici pe departe la fel de rău ca înghesuiala de pe Mall, din Washington, sau de la

Grădina Botanică din Pittsburgh. Încerca să se consoleze cu gândul acesta în timp ce mergea. Aici erau mai puţine zâne – dar şi mai puţini oameni.

Mai puţin e mai bine.

Străzile nu erau pustii: oamenii îşi vedeau de treburi, făceau cumpărături, se plimbau, râdeau. Era mai uşor pentru ei: nu vedeau zâna albastră care încolţise câteva zâne cu aripi, în spatele unei ferestre murdare; nu vedeau zânele cu coamă de leu care se întreceau de-a lungul liniilor de înaltă tensiune, rostogolindu-se una peste alta, aterizând pe o femeie înaltă cu dinţi strâmbi.

Sa fii atât de orb… Pentru Aislinn era dorinţa secretă de o viaţă. Dar dorinţa nu schimba *realitatea.* Şi chiar dacă ar fi putut cumva să nu mai vadă zânele, nu putea să uite adevărul.

Îşi băgă mâinile în buzunare şi continuă să meargă, pe lângă mama cu copiii evident obosiţi, pe lângă vitrinele împodobite cu ace de gheaţă, pe lângă noroiul îngheţat de pe stradă. O trecu un fior. Iarna care părea să nu se mai termine începuse deja.

Trecu pe lângă colţul pe care se afla „Harper and Third" – *aproape am ajuns* – când *ele* ieşiră de pe o alee: aceleaşi două zâne care o urmăreau aproape zilnic, în ultimele două săptămâni. Fata avea părul lung, alb, care îi cădea pe spate precum rotocoalele de fum. Buzele ei erau albastre, nu albastre de parcă ar fi fost date cu ruj, ci de un albastru cadaveric. Purta o fustă de piele, de un maro spălăcit, cusută cu fire groase. Lângă ea mergea un lup alb, uriaş, de care se sprijinea din când în când sau pe care îl încăleca. Când cealaltă zână o atingea, din pielea ei ieşeau aburi. Îşi arăta colţii la el, îl împingea, îl lovea: el nu făcea decât să zâmbească.

Şi când o făcea era uluitor de frumos. Strălucea uşor, de parcă în el ardeau cărbuni aprinşi. Părul lui lung până la baza gulerului strălucea precum lamele de aramă, care păreau că ar fi putut să taie pielea, dacă Aislinn şi-ar fi trecut mâinile prin el – nu că ar fi dorit să o facă. Chiar dacă ar fi fost cu adevărat om, nu ar fi fost genul ei – bronzat şi prea frumos pentru a fi atins, mergând uşor legănat, conştient de cât de atrăgător este.

Se mişca de parcă ar fi condus pe toţi şi pe toate, din această cauză părând a fi şi mai înalt. Dar nu era chiar atât de înalt – nu la fel de înalt precum fetele scheletice de lângă râu sau ciudaţii oameni din coajă de copac care bântuiau prin oraş. Era cam de înălţime medie, doar cu un cap mai înalt decât era ea.

De fiecare dacă când se apropia de ea, putea să simtă mirosul florilor de câmp, să audă foşnetul ramurilor de salcie, de parcă ar fi stat pe malul unui iaz, într-una dintre acele rare zile de vară: aroma mijlocului de vară, la începutul unei toamne friguroase. Şi dorea să păstreze aroma, să se răsfeţe în ea, să fie copleşită de ea până ce căldura avea să-i pătrundă prin piele. O îngrozea nevoia aproape irezistibilă de a se apropia de el, mai aproape decât de orice altă zână. *El* o îngrozea.

Aislinn începu să meargă un pic mai repede, fără să alerge, dar mai repede. *Nu fugi.* Dacă fugea, aveau să o urmărească: zânele erau mereu încântate să se lanseze într-o urmărire.

Se adăposti în magazinul „The Comix Connexion". Se simţi mai în siguranţă printre rândurile de rafturi din lemn nevopsit, care căptuşeau magazinul. *Spaţiul meu.*

În fiecare seară, scăpa de ei ascunzându-se până îi vedea că pleacă, aşteptând până nu-i mai vedea prin preajmă. Câteodată era nevoie de câteva încercări, dar, până în acel moment, tertipul funcţionase.

Aştepta în „Comix", sperând că ei nu o văzuseră.

Apoi, intră el – luase o înfăţişare umană, ascunzând strălucirea, dându-se drept om – vizibil pentru toţi.

Ceva nou. Şi noul nu era de bun augur, nu în ceea ce le privea pe zâne. Zânele treceau pe lângă ea – pe lângă toată lumea – în fiecare zi, invizibile şi imposibil de văzut dacă ele nu doreau asta. Cele cu adevărat puternice, cele care se puteau aventura mai adânc în oraş, puteau să ia o înfăţişare umană – manipulare specifică zânelor – pentru a se ascunde la lumina zilei şi pentru a părea oameni. O înspăimântau mai mult decât celelalte.

În cazul acestei zâne era chiar şi mai rău: luase înfăţişare umană în câteva secunde, devenind brusc vizibilă, de parcă nu

ar fi contat deloc faptul că se făcea văzut.

Acesta se opri la tejghea să vorbească cu Eddy – aplecându-se mai mult pentru a se face auzit prin muzica ce duduia prin boxele plasate în colţurile încăperii.

Eddy aruncă o privire în direcţia ei, apoi se uită din nou către zână. Îi rosti numele. Ea văzu asta, chiar dacă nu auzi.

Nu.

Zâna porni în direcţia ei, zâmbind, pentru cei din jur luând chipul unuia dintre colegii ei de clasă din familie mai înstărită.

Ea se întoarse şi luă în mână un număr vechi din *Coşmaruri şi basme cu zâne*. Strânse revista cu putere, sperând că mâinile nu îi tremurau.

— Aislinn, nu-i aşa?

Băiatul zână era lângă ea, braţul lui atingându-l pe al ei, mult prea aproape. Se uită în jos, la revista de benzi desenate, zâmbind crispat.

— E bună de ceva?

Făcu un pas înapoi şi îl cercetă cu privirea. Dacă dorea să pară un tip cu care ea să fi dorit să vorbească, atunci dăduse greş. De la manşetele jeanşilor lui decoloraţi, la haina groasă din lână, înfăţişarea era tipică pentru băieţii din zonele exclusiviste ale oraşului. Îşi potolise culoarea arămie a părului, care era acum blond nisipiu, îşi ascunsese freamătul acela de vară, dar chiar sub chip uman era prea frumos pentru a fi adevărat.

— Nu mă interesează.

Strecură revista de benzi desenate la locul ei şi merse spre rândul următor de rafturi, încercând să-şi stăpânească frica, dar nereuşind.

El o urmă, cu pas egal şi prea aproape.

Nu se gândi că avea să-i facă rău, nu aici, nu în public. Cu toate defectele lor, zânele păreau să se poarte mai frumos când purtau chipuri umane. Poate că era frica de barele de oţel ale închisorilor oamenilor. Nu prea conta cu adevărat de ce: ceea ce conta era faptul că era o regulă pe care păreau să o respecte.

Dar, când îşi ridică privirea, Aislinn simţi aceeaşi dorinţă de a fugi. Semăna cu una dintre felinele mari de la zoo – îşi

hăituia prada din spatele gardului de protecţie.

Fata cea moartă aştepta în faţa magazinului, invizibilă, aşezată pe spatele lupului său. Avea o expresie visătoare, ochii sclipindu-i precum picăturile de petrol – străfulgerări stranii de culoare într-o mare neagră.

Nu fixa cu privirea zânele invizibile, Regula #3. Aislinn se uită din nou în jos, către cutia din faţa ei, calmă, de parcă nu ar fi făcut altceva decât să se uite prin magazin.

— Mă întâlnesc cu nişte prieteni să bem o cafea.

Băiatul zână se apropie.

— Vrei să vii?

— Nu.

Păşi într-o parte, punând mai multă distanţă între ei. Înghiţi, dar degeaba, gura îi era prea uscată din cauza spaimei şi a tentaţiei simţite.

El continuă.

— Poate în altă seară.

Nu era o întrebare, nu era deloc o întrebare. Aislinn dădu din cap.

— De fapt, nu.

— E deja imună la farmecele tale, Keenan? se auzi glasul Fetei Moarte. Vocea ei era vioaie, dar cuvintele erau tăioase. Deşteaptă fată.

Aislinn nu răspunse: Fata Moartă nu era vizibilă. *Să nu răspunzi zânelor invizibile, Regula #2.*

Nici el nu îi răspunse, nici măcar nu se uită în direcţia ei.

— Pot să iau legătura cu tine? Prin e-mail? Altfel?

— Nu.

Vocea îi era răguşită. Gura i se uscase. Înghiţi cu greu. Limba îi era lipită de cerul gurii, scoţând un pocnet uşor când încercă să vorbească.

— Nu sunt deloc interesată.

Dar era.

Se ura pentru asta, dar, cu cât stătea mai aproape de el, cu atât mai mult dorea să răspundă *da, da, te rog, da,* la orice ar fi întrebat-o. Nu putea, nu avea voie.

El scoase o bucată de hârtie din buzunar şi mâzgăli ceva.

— Uite adresa mea de mail. Când te răzgândeşti…

— Nu o voi face.

Luă hârtia – încercând ca degetele să nu i se apropie prea mult de pielea lui, temându-se ca nu cumva contactul să facă lucrurile şi mai dificile – şi o băgă în buzunar. *Rezistenţă pasiva,* asta ar fi recomandat şi bunica. *Rezistă şi scapă mai repede.*

Eddy se uita la ea; Fata Moartă se uita la ea.

Băiatul zână se aplecă mai aproape şi şopti:

— Aş vrea tare mult să te cunosc mai bine…

O adulmecă de parcă ar fi fost un soi de animal, la fel ca zânele care arătau mai puţin a oameni.

— Tare mult.

Şi asta ar fi Regula #4: Niciodată să nu atragi atenţia zânelor. Aislinn aproape că se împiedică în încercarea de a scăpa – de el şi de nevoia ei inexplicabilă de a ceda. Se împiedică în prag când Fata Moartă şopti:

— Fugi cât mai poţi.

Keenan o privi pe Aislinn plecând. Nu alerga cu adevărat, dar şi-ar fi dorit să o facă. El simţea asta, îi simţea frica, precum bătăile de inimă ale unui animal speriat. De obicei, muritorii nu fugeau de el, mai ales fetele: doar una o făcuse, în toţi aceşti ani în care îşi jucase rolul.

Acesteia, totuşi, îi era frică. Pielea ei deja palidă se albise şi mai mult când se apropie de ea, făcând-o să pară o stafie cu chipul încadrat de părul ei drept, negru-albăstrui. *Delicată.* O făcea să pară mai vulnerabilă, mai uşor de abordat. Sau poate că totul se datora faptului că era atât de slăbuţă. Îşi imagină că ar putea să îi cuibărească capul sub bărbia lui şi să îi cuprindă trupul în braţe, acoperindu-l cu haina. *Perfectă.* Ar fi avut nevoie de ceva sfaturi în ceea ce priveşte îmbrăcămintea – să înlocuiască hainele şterse pe care se părea că le preferă, să adauge câteva bijuterii – dar asta era inevitabil în timpurile astea. Cel puţin avea părul lung.

Ar fi şi o provocare bine-venită, fiind atât de ciudat de stăpână pe sentimentele sale. Majoritatea fetelor pe care le alesese erau atât de înflăcărate, atât de schimbătoare. Cândva

crezuse că era un indicator bun – Regina Verii, pasiune dezlănţuită. Fusese ceva logic.

Donia îi întrerupse şirul gândurilor:

— Nu cred că te place.

— Şi?

Donia îşi bosumflă buzele albastre, singura pată de culoare de pe faţa ei albă, ca de gheaţă.

Dacă ar fi studiat-o, ar fi găsit dovezi ale schimbărilor – părul blond devenise la fel de alb ca zăpada spulberată de crivăţ, paloarea care făcea ca buzele să îi pară atât de albastre – dar era la fel de frumoasă cum fusese atunci când preluase rolul de Fată a Iernii. *Frumoasă, dar nu a mea, nu aşa cum va fi Aislinn*.

— Keenan, izbucni Donia, odată cu cuvintele ei ieşind și un nor de aer îngheţat. Nu te place.

— O să mă placă.

Ieşi şi renunţă la înfăţişarea umană. Apoi spuse cuvintele care pecetluiseră soarta atâtor muritoare înainte.

— Am visat-o. Ea este aleasa.

Şi, odată cu asta, Aislinn începu să-şi piardă aura de muritoare. Dacă nu devenea Fata Iernii, atunci era a lui de acum încolo – la bine şi la greu.

CAPITOLUL 2

[Sleagh Maith, sau Poporul Bun, nu sunt] îngroziţi de niciun lucru pământesc mai mult ca de oţelul cel rece.
– *Comunitatea Secretă,* de Robert Kirk
şi Andrew Lang (1893)

Cum era înspăimântată de zâna care o abordase, Aislinn nu se putea duce acasă. Dacă totul părea a fi calm, bunica nu îi impunea prea multe restricţii, dar dacă bunica bănuia că lucrurile nu erau în regulă, toată îngăduinţa avea să dispară. Aislinn nu avea de gând să rişte asta, nu dacă avea de ales, aşa că trebuia să-şi controleze panica.

Şi era panicată, mai panicată decât fusese de ani de zile – destul de înspăimântată cât să parcurgă în goană un cvartal, atrăgând după ea zâne. Câteva dintre ele porniseră în urmărirea ei la început, până ce una dintre zâne cu înfăţişare de lup mârâi la celelalte şi acestea renunţară – toate, mai puţin una. Aceasta galopa în patru labe alături de Aislinn, pe Third Avenue. Blana cristalină a fetei-lup şoptea o melodie straniu de atrăgătoare, de parcă ar fi vrut să-l facă pe cel care asculta să aibă încredere în ea.

Aislinn încetini, sperând să o descurajeze, dorind să oprească melodia îmbietoare. Nu funcţionă.

Se concentră asupra sunetului scos de paşii săi pe asfalt, de maşinile care treceau prin apropiere, de başii unui casetofon,

orice numai asupra cântecului nu. Când coti spre strada Crofter, firma roşie din neon de la „Crow's Nest" se reflectă în blana zânei, scoţând în evidenţă ochii roşii ca boabele de ilice. După cum se observa şi în restul oraşului Huntsdale, clădirea care găzduia clubul arăta cam cât de mult decăzuse aşezarea. Faţadele care fuseseră, probabil, cândva atrăgătoare, acum purtau semnele timpului şi ale decăderii. Din crăpăturile din asfalt şi din gazonul pe jumătate distrus răsăreau buruieni. În afara clubului, lângă zona unde se afla calea ferată abandonată, oamenii pe lângă care trecea păreau că sunt în căutarea a ceva anume – ceva, orice putea să le amorţească mintea. Nu era o alegere pe care să o facă, nu le invidia refugiul în chimicale.

Câteva fete pe care le recunoscu îi făcură semn, dar nu pentru a o opri. Aislinn le salută dând din cap, încetinind la viteza normală de mers la pas.

Aproape am ajuns.

Apoi, unul dintre prietenii lui Seth, Glenn, îi apăru în cale. Avea atât de multe piercinguri pe faţă, încât ar fi trebuit să le atingă pentru a le număra pe toate.

În spatele ei, fata-lup mergea la pas, apropiindu-se din ce în ce mai mult, până ce mirosul înţepător al blănii deveni sufocant de greu.

— Să-i spui lui Seth că i-au venit boxele, începu Glenn.

Fata-lup, în continuare în patru labe, o împinse pe Aislinn cu capul.

Aislinn se împiedică, prinzându-l pe Glenn de braţ pentru a se echilibra.

Întinse mâna spre ea, când Aislinn încercă să facă un pas înapoi.

— Eşti bine?

— Cred că am fugit cam repede, se strădui ea să zâmbească şi încercă să pară răvăşită din cauza alergatului. Încerc să mă încălzesc, ştii?

— Sigur.

Privirea pe care i-o aruncă era cunoscută: nu o credea.

Tocmai când trecea pe lângă el, pentru a ajunge la

scurtătura care ducea spre locuinţa lui Seth, se deschise uşa de la „Crow's Nest", lăsând să se audă muzica stridentă dinăuntru. Ritmul tobelor era mai rapid chiar decât cel al inimii ei.

Glenn îşi drese glasul.

— Lui Seth nu-i place să o iei pe acolo – făcu un gest către aleea întunecată de lângă clădire – singură. S-ar supăra, ştii, dacă ai păţi ceva.

Nu putea să-i spună adevărul: ceea ce o înspăimânta nu erau tipii care fumau pe alee, ci zâna cu înfăţişare de lup care mârâia la picioarele ei.

— E devreme.

Glenn îşi încrucişă braţele peste piept şi dădu din cap.

— Bine.

Aislinn se dădu la o parte de pe alee, la o parte de pe scurtătura care o ducea către siguranţa oferită de pereţii de oţel ai lui Seth.

Glenn o însoţi cu privirea, până o văzu întorcându-se pe stradă.

Fata-lup muşcă aerul de lângă gleznele lui Aislinn, până ce aceasta se lăsă cuprinsă de teamă şi începu să alerge restul drumului spre calea ferată abandonată.

La marginea curţii lui Seth, Aislinn se opri pentru a se aduna. Seth avea o fire destul de calmă, dar tot se speria uneori, mai ales când o vedea supărată.

Fata-lup urlase în timp ce Aislinn parcurse ultimii metri până la tren, dar nu o deranja pe Aislinn foarte mult, nu în acest loc.

Trenul lui Seth era frumos din mai multe puncte de vedere. *Cum aş putea să fiu supărată aici?* Exteriorul era decorat cu desene murale, care mergeau de la stilul manga la cel abstract; frumoase şi neaşteptate, ele se întrepătrundeau într-un colaj care parca implora privitorul să desluşească imaginile, pentru a găsi o ordine în spatele amestecului colorat. Într-una dintre puţinele luni mai calde, stătuse cu Seth în grădina lui ciudată, studiind desenele şi dându-şi seama că frumuseţea nu se afla

în ordine, ci în armonia neplanificată.

Exact cum e atunci când sunt cu Seth.

Grădina nu era decorată doar cu picturi: răsărind precum nişte pomi nefireşti, de-a lungul şi de-a latul grădinii, se găseau mai multe sculpturi din metal pe care le făcuse Seth în ultimii doi ani. Printre aceste sculpturi – şi în unele cazuri, împletindu-se cu acestea – erau plante cu flori şi lăstari. În ciuda stricăciunilor provocate de lunile lungi de iarnă, plantele prosperau sub atenta grijă a lui Seth.

Odată bătăile de inimă potolite, Aislinn ridică mână să bată la uşă.

Înainte să facă ceva, uşa se deschise, iar Seth apăru în prag, zâmbitor. Luminile de pe stradă îl făceau să pară un pic intimidant, luminându-i cerceii din sprâncene şi din buza inferioară. Părul lui negru-albăstrui îi cădea pe faţă de fiecare dată când se mişca, precum mici indicatoare care îi scoteau în evidenţă pomeţii pronunţaţi.

— Începusem să cred că nu ai să mai vii.

— Nu ştiam că mă aştepţi, spuse ea cu ceea ce spera să fie un ton nepăsător.

E din ce în ce mai sexy, cu fiecare zi.

— Nu te aşteptam, speram că ai să vii. Sper ca întotdeauna.

Îşi frecă braţele, goale, fiind acoperite doar de mânecile tricoului negru. Nu era solid, dar braţele – şi restul – arătau evident lucrate. Ridică o sprânceană şi întrebă:

— Ai de gând să intri sau rămâi acolo?

— Mai e cineva înăuntru?

— Suntem doar eu şi Boomer.

Se auzi ceainicul fluierând şi Seth intră din nou în casă, strigând în acest timp:

— Am luat un sendviş mai devreme. Vrei jumătate?

— Doar ceai.

Aislinn deja se simţea mai bine; faptul că era în preajma lui o făcea să se simtă mai încrezătoare. Seth era calmul întruchipat. Când îl părăsiseră părinţii pentru a pleca într-un soi de misiune şi când îi dăduseră tot ce aveau, nu o luase razna. În afară de faptul că îşi cumpărase vagoanele de tren şi

le transformase într-un fel de rulotă, se comportase destul de normal – ieşise cu prietenii, dăduse vreo câteva petreceri. Vorbise despre facultate, despre şcoala de artă, dar nu se grăbea.

Ocoli maldărele de cărţi de pe podea: Chaucer şi Nietzsche stăteau alături de *Prose Edda; Kama Sutra* se sprijinea de O *istorie mondială a arhitecturii* şi un roman de Claire Dunkle. Seth citea totul.

— Mişcă-te, Boomer. În seara asta e leneş.

Făcu un gest către şarpele boa care moţăia pe unul dintre fotoliile ergonomice din încăperea aflată în partea din faţă a trenului – camera lui de primire. Unul verde şi unul portocaliu aprins, fotoliile erau curbate în forma literei C. Nu aveau braţe, dar puteai sta cu picioarele ridicate, dacă doreai. Lângă fiecare din ele, se aflau mese din lemn natur, pe care se găseau teancuri de cărţi şi de hârtii.

Cu grijă, ea luă în braţe şarpele încolăcit şi îl mută de pe fotoliu pe sofa, în capătul opus al camerei înguste.

Seth veni cu două farfurii din porţelan. Pe fiecare din ele se afla o ceaşcă asortată, cu flori albastre, plină pe trei sferturi cu ceai.

— Ceai Oolong. Abia l-au primit în dimineaţa asta.

Luă o ceaşcă – vărsând puţin în farfurioară – şi gustă.

— Bun.

Se aşeză în faţa ei, cu ceaşca într-o mână şi farfurioara în alta, şi reuşind să pară, în mod straniu, plin de demnitate – în ciuda lacului negru cu care era dat pe unghiile de la mână.

— Deci, era cineva la „Crow's Nest"?

— Am vorbit cu Glenn. Ţi-au venit boxele.

— Bine că nu ai intrat. Data trecută a fost un raid acolo. Se încruntă câteva secunde. Nu ţi-a spus Glenn?

— Nu, dar ştia că nu rămân. Îşi ridică picioarele, mulţumită că lui Seth îi dispăruse expresia încruntată. Şi, pe cine au pus mâna?

Sorbi din ceai şi se pregăti să audă ultimele zvonuri. Jumătate din timp, putea să se ghemuiască şi să-l asculte cum vorbea cu oamenii care îi umpleau casa aproape în fiecare

seară. Apoi, putea să se prefacă – pentru o scurtă perioadă, cel puţin – că lumea era aşa cum părea a fi, nici mai mult, nici mai puţin. Seth îi oferea toate acestea: un spaţiu privat în care să creadă în iluzia normalităţii.

Nu de asta începuse să-l viziteze când se cunoscuseră, cu vreo doi ani în urmă; *asta* era, pur şi simplu, rezultatul faptului că aflase că locuia într-o casă cu pereţi de oţel. Era, totuşi, unul dintre motivele pentru care, de curând, începuse să aibă sentimentele alea nebuneşti şi prosteşti pentru el, gândurile care îi spuneau să-i cedeze, dar Seth nu dorea o prietenă. Avea reputaţia de a fi perfect pentru o aventură de o noapte, dar ea nu era interesată de asta. Ei bine, *era* interesată, dar nu şi dacă însemna să piardă fie prietenia lui, fie accesul la refugiul cu pereţi de oţel.

— Eşti bine?

Se uitase în gol. *Iar.*

— Sigur. Doar, nu ştiu, cred că sunt obosită.

— Vrei să discutăm despre asta?

— Despre ce?

Sorbi din ceai şi speră că el avea să abandoneze subiectul, aproape la fel de mult cât spera că el să nu facă asta.

Oare cât de bine ar fi să spun cuiva? Doar să vorbesc despre asta? Bunica nu vorbea despre zâne dacă putea ocoli subiectul. Era bătrână, părând mai bătrână cu fiecare zi, prea obosită să o mai întrebe pe Aislinn ce văzuse când ieşise, prea obosită să întrebe unde fusese după căderea întunericului.

Aislinn încercă să-i zâmbească lui Seth, cu un calm precaut. *I-aş putea spune.* Dar nu era aşa, nu chiar; era regula asupra căreia insistase mereu bunica să nu cumva să o încalce.

M-ar crede?

Undeva, în cel de-al doilea vagon al trenului, se auzea muzică – un alt mix de-al lui, cuprinzând de toate, de la Gudsmack la Dresden Dolls, de la Sugarcult la Rahmaninov, şi alte bucăţi pe care nu putea să le identifice.

Era linişte – până în momentul în care Seth se opri şi îşi puse ceaşca de ceai pe măsuţa de lângă el.

— *Te rog,* spune-mi ce se întâmplă?

Mâna îi tremura, vărsând ceai pe covor. De obicei, nu insista; nu era genul lui.

— Ce vrei să spui? Nu e nimic…

O întrerupse.

— Haide, Ash. În ultima vreme pari îngrijorată. Vii aici mult mai des şi, doar dacă nu e vorba despre noi… – se uită lung la ea, cu o expresie greu de descifrat – nu-i aşa?

Evitând să-l privească în ochi, spuse:

— Nu e vorba despre noi.

Merse în bucătărie şi luă o cârpă pentru a şterge ceaiul vărsat.

— Atunci? Ai ceva probleme?

Întinse mâna după ea, în timp ce trecea pe lângă el.

— Sunt bine.

Evită mâna lui întinsă şi se duse să şteargă ceaiul, uitându-se lung la podea, încercând să ignore faptul că el o privea.

— Deci, ăăă, unde sunt ceilalţi?

— Le-am spus că am nevoie să fiu singur vreo câteva zile. Aşa am ocazia să stau cu tine. Să vorbim şi restul.

Oftând, se aplecă şi îi luă cârpa din mână. O aruncă spre bucătărie, unde ateriză pe masă cu un zgomot înfundat.

— Spune-mi.

Se ridică, dar o prinse de mână înainte să poată să îi scape din nou.

O trase mai aproape.

— Sunt aici. Voi fi aici. Orice ar fi.

— Nu e nimic. Serios.

Stătea acolo, el o ţinea de o mână, cealaltă atârnându-i neajutorată.

— Am nevoie doar să fiu într-un loc sigur, în companie plăcută.

— Ţi-a făcut cineva ceva?

Părea un pic altfel, mai încordat.

— Nu. Îşi muşcă buzele; nu credea că avea să îi pună atât de multe întrebări, de fapt, contase pe faptul că nu avea să pună întrebări.

— A vrut cineva să-ţi facă rău. O trase în braţele sale,

sprijinindu-şi bărbia pe creştetul ei, ţinând-o cu grijă.

Nu îi opuse rezistenţă. O ţinuse în braţe în fiecare an, când venea de la cimitir, de la mormântul mamei ei, o ţinuse în braţe anul trecut, când bunica se îmbolnăvise. Faptul că o ţinea în braţe nu era ciudat; întrebările, însă, da.

— Nu ştiu. Se simţea prost din cauza asta, dar începu să plângă, cu lacrimi mari, prosteşti, pe care nu le putea opri. Nu ştiu ce vor.

Seth o mângâie pe păr, trecându-şi mâna pe toată lungimea acestuia, apoi pe spatele ei.

— Dar ştii cine sunt?

— Oarecum.

Dădu din cap, trăgându-şi nasul. *Pun pariu că ceea ce fac e foarte atrăgător.* Încercă să se tragă la o parte.

— Deci, un punct de plecare bun. O strânse mai tare cu un braţ şi se aplecă pentru a lua un caiet de notiţe şi un stilou de pe podea. Sprijinindu-şi caieţelul pe genunchi, ţinu stiloul pregătit, deasupra hârtiei. Cu un zâmbet încurajator, îi spuse:

— Spune-mi. O să ne dăm seama. O să vorbim cu nişte oameni. O să verificăm gazeta poliţiei.

— Gazeta poliţiei?

— Sigur. O să aflăm mai multe despre ei. Îi aruncă o privire de încurajare. Să-l întrebăm pe Rabbit de la salonul de tatuaje. El aude totul. O să aflăm cine sunt. Apoi, o să ne ocupăm de problemă.

— Nu o să găsim nimic în gazetă. Nu despre ăştia doi.

Aislinn zâmbi la ideea că fărădelegile zânelor ar putea fi menţionate în gazeta poliţiei. Ar avea nevoie de o întreagă secţiune din cotidian doar pentru infracţiunile comise de zâne, mai ales în cartierele sigure: reşedinţele celor înstăriţi erau în zonele mai verzi, dincolo de siguranţa oferită de barele de oţel şi de poduri.

— Deci, vom folosi alte căi. Îi dădu părul la o parte de pe faţă, ştergându-i şi o lacrimă în acelaşi timp. Serios, sunt un zeu în ceea ce priveşte cercetările. Dă-mi un indiciu şi am să găsesc ceva de folos. Un şantaj, o înţelegere, orice. Poate sunt căutaţi pentru ceva. Dacă nu, poate că încalcă legea. Hărţuire

sau ceva de genul ăsta. Asta e o infracţiune, nu? Dacă nu, Rabbit ştie pe cineva.

Aislinn se ridică din braţele lui şi o luă spre sofa. Boomer abia dacă se mişcă când se aşeză lângă el. *Prea frig.* Se cutremură. *Mereu e prea frig.* Îşi freca braţele în timp ce se gândea la asta. *Seth nu a spus nimănui niciodată despre ceea ce s-a întâmplat cu mama sau lucruri de genul ăsta. Poate fi precaut.*

Seth se lăsă pe spate şi îşi încrucişă gleznele, aşteptând.

Se uită lung la tricoul vechi şi ponosit pe care îl purta – acum umed din cauza lacrimilor ei; literele albe, care se cojeau, spuneau: SPIRIDUŞI. *Poate e un semn.* Se gândise atât de des la asta, îşi imaginase cum ar fi să-i spună.

El o privea de parcă ar fi aşteptat ceva.

Îşi şterse din nou obrajii.

— Bine.

Văzând-o că nu mai spune nimic, îşi arcui o sprânceană împodobită cu cercei şi o îndemnă din nou.

— Ash?

— Bun. Înghiţi şi spuse, cât de calm putu. Zâne. Zânele mă hărţuiesc.

— Zâne?

— Zâne.

Îşi trase picioarele şi se aşeză turceşte pe sofa. Boomer ridică încet capul şi se uită la ea, cu limba şuierând, şi se târî până în poala ei.

Seth îşi ridică ceaşca de ceai şi sorbi o gură.

Nu mai spusese nimănui până atunci. Era una dintre regulile bunicii, reguli care nu puteau fi încălcate: *Nu ştii niciodată cine ascultă. Nu știi niciodată când* Ele *se ascund prin apropiere.*

Lui Aislinn îi bubuia inima. Simţi că i se face greaţă. *Ce am făcut?* Dar voia ca el să ştie, dorea să aibă cu cine să vorbească.

Aislinn trase câteva guri de aer în piept ca să se calmeze şi adăugă:

— Două dintre ele. Mă urmăresc de vreo două săptămâni.

Cu atenţie, de parcă s-ar fi mişcat cu încetinitorul, Seth se aplecă în faţă, stând pe marginea fotoliului lui, destul de

aproape cât să se atingă.

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu.

Îşi muşcă buzele şi aşteptă.

Boomer se târî mai aproape, trăgându-şi partea din faţă a corpului peste pieptul ei. Absentă, începu să-l mângâie pe cap.

Seth se juca cu inelul din buză, de parcă ar fi vrut să tragă de timp, în felul în care unii oameni se ling pe buze în conversaţiile mai tensionate.

— Adică nişte omuleţi înaripaţi?

— Nu. Adică de mărimea noastră şi înspăimântători.

Încercă să zâmbească, dar nu reuşi. O durea în piept, de parcă ar fi lovit-o cineva. Încălca regulile după care trăise, după care trăiseră mama ei, bunica ei, toţi cei din familie, de atâta vreme.

— De unde ştii că sunt zâne?

— Nu contează. Îşi mută privirea departe. Las-o baltă…

— Nu am de gând să fac asta. I se simţea un pic de frustrare în voce. Spune-mi.

— Să-ţi spun ce?

O privi lung, în timp ce îi răspundea.

— Spune mi că ai să ai încredere în mine. Spune-mi că ai să mă laşi să-ţi fiu aproape, cu adevărat, până la urmă.

Nu îi răspunse, nu ştia ce să zică. Sigur, păstrase secrete faţă de el, dar avusese secrete faţă de toată lumea. Asta era situaţia.

El oftă. Apoi îşi puse ochelarii şi ridică stiloul deasupra foii de hârtie.

— Bun. Spune-mi ce ştii. Cum arată?

— Nu vei putea să le vezi.

Făcu din nou o pauză.

— De ce?

De data aceasta, ea nu îşi mai feri privirea.

— Sunt invizibile.

Seth nu răspunse.

Pentru o clipă, stătură nemişcaţi, uitându-se în tăcere unul la altul. Mâna ei se odihnea pe Boomer în aşteptare, dar şarpele boa oricum nu se mişca.

În cele din urmă, Seth începu să scrie. Apoi ridică privirea.

— Ce altceva?

— De ce? De ce faci asta?

Seth ridică din umeri, dar vocea nu îi mai era la fel de nonşalantă când răspunse.

— Pentru că vreau să ai încredere în mine? Pentru că vreau să nu mai arăţi aşa de hăituită? Pentru că ţin la tine?

— Ai spus că ai să faci cercetări. Şi dacă… nu ştiu, îţi fac rău? Te atacă?

Ştia cât de îngrozitoare pot fi chiar dacă el nu putea – *nu era în stare* – să înţeleagă.

— Pentru că mă duc la bibliotecă? Ridică din nou o sprânceană.

Ea încă încerca să-şi pună gândurile în ordine, să găsească o soluţie între a-l implora să o creadă şi a-i spune că nu vorbise serios. Îl împinse pe Boomer la o parte, pe perna de pe canapea, şi se ridică.

— Le-ai văzut rănind pe cineva?

— Da, începu ea, dar se opri singură. Făcu câţiva paşi spre fereastră. Afară pierdeau vremea trei zâne, nu făceau nimic, dar erau, fără greş, acolo. Două dintre ele aveau o înfăţişare umană, dar cea de a treia era cât se poate de departe de a părea un om – prea mare şi acoperită de petece întunecate de blană, ca un urs care merge în două picioare. Îşi întoarse privirea şi se cutremură. Nu acestea două, dar… nu ştiu. Zânele pipăie oameni, le pun piedică, îi pişcă. De obicei, prostii. Totuşi, uneori e mai rău. Mult mai rău. Nu vrei să intri în aşa ceva.

— Ba *vreau.* Ai încredere în mine, Ash. Te rog? Pe jumătate zâmbind, adăugă apoi: şi nu mă deranjează dacă sunt pipăit. Astea sunt avantajele dacă ajut.

— Ar trebui să te deranjeze. Zânele sunt… Dădu din nou din cap. El *glumea* despre acest subiect. Nu poţi să vezi cum arată.

Fără să vrea, se gândi la Keenan. Îmbujorată, se bâlbâi:

— Majoritatea sunt destul de oribile.

— Şi, cu toate astea, nu toate? întrebă Seth încet, fără urmă

de zâmbet.

— Majoritatea.

Se uită din nou la cele trei zâne de afară, nedorind să-l privească pe Seth în timp ce admitea asta dar nu, nu toate.

CAPITOLUL 3

[Zânele] se puteau face văzute sau nevăzute după dorinţă. Şi când luau oamenii, le luau şi mintea şi trupul, împreună.

– *Credinţa în zâne în ţările celtice,*
de W.Y. Evans-Wentz (1911)

Aislinn închise ochii când termină să descrie zânele care o hărţuiseră.

— Sunt zâne de curte; măcar atât lucru ştiu. Se mişcă în cercul regelui sau al reginei, au destul de multă influenţă pentru a acţiona fără consecinţe. Sunt prea puternice, prea arogante să fie altceva.

Se gândi la dispreţul lor, la nepăsarea că alte zâne le priveau. Acestea erau cele mai periculoase zâne: cele care aveau putere.

Se cutremură şi adăugă:

— Pur şi simplu, nu ştiu ce vor. Mai există o lume întreagă pe care nimeni nu o vede. Dar eu o văd… le privesc, dar nu m-au observat – nu mai mult decât îi observă pe ceilalţi.

— Deci le vezi şi pe cele care nu te urmăresc?

Era o întrebare atât de simplă, atât de evidentă. Se uită la el şi începu să râdă, nu pentru că era amuzant, ci pentru că era atât de îngrozitor. Pe faţă îi curgeau lacrimile.

El aşteptă, calm, netulburat, până ce ea se opri din râs.

— Bănuiesc că ăsta a fost un răspuns afirmativ?

— Da. Îşi şterse obrajii. Sunt adevăraţi, Seth. Nu văd eu lucruri. Există zâne, creaturi, aproape peste tot. Lucruri îngrozitoare. Lucruri frumoase. Unele care sunt ambele, în acelaşi timp. Uneori, sunt îngrozitoare unele cu altele, făcând cu adevărat – se cutremură la amintirea imaginilor pe care nu dorea să i le împărtăşească – lucruri *rele,* diabolice.

El aşteptă.

— Zâna asta, Keenan, el m-a *abordat*, şi-a luat înfăţişare de om şi a încercat să mă facă să merg cu el.

Îşi feri privirea, încercând să-şi adune calmul pe care se baza atunci când lucrurile pe care le vedea o luau razna. Nu funcţiona de data asta.

— Şi care-i treaba cu curtea asta? Ai putea vorbi cu regele lor sau ceva de genul ăsta? Seth întoarse pagina.

Aislinn auzi sunetul suav al hârtiei căzând, distinct, în cameră, în ciuda muzicii, în ciuda imposibilităţii de a auzi un astfel de sunet. *De când aud o foaie de hârtie căzând?*

Se gândi la Keenan, se gândi cum să explice sentimentul de putere pe care îl radia. Păruse imun la oţelul care se găsea peste tot în centru – o posibilitate îngrozitoare; cel puţin, fusese destul de puternic să-şi păstreze aparenţa de om. Fata cea Moartă păruse slăbită, dar nici pe ea nu o doborâse oţelul.

— Nu. Bunica spune că zânele de curte sunt cele mai crude. Nu cred că aş putea înfrunta ceva mai puternic chiar dacă mi-aş dezvălui capacităţile, ceea ce nu pot face. Nu trebuie să afle că le pot vedea. Bunica zice că ne vor omorî sau ne vor orbi dacă află că le vedem.

— Şi dacă sunt altceva, Ash? Seth se mişca acum, stătea în faţa ei. Dacă există o altă explicaţie pentru ceea ce ai văzut?

Îşi strânse mâna uşor în pumn în timp ce se uita fix la el, simţind cum unghiile îi intră încet în pielea din palmă.

— Aş vrea să cred că există un alt răspuns. Le-am văzut din clipa în care m-am născut. Şi bunica le vede. E real. *Ele sunt* reale.

Nu se putea uita la el; în schimb, se uită în jos la Boomer, care se încolăcise cu totul în poala ei. Îşi trecu degetele uşor **pe**

capul lui.

Seth îi luă între palme obrajii şi îi dădu capul pe spate, astfel încât să-l poată privi în ochi.

— Trebuie să putem face ceva.

— Putem vorbi mâine despre asta? Trebuie… Scutură din cap. Doar că nu mai pot să mă mai gândesc la asta acum.

Seth se aplecă şi îl ridică pe Boomer. Şarpele boa nu se mişcă, când Seth îl duse în terrariumul lui şi îl aşeză cu grijă pe o piatră încălzită.

Ea nu spuse nimic, Seth prinzând capacul care îl împiedica pe Boomer să hoinărească. Cu cea mai mică ocazie, Boomer găsea o cale să se strecoare afară dacă era singur acasă, şi în majoritatea lunilor temperatura exterioară i-ar fi fost fatală.

— Haide. Te duc acasă, zise Seth.

— Nu trebuie.

Ridică o sprânceană şi îi întinse mâna.

— Dar ai s-o faci.

Ea îl luă de mână.

Seth o conduse pe străzi, ignorând prezenţa zânelor ca şi ceilalţi trecători, dar simplul fapt că îşi trecuse braţul în jurul ei făcea ca totul să pară mai puţin îngrozitor.

Merseră în tăcere aproape un cvartal. Apoi, el o întrebă:

— Vrei să ne oprim la Rianne?

— De ce? Aislinn începu să grăbească pasul văzând-o pe fata-lup care o urmărise mai devreme că începe să dea târcoale.

— Petrecerea ei? Cea despre care *tu* mi-ai vorbit? Seth zâmbi, purtându-se de parcă totul ar fi fost în regulă, de parcă întreaga conversaţie despre zâne nu ar fi avut loc.

— Dumnezeule, nu. E ultimul lucru de care am nevoie. Se cutremură la acest gând. Îl luase pe Seth la vreo câteva dintre petrecerile cu cei de la Liceul Bishop O.C.; la cea de a doua devenise clar că încercarea de a pune alături cele două lumi era un plan eşuat în faşă.

— Ai nevoie de jacheta mea? Seth o trase mai aproape, atent ca întotdeauna şi la cel mai mic detaliu.

Dădu din cap în semn că nu, dar se sprijini şi mai mult de el, bucurându-se de scuză pentru a fi ţinută în braţe de el.

El nu protestă, dar nici nu îi lăsă mâinile să atingă ceea ce nu trebuia. Poate că flirta, dar niciodată nu făcea vreun gest care să spună că sunt mai mult decât prieteni.

— Vii la „Pins and Needles“ cu mine? întrebă el.

Atelierul de tatuaje nu era în drum şi nici ea nu se grăbea să se despartă de Seth. Dădu din cap şi apoi întrebă:

— Ai ales în sfârşit ceva?

— Nu încă, dar Glenn spune că tipul cel nou a început lucrul săptămâna asta. M-am gândit să văd cum lucrează, ce stil are, ştii tu.

Ea începu să râdă.

— Exact, nu ai vrea să greşeşti stilul.

Încruntându-se în glumă, îi răsuci o şuviţă de păr.

— Am putea găsi unul care să ne placă la amândoi. Să găsim o pereche.

— Sigur. Am să fac asta imediat după ce te întâlneşti cu bunica şi o convingi să semneze un formular de consimţământ.

— Deci, la tine nici nu poate fi vorba de un tatuaj. Niciodată.

— E drăguţă.

Discuţia era veche, dar ea nu renunţase încă – dar nici nu făcuse vreun progres.

— Nu. Nu am de gând să risc. O sărută pe frunte. Cât timp nu mă cunoaşte nu se poate uita la mine şi să zică „Stai departe de nepoata mea“.

— Nu-i nimic în neregulă cu felul în care arăţi.

— Mda? zâmbi uşor. Şi ea ar crede acelaşi lucru?

Aislinn era convinsă, dar nu putea să-l facă şi pe Seth să creadă asta.

Continuară să meargă în tăcere până ajunseră la salon. Faţada salonului de tatuaje era acoperită aproape în întregime de geamuri, făcându-l să pară mai puţin intimidant pentru cei care erau în căutarea unui tatuaj, dar era cu totul altfel decât saloanele de acest tip pe care le văzuse în Pittsburgh – nu era un salon luxos. „Pins and Needles“ păstra ceva din aerul de

artă al tatuajelor, neadresându-se celor care doreau să fie la modă – nu că în Huntsdale existau prea multe astfel de persoane.

Clopoţelul de la uşă se mişcă cu zgomot când intrară. Rabbit, proprietarul, se iţi din una dintre încăperi, dădu din mână în semn de salut şi dispăru.

Seth merse către o măsuţă lungă de cafea, sprijinită de perete, pe care se aflau mai multe portofolii de lucrări. Îl găsi pe cel mai nou şi se aşeză să-l studieze.

— Vrei să te uiţi împreună cu mine?

— Nu.

Aislinn merse către vitrina de sticlă în care erau expuşi cercei pentru diferite părţi ale corpului. Asta îşi dorea. Avea doar câte o gaură în fiecare ureche, dar de fiecare dată când intrau aici se gândea la un piercing. Nimic pe faţă, totuşi, nu anul acesta: Liceul Bishop O'Connell avea reguli foarte stricte în ceea ce priveşte piercingurile faciale.

Unul din cei doi specialişti în piercinguri se ridică din spatele tejghelei.

— Eşti gata de un piercing în buză?

— Nu până la absolvire.

Acesta ridică din umeri şi continuă să şteargă sticla.

Se auzi din nou clopoţelul de la intrare. Leslie, o prietenă de la şcoală, intră însoţită de un tip foarte tatuat, departe de genul de băieţi cu care se întâlnea ea de obicei. Era frumos: cu părul tuns scurt, cu trăsături perfecte, ochii negri-albăstrui. Era şi el zână.

Aislinn îngheţă privindu-l, simţind că îi fuge pământul de sub picioare. *Prea multe zâne cu înfăţişare umană în seara asta. Prea multe zâne puternice.*

Dar zâna asta abia dacă se uită la ea, în timp ce se deplasa spre camera din spate, trecându-şi mâinile pe una dintre vitrinele de bijuterii cu cadru de oţel pe lângă care trecu.

Nu se putea uita în altă parte, nu încă. Majoritatea zânelor nu veneau în centru; nu atingeau barele din fier; şi, al naibii de sigur, nu se plimbau de colo-colo, cu înfăţişare umană, atingând metalul otrăvitor. Existau anumite reguli.

Ea trăise respectând acele reguli. Existau câteva excepţii – zânele puternice erau rare – dar nu atât de multe, nu în acelaşi timp şi nu în locurile în care se simţea ea în siguranţă.

— Ash? Leslie întinse mâna. Salut. Eşti bine?

Aislinn scutură din cap. *Nimic nu mai e bine. Nimic.*

— Sunt bine. Se uită spre camera în care aştepta zâna. Cine e prietenul tău?

— Arătos, nu-i aşa? Leslie scoase un sunet între un geamăt şi un suspin. Tocmai l-am cunoscut afară.

Seth puse catalogul jos şi traversă camera.

— Eşti gata să plecăm? Îşi strecură un braţ de sprijin în jurul taliei lui Aislinn. Eu sunt…

— Imediat. Se uită la zâna care era acum cu Rabbit; vocile lor erau doar un pic mai ridicate decât o şoaptă. Străduindu-se să nu fie cuprinsă de paranoia, îşi îndreptă atenţia către Leslie. Nu-l duci la Ri, nu-i aşa?

— Pe Irial? De ce, nu crezi că am să fac senzaţie?

— Evident e diferit de vic… – îşi muşcă buzele şi încercă să se poarte de parcă totul ar fi fost normal – adică, de partenerii tăi obişnuiţi.

Leslie se uită lung la el.

— Din păcate, nu pare interesat.

Aislinn îşi abţinu un oftat de uşurare când auzi că Leslie nu are de gând să se apropie de zână. Viaţa era deja destul de complicată.

— Am vrut să văd dacă vii la petrecere. Leslie zâmbi – un pic răutăcios – în direcţia lui Seth. Dacă veniţi.

— Nu.

Seth nu intră în amănunte. O tolera pe Leslie, dar mai mult de a o tolera nu putea face. Majoritatea fetelor care frecventau Bishop O.C. nu erau genul cu care să-şi petreacă timpul.

— Aţi pus la cale ceva mai bun? întrebă Leslie pe un ton conspirativ.

— Ca întotdeauna. Merg la petrecerile alea jalnice numai dacă insistă ea. Seth făcu un semn către Aislinn. Eşti gata?

— În cinci minute, murmură Aislinn şi apoi se simţi imediat vinovată: nu aveau întâlnire sau ceva de genul acesta.

Nu dorea să-l lase pe Seth să aştepte, dar nu voia să-şi lase prietena singură cu o zână destul de puternică cât să atingă fierul. În mod sigur nu avea să-şi lase prietena singură cu o zână care purta o înfăţişare umană ce ar fi făcut chiar şi pe cea mai ruşinoasă dintre fete să suspine. Iar Leslie nu era deloc ruşinoasă.

Aislinn se uită spre Seth.

— Dacă vrei să o iei înainte, eu pot merge cu Leslie…

— Nu.

Îi aruncă o privire scurtă, iritată, înainte de a continua să se uite la decoraţiunile de pe pereţi.

— Deci, ce faceţi? întrebă Leslie.

— Poftim? Aislinn se uită la Leslie, care zâmbea. O, nimic, de fapt. Doar mă conduce acasă.

— Hmm.

Leslie începu să lovească cu unghiile vitrina din sticlă, neluând în seamă faptul că angajatul care se ocupa de piercinguri se uita urât la ea.

Aislinn dădu la o parte mâna lui Leslie de pe vitrină.

— Ce-i?

— Şi e mai bine decât la o petrecere? Leslie o luă în braţe pe Aislinn şi şopti: Când ai de gând să îl laşi în pace pe bietul băiat, Ash? Serios, e trist cum îl ţii legat.

— Eu nu… suntem prieteni. Ar spune ceva dacă – coborî vocea şi se uită în spate, către Seth – ştii.

— Îţi tot spune, draga mea. Doar că tu nu pricepi.

— Îi place doar să flirteze. Chiar dacă el ar vrea, eu nu-mi doresc o aventură de o noapte, mai ales cu el.

Leslie dădu din cap şi oftă melodramatic.

— Trebuie să trăieşti şi tu un pic, dragă. Nu e nimic rău într-o aventură scurtă, mai ales *dacă* respectivul merită. Am auzit că el merită.

Aislinn nu dorea să se gândească la asta, să şi-l închipuie cu alte fete. Ştia că Seth iese în oraş; chiar dacă nu vedea fetele, era sigură că acestea existau. Era mai bine să fie doar prieteni decât una dintre fetele de consum. Nu dorea să vorbească despre Seth, aşa că o întrebă pe Leslie:

— Cine merge în seara asta?

Încercând să alunge gândurile neplăcute, Aislinn ascultă pe jumătate atentă ceea ce îi povestea Leslie despre petrecere. Vărul lui Rianne invitase nişte băieţi din frăţia a cărui membru era.

Mă bucur că nu mergem. Lui Seth nu i-ar fi plăcut deloc compania.

Când intră fratele lui Leslie, Seth se întoarse şi o luă pe Aislinn de după umeri, gest aproape posesiv, continuând să vorbească.

Leslie mormăi:

— Surdă.

Aislinn se sprijini de Seth, ignorând-o pe Leslie, comentariile fratelui ei despre norocul lui la jocuri mecanice, zâna din camera din spate, totul. Când Seth era lângă ea, îşi putea păstra cumpătul. De ce ar fi fost atât de proastă încât să rişte ceea ce aveau, să-l rişte pe el, pentru o aventură?

Capitolul 4

„Când vei fi Regele Verii, ea va fi regina ta. De toate acestea, mama ta, Regina Beira, are cunoştinţă şi este dorinţa ei să te ţină departe de [ea], astfel încât să-şi prelungească domnia."

– *Poveşti minunate din miturile şi legendele scoţiene*
de Donald Alexander Mackenzie (1917)

La periferia oraşului Huntsdale, lângă o clădire victoriană minunată, pe care niciun agent imobiliar nu o putea vinde – de fapt, nu puteau nici măcar să-şi amintească de ea – Keenan ezită, cu mâna ridicată. Se opri, privind siluetele tăcute din grădina plină de spini mişcându-se la fel de fluid ca umbrele care dansau sub copacii îngheţaţi. În curtea aceasta, gheaţa nu se topea niciodată, nu avea să se topească niciodată, dar muritorii care treceau pe stradă vedeau doar umbrele. Îşi fereau privirea, dacă îndrăzneau să se uite. Nimeni – muritor sau zână – nu păşea pe gazonul îngheţat al Beirei fără acordul ei. Era orice, numai primitor nu.

În spatele lui, maşinile treceau pe stradă, cauciucurile transformând gheaţa într-o mocirlă cenuşie şi murdară, dar sunetul era înăbuşit de frigul aproape tangibil care se lăsa precum un giulgiu peste căminul Beirei. Fiecare respiraţie durea.

Bine ai venit acasă.

Desigur, nu se simţea niciodată ca acasă aici, dar, pe de altă parte, nici Beira nu se purtase ca o mamă. Pe domeniul ei şi aerul îi provoca dureri, îl seca de puținele puteri pe care le mai avea. Încerca să opună rezistenţă, dar până nu ajungea în deplinătatea puterilor, putea să-l îngenuncheze. Şi ea asta făcea – la fiecare vizită.

Poate Aislinn va fi aleasa. Poate ea va face ca lucrurile să fie altfel.

Keenan îşi luă inima în dinţi şi bătu.

Beira deschise larg uşa. În mâna liberă ţinea cât se poate de sus o tavă cu prăjiturele de ciocolată aburinde. Se aplecă în faţă şi sărută aerul din apropierea feţei lui.

— Prăjiturele, dragule?

Arăta la fel cum arătase în ultima jumătate de secol, când făcea vizitele astea blestemate: o caricatură a unei mame muritoare, era îmbrăcată într-o rochie modestă, înflorată, cu un şorţ plin de volane şi un singur şirag de perle. Părul îi era aranjat în ceea ce ea numea un coc „chignon".

Zgâlţâi un pic tava.

— Sunt proaspete. Doar pentru tine.

— Nu.

Nebăgând-o în seamă, intră în încăpere.

Redecorase din nou – un soi de coşmar modern, completat cu o masă lungă, din argint; scaune negre, ciudat croite şi înţepenite; şi imagini alb negru, înrămate, ale unor crime, spânzurători şi câteva scene de tortură. Pereţii alternau între alb imaculat şi negru ca noaptea, cu figuri geometrice de mari dimensiuni, în culoarea opusă. Anumite zone de pe imaginile expuse – o rochie, buze, răni sângerânde – erau pictate în roşu, de mână. Aceste pete sinistre reprezentau lingura culoare adevărată din cameră. O reprezenta mai bine decât costumaţia pe care insista să o poarte.

Din spatele barului dotat cu o chiuvetă, un spiriduş de pădure plin de vânătăi întrebă:

— Ceva de băut, domnule?

— Keenan, iubire, spune-i fetei ce vrei. Trebuie să văd ce face friptura. Beira făcu o pauză, ţinând în continuare tava cu prăjituri. Rămâi la cină, nu-i aşa, dragule?

— Am de ales?

Ignoră spiriduşul şi merse către tabloul de pe peretele îndepărtat. În acesta, o femeie cu buzele roşii precum cireşele se uita în gol de pe platforma unei spânzurători. În spatele ei, se vedeau dune ridate de vânt, care păreau să se întindă la nesfârşit. Se uită la Beira.

— Opera ta?

— În deşert? Serios, dragule. Îmbujorându-se toată, se uită în jos, aruncându-i un zâmbet cochet, jucându-se cu perlele. Chiar şi cu frigul sănătos pe care l-am dezvoltat în ultimele câteva secole, locul *acela* îmi este, în continuare, interzis. Deocamdată. Dar ce drăguţ din partea ta să mă întrebi.

Keenan se întoarse din nou cu faţa către tablou. Fata se uita lung la el, părând disperată. Se întrebă dacă într-adevăr murise acolo sau fusese model pentru un fotograf.

— Ei… fă-te comod. Mă întorc cât ai clipi. Apoi poţi să-mi povesteşti totul despre noua ta fată. Ştii că *abia* aştept vizitele astea.

Apoi, fredonând un cântec de leagăn din copilăria lui – ceva despre degete îngheţate – Beira plecă să vadă cum stă treaba cu friptura.

Ştia că, dacă o urmează, ar vedea un roi de spiriduşi de pădure nefericiţi, îmbulzindu-se în încăperea care avea dimensiunile unei bucătării de restaurant. Spectacolul greţos de dulce al Beirei nu includea cu adevărat gătitul mâncării, ci doar imaginea mamei care, în mod normal, ar fi gătit.

— O băutură, domnule?

Spiriduşul ducea două tăvi – una cu lapte, ceai, cacao fierbinte şi o varietate de băuturi nutritive gata ambalate; pe cealaltă erau bastonaşe din morcov, ţelină, mere şi alte mâncăruri la fel de obişnuite.

— Mama dumneavoastră insistă foarte mult să luaţi o gustare sănătoasă. Spiriduşul aruncă o privire rapidă în direcţia bucătăriei. Nu e bine să o supărăm pe stăpână.

Luă o ceaşcă de ceai şi un măr.

— Crezi?

Faptul că crescuse la Curtea Iernii îl făcuse să cunoască prea

bine ce se întâmpla cu aceia care o supărau – sau doar o iritau – pe Regina Iernii. Dar el făcea tot posibilul să o înfurie; asta venise să facă, la urma urmelor.

— Aproape gata, anunţă Beira întorcându-se în cameră. Se aşeză pe unul dintre scaunele acelea oribile şi îl lovi uşurel cu palma pe cel aflat mai aproape de ea. Vino. Spune-mi totul.

Keenan se aşeză pe scaunul din faţa ei, păstrând pe cât posibil distanţa.

— E dificilă, a rezistat abordării mele iniţiale.

Făcu o pauză, gândindu-se la frica din ochii lui Aislinn. Nu era reacţia pe care o obţinea de obicei de la muritoare.

— Nu a avut deloc încredere în mine.

— Înţeleg. Beira dădu din cap, îşi încrucişă gleznele şi se aplecă în faţă – imaginea părintelui atent. Şi… Ştii, *ultima* iubită este de acord cu ea?

Fără să-şi ia privirea de la el, Beira îi făcu un semn spiriduşului, care îi aduse imediat un pahar cu ceva incolor de băut. În timp ce Beira apuca piciorul, îngheţul îl cuprinse până ce exteriorul paharului fu în întregime acoperit de un strat alb, subţire.

— Donia a fost de acord cu ea.

Beira lovi uşor marginea paharului cu unghiile.

— Minunat, şi ce mai face Dawn?

Keenan scrâşni din dinţi: Beira ştia care e numele Doniei. De jumătate de secol, de când era Fata Iernii, Donia fusese destul de prezentă în viaţa lor, aşa că pretinsele scăpări de memorie ale mamei sale frizau ridicolul.

— Donia face exact acelaşi lucru pe care îl face de decenii, mamă. E supărată pe mine. E obosită. Este exact aşa cum ai făcut-o tu.

Beira ridică cealaltă mână şi îşi examină leneş manichiura desăvârşită.

— Ce am făcut eu din ea? O, spune, te rog.

— Jocul ăsta a fost început de toiagul tău, de faptul că mi-au fost legate puterile, de trădarea ta. Ştiai ce avea să se întâmple cu muritorii când îţi vor prelua frigul. Muritorii nu sunt făcuţi

pentru…

— Aaa, scumpule, dar *tu* ai rugat-o să o facă. *Tu* ai ales-o şi ea te-a ales pe tine. Beira se lăsă pe spate, cu un aer superior, acum că el era furios. Îşi deschise palma, iar toiagul cu pricina alunecă în mâna ei, reamintind de puterea pe care o avea. Ar fi putut să se alăture micului tău grup de Fete ale Verii, dar a crezut că merită riscul. A crezut că meriţi durerea pe care o îndură acum. Ţâţâi dezaprobator. Trist, într-adevăr. Era o fată aşa de drăguţă, atât de plină de viaţă.

— Încă mai e.

— Serios? Beira coborî vocea teatral. Am auzit că e din ce în ce mai slăbită – se opri şi se prefăcu îndurerată – pur şi simplu, *bolnavă* din cauza asta. Ar fi păcat dacă nu şi-ar reveni.

— Donia e bine.

Simţi că are un ton iritat şi ura faptul că ea putea să-l enerveze atât de rău. Ideea că Donia ar fi putut deveni o umbră – pe moarte, dar prinsă în capcană şi tăcută pentru totdeauna – era una care mereu îl scotea din sărite. Moartea unei zâne era mereu o tragedie, pentru că nu exista viaţă de apoi pentru ele. *De aceea şi vorbeşte de aşa ceva.* Cum de reuşise tatăl lui să stea destul de multă vreme cu Beira cât să aibă un copil era dincolo de imaginaţia lui. Femeia era absolut insuportabilă.

Beira scoase un soi de mârâit, aproape un geamăt, din adâncul gâtului.

— Să nu ne certăm, dragule. Sunt sigură că Diane va fi bine până ce noua fată va fi convinsă că meriţi un asemenea sacrificiu. Şi dacă tot e atât de bolnavă, poate nici nu va acţiona împotriva ta în tot acest timp. Poate o va încuraja pe noua iubită să te accepte, în loc să îi spună toate poveştile alea îngrozitoare despre intenţiile tale ascunse?

— Donia îşi va face treaba; eu o să mi-o fac pe a mea. Nimic nu se va schimba, nu până ce nu o găsesc pe Regina Verii.

Keenan se ridică şi păşi înainte spre Beira, uitându-se în jos la ea. Nu îşi putea permite să o lase să îl intimideze, nu conta faptul că ea avea toată puterea, indiferent de faptul că ea mai degrabă l-ar fi omorât decât să-l ajute. Regii nu imploră; regii

comandă. Poate că puterea lui era înlănţuită – doar o adiere de căldură faţă de frigul ei glacial – dar continua să fie Regele Verii. Era în continuare împotriva ei şi nu putea să îi permită să ignore asta.

Mai bine terminăm odată.

— Ştii că o voi găsi, mamă. Una dintre aceste fete va lua toiagul în mână şi frigul tău nu va pune stăpânire pe ea.

Beira puse jos paharul şi se uită în sus la el.

— Serios?

Nu-mi place deloc partea asta. Keenan se aplecă şi puse mâinile de o parte şi de alta a scaunului ei.

— Într-o zi, voi avea întreaga putere a Regelui Verii, la fel cum a avut-o tata. Domnia ta se va sfârşi. Gata cu frigul. Gata cu puterea nestăpânită. Îşi coborî vocea, sperând să ascundă tremurul din glas. Atunci vom vedea cine este cu adevărat mai puternic.

Stătu acolo pentru un moment, tăcută şi nemişcată. Apoi puse o mână rece pe pieptul lui şi se ridică, împingându-l uşor. Gheaţa forma o reţea care pornea din palma ei, târându-se peste el până începu să-l doară atât de tare, încât nu s-ar fi putut mişca chiar dacă l-ar fi împins însăşi Vânătoarea Sălbatică.

— Ce discurs drăguţ. De fiecare dată e tot mai amuzant – ca într-unul dintre showurile alea de televiziune. Îl sărută pe amândoi obrajii, lăsând în urma buzelor un semn de degerătură şi gerul să i se strecoare prin piele, amintindu-i că ea – *nu eu, nu încă* – deţine toată puterea. Ăsta e unul dintre lucrurile drăgălaşe ale micului nostru aranjament – dacă ar trebui să am de-a face cu un rege *adevărat*, mi-ar lipsi jocurile noastre.

Keenan nu răspunse – nu putea. Dacă el ar dispărea, oare i-ar ocupa altul locul? Îl tachina cu asta – *Dacă vrei să-i protejezi, renunţă. Lasă un adevărat rege să conducă.* Dar un alt rege s-ar fi ridicat în deplinătatea puterilor, dacă el ar fi dat greş? Nu avea de unde să ştie. Se clătină pe picioare, urând-o, urând toată această situaţie.

Apoi, Beira se aplecă şi şopti, răsuflarea ei de gheaţă

ajungându-i pe buze:

— Sunt sigură că îţi vei găsi mica regină. Poate că deja ai făcut-o. Poate că era Siobhan sau Eliza aceea, de acum câteva secole. Asta da fată dulce, Eliza. Ar fi fost o regină pe cinste, nu crezi?

Keenan se cutremură, începând să nu-şi mai poată controla corpul din cauza gerului. Încerca să împingă frigul înapoi, să îl respingă.

Sunt Regele Verii. Nu poate face asta.

Înghiţi în sec, concentrându-se să rămână în picioare.

— Imaginează-ţi, în tot acest timp, în toate aceste secole, dacă s-ar afla chiar acolo, în mijlocul mulţimii de fete, prea slabă pentru a îndrăzni să rişte. Prea timidă pentru a lua toiagul şi a afla adevărul.

Câteva cameriste-vulpi intrară în încăpere.

— Odaia lui este gata, stăpână.

— Bietul de el e obosit. Şi a fost atât de urâcios cu mămica lui.

Oftă de parcă ar fi rănit-o cu adevărat.

Punându-i un deget sub bărbie, îi ridică privirea.

— Iar mergi la culcare fără să iei cina. La un moment dat, ai să fii în stare să rămâi treaz – îl sărută pe bărbie – poate.

Apoi totul se întunecă, în timp ce cameristele-vulpi îl duceau în camera pe care Beira o păstrase pentru el.

CAPITOLUL 5

Aceste creaturi subterane au Controverse, Dubii, Dispute, Duşmănii şi Bisericuţe.

— *Comunitatea secretă,*
de Robert Kirk şi Andrew Lang (1893)

Donia ştiu că se apropie Beira când vântul îşi schimbă direcţia, aducând un val de ger pătrunzător asupra căsuţei.

De parcă ar putea fi altcineva.

Nu venea nimeni în vizită, în ciuda locului unde se afla căsuţa Doniei – în afara oraşului plin de fier, într-una dintre puţinele zone împădurite de lângă Huntsdale. Când Keenan alesese Huntsdale, îl urmaseră şi se instalaseră în casele lor aşteptând. Când alesese casa, se gândise – *sperase* – că zânele vor putea visa printre aceşti copaci, dar nu fusese aşa. Nu avea să fie aşa. Nimeni nu se apropia prea mult de ea, de parcă Keenan ar fi avut în continuare un soi de prioritate asupra ei. Nici măcar reprezentanţii celorlalte curţi ale zânelor nu se apropiau de ea: doar conducătorii Curţii Verii şi ai Curţii Iernii îndrăzneau să se apropie.

Donia deschise uşa şi făcu un pas înapoi. *Nu are sens să mă prefac că nu ştiu că e aici.*

Beira trecu ca o adiere peste prag, pozând ca o vampă în cadrul uşii. După săruturile prefăcute şi amabilităţile artificiale, se întinse pe sofa, încrucişându-şi gleznele, lăsându-

şi picioarele îngrijite să atârne pe margine.

Imaginea de femeie fatală era stricată doar de toiagul neşlefuit pe care îl ţinea uşor în mână.

— Tocmai mă gândeam la tine, dragă.

— Sunt sigură.

Toiagul nu reprezenta niciun pericol pentru ea – *nu acum* dar Donia se îndepărtă. Se rezemă de peretele de piatră de lângă vatra căminului. Căldura i se strecură prin piele, nu destul cât să îndepărteze frigul care se târa pe ea, dar mai bine decât lângă sursa îngrozitorului ger.

Frigul nu o deranja niciodată pe Beira; era făcută *din* frig şi, prin urmare, îl putea controla. Donia îl purta cu ea, dar nu îi era uşor, nu încetase să tânjească la căldură. Beira nu căuta căldura; se simţea bine în frig, îl purta ca pe un nor de parfum îngheţat – mai ales când îi făcea pe alţii să sufere.

— Copilaşul meu mi-a făcut o vizită în seara asta, spuse Beira cu un ton nepăsător, care te ducea de obicei în eroare.

— M-am gândit că o va face.

Donia încerca să îşi păstreze tonul egal, dar, în ciuda deceniilor de practică, se simţi puţină îngrijorare. Îşi încrucișă braţele pe piept, jenată de faptul că încă mai era îngrijorată pentru Keenan.

Beira zâmbi văzând reacţia Doniei şi lăsă ca pauza să devină inconfortabil de lungă. Apoi, zâmbind în continuare, îşi întinse mâna liberă de parcă în ea s-ar fi materializat un pahar. Nu se întâmplă aşa. Cu un suspin lung, ca de suferinţă, se uită în jur.

— Tot nu ai servitori?

— Nu.

— Serios, dulceaţă. Pur şi simplu, trebuie să faci rost de câţiva. Spiriduşii de pădure sunt un soi ascultător. Cu toate astea, nu pot suporta gnomii. Se strâmbă. Sunt îngrozitor de independenţi. Aş putea să-ţi împrumut câţiva dintre spiriduşii mei, doar ca să te ajute un pic.

— Şi să mă spioneze?

— Ei bine, desigur, dar ăsta ar fi un detaliu minor. Dădu din mână uşor. Locul ăsta e… mizerabil, serios. Este mai rău decât

în ultimul loc în care ai stat. Celălalt orăşel… sau era vorba de altă iubită abandonată de fiul meu? E atât de greu să-mi aduc aminte.

Donia nu muşcă momeala.

— E curat.

— Dar, totuşi, e atât de *bleah.* Fără stil. Beira îşi trecu degetele peste gravurile în gresie de pe masa sculptată şi neşlefuită de lângă sofa. Astea nu sunt de pe timpul tău. Luă în mână figurina unui urs – cu laba dreaptă ridicată, ghearele miniaturale scoase. Era opera lui Liseli, nu-i aşa?

Donia dădu din cap încuviinţând, deşi răspunsul nu era necesar. Beira ştia exact a cui era. Pe Beira o irita faptul că Liseli încă o mai vizita pe Donia – şi pe Keenan. Nu o mai făcuse de câţiva ani, dar avea să o facă din nou. De când fusese eliberată de sarcina de a purta frigul Beirei, cutreiera lumea – alegând adesea zone deşertice unde nu existau şanse să dea peste Beira sau peste cei ca ea. O dată la câţiva ani, venea pentru a-i reaminti Doniei că frigul nu avea să ţină pentru totdeauna, indiferent de câte ori părea că aşa avea să se întâmple.

— Şi pantalonii ăia îngrozitor de zdrenţuiţi pe care insiști să-i porţi?

— Sunt ai Rikăi. Purtăm aceeaşi măsură.

Rika nu-i mai vizitase de mai mult de douăzeci de ani, dar era o fată ciudată: se simţea mai în largul ei cu ideea de a purta frigul, decât cu aceea de a fi regina lui Keenan. Erau diferite, fiecare dintre ele. Tot ceea ce aveau în comun Fetele Iernii era voinţa. *Mai bine aşa, decât să fim precum insipidele Fete ale Verii, care îl urmează pe Keenan precum nişte copii.*

Beira aştepta, în timp ce Donia încerca să nu îşi arate nerăbdarea.

Cedând, Donia întrebă:

— Vizita ta are vreun motiv?

— Am câte un motiv pentru toate.

Beira veni şi se aşeză lângă ea; îşi lăsă mâna pe spatele Doniei.

Donia nu se deranjă să îi ceară Beirei să-şi ia mâna; dacă ar

fi făcut-o, ar fi încurajat-o doar să o facă mai des în viitor.

— Şi ai de gând să-mi spui care e acesta?

— *Ţţţ, ţţţ*, eşti mai rău decât fiul meu. Totuşi, nu la fel de temperamentală. Beira se trase mai aproape, strecurându-şi mâna în jurul mijlocului Doniei, înfigându-și degetele în şoldul ei. Ai fi cu mult mai drăguţă dacă te-ai îmbrăca mai frumos. Poate şi dacă ai face ceva mai deosebit cu părul.

Donia se trase la o parte, din câte se părea cu intenţia de a deschide uşa din spate, pentru ca frigul din ce în ce mai puternic să iasă afară. Şi-ar fi dorit să fie la fel de „temperamentală“ ca Keenan – dar ăsta era felul de a fi al Regelui Verii. Se aprindea la fel de repede pe cât izbucneau furtunile de vară, avea toane şi era imprevizibil, putea la fel de bine să râdă sau să aibă izbucniri de furie. Dar ceea ce o cuprindea pe ea nu era puterea *lui*; pe ea o invada puterea gerului Beriei, lucru care se întâmplase atunci când ridicase toiagul, cu mult timp în urmă. Dacă nu ar fi făcut-o, dacă ar fi fost imună la gerul Reginei Iernii, i s-ar fi alăturat lui Keenan, ar fi petrecut o eternitate cu el. Dar frigul care se afla în însuşi toiagului Reginei Iernii o cuprinsese – o înghițise până ce ajunsese să fie un pic mai mult decât prelungirea vie a toiagului Reginei Iernii. Donia nu era încă sigură cui purta pică: lui Keenan, pentru că o convinsese că o iubeşte, sau Beriei, pentru că ucisese acest vis. Dacă ar fi iubit-o cu adevărat, nu ar fi fost ea aleasa? Nu i-ar fi fost regină?

Donia păşi dincolo de prag. Copacii se ridicau spre zările cenuşii, ramurile contorsionate căutând şi ultima rază de soare. Undeva, la distanţă, auzea respiraţia căprioarei care cutreiera mica rezervaţie naturală de lângă curtea ei. *Privelişti familiare. Sunete reconfortante.* Ar fi trebuit să fie idilic, dar nu era. Nimic nu era liniştit când începea jocul.

În umbră, văzu un grup de lachei ai lui Keenan. Bărbaţi-măceş, zâne-vulpi şi alţi soldaţi de la curte – până şi cei care aveau aproape înfăţişare de muritori i se păreau cumva stranii, chiar după deceniile petrecute în prezenţa lor. Nu erau mereu acolo, supraveghind-o, informându-l pe *el* de fiecare mişcare pe care o făcea. Nu conta că îi spusese de nenumărate ori că nu

îi dorea prin preajmă. Nu conta că se simţea în capcană în prezenţa lor, văzându-i cum aşteaptă.

„Este în firea lucrurilor, Don. Fata Iernii este responsabilitatea mea. Mereu a fost aşa.“ Încercă să îi ia mâna, să îşi împletească degetele acum dureroase cu degetele ei.

Ea se îndepărtă. „De acum încolo, nu mai e aşa. Vorbesc serios, Keenan. Scapă de ei sau am s-o fac eu.“

Nu rămase să o vadă cum plânge, dar ea ştia că auzise. Toată lumea *auzise.*

El nu asculta, totuşi. Fusese prea obişnuit cu Rika cea cooperantă, prea obişnuit ca toată lumea să-l asculte. Donia îngheţase vreo câţiva gardieni în primii zece ani. Dacă se apropiau prea mult de ea, îi acoperea cu un strat gros de gheaţă, până ce nu mai puteau să mişte. Majoritatea îşi reveniseră, dar nu toţi.

Keenan trimisese, pur şi simplu, mai mulţi. Nici măcar nu se plânsese. Indiferent cât de îngrozitor se purta ea cu el, insista să trimită mai mulţi gardieni pentru a o supraveghea. Şi continua să riposteze, îngheţându-i, până ce, în cele din urmă, el le spusese următorilor gardieni să stea la adăpostul celor mai îndepărtaţi copaci sau să poposească în crângurile de tisă şi de stejar. Era şi ăsta un soi de progres.

Beira se apropie pentru a sta umăr la umăr cu ea.

— Stau de veghe în continuare. Mici pioni ascultători pe care el îi trimite pentru a te păzi.

— Te-au văzut venind. Keenan o să afle.

Nu se uită la Beira, uitându-se în schimb la un tânăr măceş, care nu păstra niciodată distanţa aşa cum o făceau ceilalţi.

Acesta clipi. În ultimele decenii, rareori îşi părăsise postul de lângă casa ei. Ceilalţi făceau de gardă prin rotaţie, rămânând constanţi ca număr, dar nu şi ca chip. Bărbatul-măceş era indiferent. Deşi nu îşi spuneau niciodată mai mult de câteva cuvinte, aproape că îl considera prieten.

— Fără îndoială. Dar nu *acum* – râse Beira, cu un sunet oribil, precum cel al corbilor care se ceartă pentru un leş –, bietul de el e cuprins de frig.

Să pretindă că nu era îngrijorată nu mergea; să se arate

îngrijorată nu mergea, aşa că Donia se uită înspre desiş, încercând să schimbe subiectul înainte să întrebe cât de rău decursese întâlnirea pentru Keenan.

— Şi unde îţi sunt lacheii în seara asta?

Beira făcu un gest de „vino încoace“ în direcţia grupului de copaci.

Atunci, apărură şi ei: un trio de capre negre, lăţoase, imense, dădură colţul, trei dintre cotoroanţele credincioase ale Beirei mergând pe lângă ele. Deşi erau cât se poate de trecute – arătând mai degrabă ca nişte fantome ale unor femei – cotoroanţele erau straniu de puternice, în stare să sfâşie membrele chiar şi celor mai bătrâni troli de munte. O înspăimântau pe Donia, cu croncănitul lor de găini nebune, şi patrulau prin curte – de parcă i-ar fi provocat pe gardienii lui Keenan să vină mai aproape.

Donia se apropie de balustrada casei, departe de Beira, mai aproape de femeile blestemate care o slujeau pe Regina Iernii.

— Arăţi grozav, Agatha.

Agatha o scuipă.

Era o prostie să le tachinezi, dar Donia o făcea de fiecare dată când veneau. Trebuia să demonstreze, ei înşişi şi lor, că nu era intimidată.

— Îţi dai seama că nu *tu* ţii gărzile la distanţă?

Desigur, nici ameninţarea pe care o reprezenta ea nu îi făcea pe aceştia să nu se apropie. Dacă Keenan ar fi zis că trebuie să se apropie, ar fi făcut-o. La naiba cu dorinţele ei. Dorinţa lui Keenan era tot ce conta pentru ei.

Cotoroanţele se încruntară la ea, dar nu răspunseră. Precum gardienii lui Keenan, şi lacheii Beirei păstrau distanţa. Nimeni nu dorea să o supere pe Beira, cu excepţia lui Keenan.

Că tot veni vorba de familii disfuncţionale. Atât Keenan, cât şi Beira o protejau, de parcă celălalt reprezenta o ameninţare mai mare.

Când cotoroanţele refuzară să spună ceva, Donia se întoarse din nou la Beira.

— Sunt obosită. Ce vrei?

Pentru un moment, Donia crezu că fusese prea directă, că

Beira avea să riposteze. Regina Iernii era, de obicei, la fel de calculată pe cât era Keenan de capricios, dar temperamentul ei era cu adevărat îngrozitor când avea vreo izbucnire.

Beira zâmbi doar, un zâmbet caracteristic ei, îngrozitor, dar mai puţin periculos decât o criză de furie.

— Există fiinţe care vor să-l vadă fericit pe Keenan, care vor ca el să-şi găsească fata cu care să împartă tronul. Eu nu.

Lăsă întreaga greutate a frigului să emane din ea; acesta se lovi de Donia, făcând-o să se simtă de parcă ar fi fost absorbită în inima unui gheţar. Dacă ar mai fi fost muritoare, ar fi omorât-o.

Beira ridică mâna aproape inertă a Doniei şi o puse în jurul toiagului, sub propria ei mână îngheţată. Nu reacţionă, nu schimbă nimic, dar simplul fapt de a-l atinge îi aduse în minte toţi acei câţiva ani, când durerea fusese încă proaspătă.

În timp ce Donia se chinuia să respire, Beira continuă:

— Ţine-o pe fata aceasta departe de toiag şi voi retrage frigul din tine – te voi elibera. El nu poate să-ţi ofere o astfel de libertate. Eu, da. Sau – Beira urmări cu degetul o linie imaginară până în centrul pieptului Doniei, într-o parodie perversă şi batjocoritoare de mângâiere –, dacă preferi, putem să vedem cât de mult frig pot să îţi transfer înainte să te consume cu totul.

Donia putea să direcţioneze frigul, dar nu putea să-l păstreze. Frigul se revărsa în afară, răspunzând la atingerea Beirei, transmiţând foarte clar cine deţine puterea.

Cu voce răguşită, Donia spuse:

— Îmi ştiu locul. O conving să nu aibă încredere în el. Am fost de acord cu asta din momentul în care am luat toiagul.

— Să nu dai greş. Minte. Înșală. Mă rog. Nu o lăsa să pună mâna pe toiag.

Beira îşi puse palma pe pieptul Doniei, cu degetele uşor curbate, unghiile zgâriindu-i pielea prin bluză.

— Ce? Donia se împletici înainte, încercând să scape de Beira fără să o înfurie şi mai mult, încercând să-şi adune gândurile.

Existau reguli. Toată lumea le ştia. Nu erau pe placul lui

Keenan, dar existau. Ceea ce sugera Beira era cu mult dincolo de reguli.

Beira dădu drumul toiagului şi îşi trecu braţul în jurul Doniei, sprijinind-o, şi îi şopti:

— Dacă mă dezamăgeşti, îmi stă în puteri să îţi iau trupul. El nu mă poate opri. Tu nu mă poţi opri. Vei fi o Umbră, rătăcind, mai rece decât chiar *tu* ţi-ai putea imagina. Gândeşte-te.

Apoi, îi dădu drumul.

Donia se legănă, încă în picioare numai datorită toiagului pe care îl mai ţinea în mână. Lăsă toiagul, venindu-i rău doar când îl simţi atingându-i mâinile, amintindu-şi durerea pe care o simţise prima dată când îl luase în mână, disperarea de fiecare dată când următoarea muritoare nu îl lua de la ea. Donia apucă balustrada verandei şi încercă să se ţină în picioare. Nu reuşi.

— Pupici.

Beira îi salută pe gardienii lui Keenan cu un deget şi dispăru în întuneric, cu tot cu cotoroanţele ei.

Când Keenan se trezi, Beira stătea într-un scaun balansoar lângă pat – cu un coş de petice la picioare şi un ac în mână.

— Coşi? Tuşi dregându-şi glasul. Îl durea gâtul din cauza gheţii pe care o înghiţise atunci când ea îl îngheţase. Nu e puţin exagerat, chiar şi pentru tine?

Ea ridică bucăţile pe care le cususe.

— Crezi? Sunt destul de bună la asta.

Se ridică în capul oaselor. Deasupra lui, erau stivuite blănuri groase – unele încă însângerate.

— Evident e preferabil pasiunilor tale reale.

Ea dădu din mână, într-un gest de concediere, lăsând jos acul. Acesta încă mai intra şi ieşea din ţesătură.

— Nu e ea aleasa, fata cea nouă.

— Poate fi. Se gândi la controlul evident pe care îl avea Aislinn asupra emoţiilor sale. Ea e cea la care am visat…

O slujnică-vulpe aduse o tavă cu băuturi calde şi supă aburindă. Le lăsă pe o masă joasă, de lângă pat.

— Aşa erau şi celelalte, dragă. Beira oftă şi se aşeză la loc în fotoliu. Ştii că nu vreau să mă cert cu tine. Dacă aş fi ştiut ce s-ar putea întâmpla… Ai fost conceput chiar în acea zi. Cum puteam şti că se va întâmpla asta atunci când l-am omorât? Nici nu ştiam că tu *existai.*

Asta nu explica faptul că ea îi legase puterile, că folosise sângele lor comun pentru a pune Curtea întunecată să-l blesteme. Ea nu explica niciodată *acest* lucru, doar pentru originea mantiei lui, nu şi pentru modul în care îl legase.

Keenan luă o cană aburindă de ciocolată. Căldura era minunată în palmele lui, se simţea chiar mai bine decât atunci când curgea pe gât.

— Spune-mi doar cine e ea, zise.

Cum Beira nu răspundea, Keenan continuă.

— Putem ajunge la un compromis. Împărţim anul, împărţim regiunile, aşa cum a fost pe vremea tatei.

Termină cana şi luă alta, doar pentru a simţi căldura între palme.

Atunci ea râse, stârnind o mică furtună de zăpadă în cameră.

— Să renunţ la tot? Să mă ofilesc ca o cotoroanţă? Pentru ce?

— Pentru mine? Pentru că aşa e corect? Pentru că… Îşi lăsă picioarele pe podea, crispându-se de durere când acestea se scufundară în micul strat de zăpadă. Câteodată, vechile tradiţii erau cele mai dificil de respectat, replici pe care le schimbau într-un scenariu de secole. Trebuie să întreb. Ştii asta.

Beira luă acul din nou în mână, băgându-l în pânză.

— Ştiu. Şi tatăl tău întreba mereu. Respecta fiecare regulă până la absurd. El era aşa – se încruntă şi luă o altă bucată de pânză din coş –, atât de previzibil.

— Oamenii mor de foame, din ce în ce mai mulţi, în fiecare an. Frigul… recoltele se ofilesc. Oamenii mor. Keenan trase adânc aer în piept şi tuşi din nou. Aerul din cameră era îngheţat. Acum, că era slăbit, cu cât stătea mai mult în prezenţa ei, cu atât mai mult avea să dureze până să se refacă. Au nevoie de mai mult soare. Au nevoie din nou de un adevărat Rege al Verii.

— Asta chiar că nu e problema mea. Îşi lăsă lucrul de mână în coş şi se întoarse să plece. Se opri lângă uşă. Ştiu regulile.

— Exact. Regulile… Reguli făcute în favoarea ei, reguli în care era prins ca într-o capcană de secole. Mda, ştiu regulile.

Capitolul 6

Vederea unei sutane [haină preoţească] sau sunetul unui clopot pune [zânele] pe fugă.

— *Mitologia zânelor,* de Thomas Keightley (1870)

Luni, Aislinn se trezi înainte ca ceasul să sune. După un duş rapid, se îmbrăcă în uniformă şi merse în bucătărie. Bunica era lângă aragaz, preparând ouă cu şuncă.

Aplecându-se pentru a o săruta pe obraz, Aislinn întrebă:

— Vreo ocazie specială?

— Nu fi obraznică. Bunica o lovi uşor. M-am gândit doar să îţi gătesc un mic-dejun serios.

— Te simţi bine? Aislinn puse mâna pe fruntea bunicii.

Bunica zâmbi slab.

— Pari obosită în ultima vreme. M-am gândit că ţi-ar face bine să mănânci şi altceva decât iaurt.

Aislinn turnă o cană mică de cafea din carafa pe jumătate plină şi adăugă două linguriţe generoase de zahăr înainte de a se întoarce lângă bunică.

— În curând încep examenele finale şi nu am făcut cât de bine aş fi vrut la ultimul eseu la engleză – Aislinn dădu ochii peste cap, în timp ce bunica îi arunca o privire neîncrezătoare – ei bine, nu am făcut. Nu zic că am făcut *rău*, doar că aş fi putut face mai bine.

Bunica puse ouăle în farfurii pe care le aşeză pe măsuţă.

— Deci, are legătură cu şcoala?

— În mare parte.

Aislinn se aşeză şi ridică furculiţa. Începu să se joace cu ouăle, uitându-se lung în farfurie.

— Şi mai ce? întrebă bunica cu îngrijorare în glas. Mâna i se încleştă pe cana de cafea.

Dar Aislinn nu putea să-i spună. Nu putea să spună că era urmărită de zâne de curte, că una dintre ele îşi luase înfăţişare umană pentru a vorbi cu ea, că făcuse toate eforturile care îi stătuseră în putere pentru a nu-l atinge când era lângă ea. Aşa că menţiona cealaltă persoană care o făcea să se simtă la fel de tentată.

— Hmmm, păi, ar fi băiatul ăsta…

Bunica îşi relaxă puţin mâna care încleştase cana.

Aislinn adăugă:

— E minunat, tot ce am dorit, dar mi-e doar prieten.

— Îţi place?

Aislinn dădu din cap.

— Atunci, e un prost. Eşti deşteaptă şi frumoasă, şi dacă te-a refuzat…

Aislinn o întrerupse:

— De fapt, nu l-am invitat în oraş.

— Ei bine, aici e problema ta. Bunica încuviinţă cu o mină satisfăcută. Invită-l. Nu-ţi mai fă griji. Când eram eu tânără, nu aveam libertatea pe care o aveţi voi, dar… Şi bunica devie de la subiect, începând să vorbească despre unul dintre subiectele ei favorite – evoluţia drepturilor femeii.

Aislinn îşi mancă micul-dejun, dând din cap în momentele potrivite şi punând întrebări pentru a o face pe bunică să vorbească, până când veni timpul să plece spre şcoală. Era mult mai bine să o lase pe bunica să creadă că băieţii şi şcoala erau sursa îngrijorărilor ei. Bunica se confruntase cu destule griji în viaţa ei: bunicul murise când ea era încă o tânără mamă şi ea fusese nevoită să crească o fiică şi apoi o nepoată având darul Vederii, de una singură. Şi dacă bunica ar fi aflat ce ciudat se purtau zânele… ei bine, lui Aislinn i s-ar fi spulberat

orice şansă de a-şi păstra libertatea.

În momentul în care Carla bătu la uşă, pentru a merge împreună la şcoală, Aislinn şi bunica zâmbeau amândouă.

Aislinn deschise uşa şi văzu trei zâne stând în holul din spatele Carlei. Stăteau la distanţă faţă de uşă – fără îndoială incomodate din cauza ornamentelor din fier forjat care acopereau uşa la exterior. Bunica avusese nevoie de o autorizaţie specială pentru a instala noua uşă, dar meritase cu prisosinţă.

— Uau, glumi Carla când lui Aislinn îi pieri zâmbetul. Nu încerc să îţi stric buna-dispoziţie.

— Nu eşti tu de vină. Doar că – încercă să-şi stăpânească privirea încruntată –, e luni, înţelegi?

Carla se uită să vadă dacă nu era şi bunica prin apropiere să o audă şi întrebă încet:

— Vrei să chiuleşti?

— Şi să rămân şi mai în urmă la matematică? pufni Aislinn. Înşfăcă geanta şi îşi luă la revedere de la bunică înainte de a ieşi în hol.

Carla ridică din umeri.

— Te ajut eu la matematică, dacă vrei. La magazinul de electronice sunt câteva oferte…

— Nu azi. Să mergem.

Aislinn fugi pe scări, pe lângă câteva zâne. De obicei, nu intrau în bloc. Era una dintre zonele sigure, fără prea multă verdeaţă, cu bare de oţel pentru siguranţă instalate la ferestre – nu un cartier rău, dar departe de copacii şi tufele primejdioase din suburbii.

În timp ce traversau cele câteva străzi spre şcoală, buna-dispoziţie a lui Aislinn dispăru cu totul. Zânele se piteau în scuaruri, mergeau în spatele lor, murmurau în timp ce treceau pe lângă ele. Era mai mult decât descurajant.

Şi, ca un ecou însoţind-o în mers, îşi aminti de comentariul Fetei-moarte: „Fugi cât mai poţi". Aislinn nu se gândea că ar putea fugi cu adevărat, dar, dacă ar fi ştiut de ce să fugă, lucrul acesta ar fi putut cel puţin să uşureze sentimentul de panică căruia se părea că nu putea să-i pună capăt.

Una dintre zânele cu înfăţişare de lup o adulmecă, blana cristalină scoţând sunete ca de clopoţei în mişcare, şi Aislinn începu să tremure. Poate că, dacă ar fi ştiut, nu ar fi fost îndeajuns cât să-i înlăture panica.

Pe măsură ce trecea ziua, Aislinn uita de grijile care o neliniştiseră dimineaţa. Nu putea să-i spună părintelui John că nu era atentă din cauza faptului că o urmăreau zânele. Biserica putea avertiza asupra pericolelor reprezentate de ocult, dar să găseşti un preot în zilele noastre care să creadă în ceva supranatural – în altceva decât în Dumnezeu însuşi – era la fel de probabil ca a găsi unul care să sugereze că femeile ar putea să fie şi ele preoţi.

De fapt, se gândi ea cu un zâmbet răutăcios, în timp ce se îndrepta către ultima oră de engleză, ar putea să existe preoţi care să sugereze că femeile trebuie să fie egale cu bărbaţii, doar că nu la şcoala Bishop O.C.

— Ai terminat ce am avut de citit? întrebă Leslie, în timp ce îşi scotea geanta din dulap şi îl închidea cu zgomot.

— Mda. Aislinn dădu ochii peste cap. Othello era un măgar.

Leslie îi făcu cu ochiul şi zise:

— Aşa sunt toţi, scumpo. Aşa sunt toţi.

— Cum a fost la petrecere? o întrebă Aislinn în timp ce intrau în clasă.

— La fel ca de obicei, dar – Leslie se aplecă peste bancă – părinţii lui Dominic sunt plecaţi *toată săptămâna.* Distracţie cât cuprinde, excursii de făcut, tipi pe care…

— Nu e genul meu.

— Haide, Ash. Leslie verifică să vadă că nu e cineva dintre cei care nu ar fi trebuit să audă în preajmă – aruncând priviri pe furiş într-un capăt şi altul al holului – înainte de a adăuga: *Prietenul* lui Ri de la magazinul de muzică a primit şi pachetul ăla pe care l-a comandat ea.

Câteodată, Aislinn şi-ar fi dorit să fumeze puţin, să bea un pic, dar nu putea. Din când în când, se răsfăţa dacă rămânea să doarmă pe canapeaua lui Seth, dar nu putea să-şi asume riscul să meargă prin Huntsdale cu garda jos.

— Nu cred, spuse mai ferm.

— Ai putea să vii. Nu trebuie să participi la petrecere, doar să stai cu noi. Nu înseamnă că eu mă îmbăt. Doar că mă relaxez puţin. Leslie încercă din nou. Unii dintre verii lui Dom or să fie acolo.

— Şi eu care credeam că sunt nişte măgari cu toţii, spuse Aislinn ironic.

— Sigur, dar verii lui sunt nişte măgari care arată foarte, foarte bine. Dacă nu ai de gând să faci nimic în legătură cu Seth – Leslie îi aruncă un zâmbet lasciv – o fată are şi ea nevoi, nu-i aşa? Gândeşte-te un pic.

Sora Mary Louise intră, salvând-o pe Aislinn de la un nou refuz.

Cu gesturile ei exagerate, sora Mary Louise se plimba cu paşi mari în faţa clasei, uitându-se la ei din spatele ochelarilor ei îngrozitori, pe care îi purta de obicei.

— Ei bine, ce puteţi să-mi spuneţi?

Era unul dintre numeroasele motive pentru care ora era una dintre favoritele lui Aislinn: sora Mary Louise nu începea să predea pur şi simplu. Îi făcea să vorbească şi apoi strecura ideile pe care dorea să le sublinieze, dându-le în fiecare clipă cât mai multe informaţii, dar cu mai mult stil decât oricare dintre profesori.

Înainte ca cineva să apuce să vorbească, Leslie proclamă:

— Dacă Othello ar fi avut încredere în Des, lucrurile ar fi stat altfel.

Sora Mary Louise o gratulă cu un zâmbet încurajator şi apoi se întoarse către Jeff, care obiecta cel mai vehement la comentariile lui Leslie.

— Nu eşti de acord?

În clasă se iscă imediat o dezbatere cu Aislinn şi Leslie, pe de o parte, şi Jeff, ca unică voce masculină, pe cealaltă parte. Câţiva se alăturau din când în când, dar era vorba în principal de ea şi de Leslie împotriva lui Jeff.

După ore, Aislinn o lăsă pe Leslie la vestiar şi se alătură mulţimii care se înghesuia la uşă. Una peste alta, se simţea bine. Faptul că terminase ziua cu ora ei favorită nu era la fel de

plăcut ca atunci când o începea cu ea – în loc să înceapă cu tortura pe care o reprezenta algebra – dar era a doua opţiune.

Apoi, Aislinn ieşi pe poarta principală. Frica sufocantă pe care o simţise de dimineaţă o lovi brusc: afară, stând călare pe lup, era Fata-moartă – arătând întru totul la fel de îngrozitor cum arătase şi cealaltă zână, Keenan, la Comix.

CAPITOLUL 7

Zânele, pe lângă faptul că sunt răzbunătoare, sunt şi foarte arogante şi nu permit nicio încălcare a drepturilor de mult stabilite.

— *Legende vechi, farmece mistice şi superstiţii din Irlanda*, de lady Francesca Speranza Wilde (1887)

— Alo? Leslie pocni din degete sub nasul lui Aislinn, oja ei argintie atrăgându-i atenţia lui Aislinn. Vii sau nu?

— Poftim?

— La Dom. Leslie oftă, cu o expresie cunoscută de iritare pe chip.

Lângă ele, Carla îşi stăpâni un hohot de râs.

Leslie expiră zgomotos, suflându-şi bretonul prea lung care îi cădea pe faţă.

— Nu ai auzit niciun cuvânt din ce am spus, nu-i aşa?

— Staţi aşa, strigă Rianne în timp ce cobora în fugă scările. Ca şi Leslie, Rianne deja îşi scosese sacoul, dar îşi şi desfăcuse doi dintre nasturii de la bluză. Totul era doar de formă, dar toate acestea provocau adevărate predici din partea multor profesori de la Bishop O.C.

Din partea opusă a clădirii, se auzi glasul părintelui Edwin:

— Sunteţi încă la şcoală, domnişoarelor.

— Nu şi acum. Rianne păşi dincolo de colţ, în stradă, şi îi trimise o bezea. Ne vedem mâine, părinte.

Părintele Edwin îşi aranjă gulerul, gest pe care îl făcea în loc să-şi dreagă glasul.

— Încercaţi să nu intraţi în belea.

— Da, părinte, spuse ascultătoare Leslie. Apoi coborî vocea. Deci, vii, Ash. Nu se opri, mergând spre colţ, aşteptându-se ca toată lumea să o urmeze.

Aislinn dădu din cap.

— Mă întâlnesc cu Seth la bibliotecă.

— Ei, *el* chiar că e delicios. Rianne oftă exagerat. Ne ascunzi ceva? Les zice că din cauza asta ne-ai lăsat baltă seara trecută.

Peste stradă, ascultând tot ce vorbeau, era Fata-moartă. Le urma, lupul ei alergând uşor pe stradă, păstrând acelaşi ritm cu ele.

— Suntem prieteni, roşi Aislinn, simţindu-se mai jenată decât de obicei, ştiind că zâna trage cu urechea.

Aislinn se opri, se aplecă, şi îşi scoase pantoful, de parcă ar fi avut ceva în el. Se uită în urmă: Fata-moartă şi lupul se ascundeau în umbrele de pe aleea de vizavi de stradă. Oamenii treceau – neştiutori, ca de obicei – vorbind, râzând, complet orbi în faţa lupului neobişnuit de mare şi a însoţitoarei lui terifiante.

— Pun pariu că aţi putea fi mai mult. Rianne o apucă pe Aislinn de braţ şi o împinse înainte. Nu crezi, Les?

Leslie zâmbi, blând şi viclean.

— Din ceea ce am auzit, are destulă experiență cât să fie principalul candidat pentru această poziție. Ai încredere în mine: pentru primul tău prieten, ai nevoie de cineva cu mai multă fineţe.

Coborând vocea, Rianne spuse:

— Şi am auzit că Seth are *fineţe*.

Carla şi Leslie izbucniră în râs; Aislinn dădu din cap.

— Shiela mi-a zis că, atunci când a fost în biroul părintelui E., a văzut un elev nou, care vine săptămâna asta, orfan sau aşa ceva. Carla vorbea în timp ce aşteptau la trecerea de pietoni. A spus că e evident foarte, foarte dulce.

— Orfan? Chiar a zis *orfan?* Leslie dădu ochii peste cap.

Bucuroasă că discuţia nu o mai avea pe ea ca subiect,

Aislinn asculta doar pe jumătate, mai concentrată asupra zânei care o urmărea, decât asupra noilor elevi. Zâna păstra aceeaşi distanţă faţă de ele în timp ce mergeau. După felul în care celelalte zâne o tratau pe Fata-moartă, se vedea că este specială. Niciuna nu se apropia de ea. Unele înclinau capul când trecea pe lângă ele. Cu toate astea, ea părea că nu le vede.

La intersecţia dintre străzile Edgehill şi Vine, unde, de obicei, se despărţeau, Carla întrebă din nou:

— Eşti sigură? Poţi să-l aduci şi pe el.

— Poftim? Aislinn dădu din cap. Nu. Seth mă ajută să învăţ la, ăăă, educaţie civică. Te sun mai târziu. Semaforul îşi schimbă culoarea şi începu să traverseze strada, strigându-le: Distraţi-vă.

Fata-moartă nu o urmări.

Poate că a plecat.

— Hei, Ash? o strigă Leslie, odată ce se aflară destul de departe cât să fie nevoită să ţipe, destul de departe cât să audă toată lumea. Ştii că nu avem testare luna asta.

Rianne o ameninţă în glumă cu degetul.

— Obraznică, obraznică.

Trecătorii nu le dădură atenţie, dar lui Aislinn îi ardeau în continuare obrajii.

— Mă rog.

Aislinn tăie parcul spre bibliotecă, gândindu-se la Seth, la Fata-moartă care o urmărea. Nu acordă prea multă atenţie la împrejurimi până ce un bărbat – un *om* – o luă de braţ şi o trase spre piept, imobilizând-o bine.

— Ca să vezi, o fetiţă catolică drăguţă… Frumoasă fustă. Îi ridică fusta plisată, şi ceilalţi doi tipi care erau cu el râseră.

— Ce mai faci, iubire?

Aislinn încercă să-l lovească, dar piciorul aplicat nu prea avu efect asupra lui.

— Încetează.

— Încetează, o luară în râs prietenii lui. O, nu, încetează. *Unde e toată lumea?* Parcul nu era, de obicei, pustiu aşa de devreme. Nici urmă de om, de zâne, prin preajmă nu era

nimeni.

Deschise gura să ţipe, dar el îi puse mâna liberă peste obraz, cu degetul arătător între buzele ei pe jumătate deschise.

Îl muşcă. Avea gust de tutun învechit.

— Ticăloaso. Dar nu îşi dădu mâna la o parte. O strânse mai tare până ce interiorul obrazului ei fu atât de aproape de dinţi încât începu să sângereze.

Tipul din dreapta ei râse.

— Cred că îi place mai dur, nu?

Aislinn simţi că i se umplu ochii de lacrimi. O strângea atât de tare cu braţul încât îi provocase vânătăi. Mâna cu care îi acoperea gura se strânse din nou şi simţi gustul de sânge proaspăt în gură. Încercă să se gândească, să-şi aducă aminte ce ştia despre autoapărare.

Foloseşte tot ce poţi. Ţipă. Prefă-te că leşini. Și aşa făcu, lăsându-se să cadă cu toată greutatea.

El doar schimbă braţul cu care o ţinea.

Apoi auzi un mârâit.

Lângă ea, era lupul Fetei-moarte, cu dinţii rânjiţi. Arăta ca un câine mai mare, dar Aislinn ştia ce este. Vizibilă pentru toată lumea şi arătând exact ca un muritor, Fata-moartă ţinea lupul de lesă, lăsându-l să se apropie de cei trei ticăloşi destul de mult, încât să nu fie nevoie de prea mult efort să îi sfâşie.

Vocea ei era îngrozitor de calmă:

— Jos mâinile.

Cei doi tipi care nu o ţineau pe Aislinn făcură un pas înapoi, dar celălalt zise:

— Nu e treaba ta, blondino! Fă paşi!

Zâna aşteptă un moment, apoi ridică din umeri şi dădu drumul lesei.

— Dacă aşa vrei. Sasha, atacă braţul.

Lupul – Sasha – rupse încheietura tipului.

Acesta ţipă şi îi dădu drumul lui Aislinn, apucându-se de braţul care îi sângera. Aislinn căzu la pământ.

Fără să mai spună vreun cuvânt, cei trei o luară la fugă. Lupul se repezi după ei, muşcându-i de picioare în timp ce alergau.

Fata-moartă se ghemui la pământ. Lipsită de expresie, întrebă:

— Poţi să te ridici în picioare?

— De ce ai… Aislinn tresări când Fata-moartă se întinse spre ea. Mulţumesc.

Fata-moartă se încruntă auzindu-i cuvintele.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. Aislinn se uită în direcţia în care fugiseră atacatorii. Huntsdale nu era un oraş periculos, poate puţin mai violent la orele târzii; poate că lipsa locurilor de muncă şi numărul mare de baruri făceau să fie mai înțelept să nu foloseşti prea mult scurtăturile şi aleile întunecate noaptea târziu. Cu toate acestea, un astfel de atac în parc… era mai mult decât ciudat. Întâlni privirea zânei şi şopti: De ce?

La început, Fata-moartă nu răspunse, apoi – evitând întrebarea – întinse încet mâna.

— Îmi pare rău că nu am ajuns aici mai devreme.

— De ce ai… Aislinn se opri, îşi muşcă buza şi se ridică în picioare.

— Eu sunt Donia.

— Ash. Îi zâmbi ezitant.

— Hai să mergem, Ash. Donia o luă în direcţia bibliotecii, stând lângă ea, fără să o atingă, dar prea aproape pentru a se simţi în largul ei.

Aislinn se opri în faţa uneia dintre coloanele care străjuiau fiecare latură a uşii.

— Nu ar trebui să îţi cauţi, ăăă, câinele?

— Nu. Sasha se întoarce singur. Donia îi zâmbi într-un fel care ar fi putut fi numit liniştitor, în cazul în care ar fi fost om. Apoi, începu să păşească spre uşă. Vino.

Aislinn deschise uşa de lemn sculptat, începând să se calmeze. Uşa bibliotecii, ca şi coloanele, nu se potriveau deloc cu arhitectura nedefinită care caracteriza Huntsdale. Era de parcă unul dintre fondatorii oraşului hotărâse că aveau nevoie de un exemplu de frumuseţe printre clădirile de altfel întunecate ale oraşului.

O pufni râsul, nu pentru că era amuzată, ci pentru că îşi dădea seama că regulile după care trăise până acum nu se mai

aplicau. Acum nu o mai atacau zânele, ci oamenii. *Regula #1: Să nu atragi niciodată atenţia zânelor.* Şi totuşi, o făcuse, şi dacă nu ar fi făcut-o, ce s-ar fi putut întâmpla cu doar câteva momente mai devreme?

Lui Aislinn i se tăiară picioarele; stomacul începu să i se frământe.

— Vrei să stai jos? Donia se purta cu blândeţe, conducând-o pe Aislinn spre holul unde se aflau toaletele. E îngrozitor ce au făcut.

— Mă simt aiurea, şopti Aislinn. Nu s-a întâmplat nimic, serios.

— Câteodată, ameninţarea este destul ca să te îngrozeşti… Donia ridică din umeri. Du-te să te speli pe faţă. Ai să te simţi mai bine.

Singură, în baia de mici dimensiuni, Aislinn îşi spălă faţa de sânge şi îşi pipăi coastele. Urma să-i apară o vânătaie acolo unde degetele celui care o atacase îi intraseră în piele. Buzele ei, şi aşa uscate, se crăpaseră. Una peste alta, nu era rău. *Şi totuşi, ar fi putut fi.*

Aislinn îşi spălă faţa din nou şi îşi aranja părul. Îşi scoase uniforma, mototolind-o şi băgând-o în geantă, şi se îmbrăcă cu o pereche veche de blugi şi cu o bluză cu croială de tunică mai lungă, pe care le găsise la un magazin de mâna a doua. Apoi, păşi pe holul care părea pustiu, lăsând uşa de la baie să se închidă uşor în urma ei.

Donia stătea în picioare, acum invizibilă, şi vorbea cu una dintre fetele schelet. Ca şi restul fetelor schelet, şi aceasta era străvezie ca o fantomă şi atât de subţire, încât fiecare os i se putea vedea sub pielea aproape translucidă. Faptul că se mişca părea să încalce una dintre legile fizicii. *Realmente, lucrurile care par atât de fragile nu cumva ar trebui să aibă probleme să se mişte?* Dar fetele schelet pluteau deasupra pământului fără vreun efort vizibil. În ciuda aspectului cadaveric, erau ciudat de frumoase la vedere.

În schimb, Donia era îngrozitor de privit: părul ei alb se învolbura în jur de parcă ar fi înconjurat-o o furtună doar pe ea. Mici ţurţuri de gheaţă îi cădeau în jur.

— Găseşte-i. Află de ce au atacat-o pe fată. Dacă i-a pus cineva să o facă, vreau să ştiu. De Aislinn nu trebuie să se atingă nimeni.

Vocea fetei schelet era o şoaptă uscată, de parcă cuvintele ar fi trebuit să treacă peste un obstacol înainte de a prinde formă.

— Ar trebui să-i spun lui Keenan?

Donia nu răspunse, dar ochii ei se întunecară ajungând să aibă aceeaşi nuanţă de negru petrol pe care o văzuse la Comix.

Fata schelet făcu un pas înapoi, cu mâinile sus, într-un gest de implorare. Şi Donia păşi după colţ, departe de fata schelet, dispărând.

Reveni, totuşi, imediat, de după acelaşi colţ – acum vizibilă pentru oameni – şi îi zâmbi lui Aislinn.

— E mai bine?

Vocea lui Aislinn nu era mai puternică decât cea a fetei schelet când răspunse:

— Sigur. Sunt bine.

Cu toate acestea, nu se simţea bine; era nelămurită de atât de multe lucruri. Ei – Keenan şi Donia – aveau un motiv pentru care o urmăreau, dar nu putea să-i întrebe care. *Sunt doar plictisiţi, se joacă cu mine doar ca să mai treacă timpul?* Existau o mulţime de poveşti vechi pe această temă, dar Donia părea foarte îngrijorată pentru episodul cu tipii de afară, părea să creadă că cineva ar fi putut să-i trimită ca să-i facă ei rău. *De ce? Ce se întâmplă?*

— Am citit ceva cât te-am aşteptat. Am vrut să văd dacă ai pe cineva care să te ducă acasă înainte să plec. Donia îşi lăsă capul într-o parte, zâmbind. Întreaga ei atitudine părea prietenoasă, inofensivă. O luă înapoi, către un rând de mese. Ash? Eşti… bine?

— Da. Aislinn o urmă pe Donia după colţ, la o masă unde se găsea o carte deschisă şi o geantă uzată.

— Poţi suna pe cineva?

— Da. E în regulă.

Donia dădu din cap. Îşi băgă cartea în geanta de piele.

Uşa se deschise, lăsând să intre o mamă cu doi copii.

În spatele lor, un grup de zâne, invizibile pentru ceilalţi

cititori. Toate şase erau frumoase – se mişcau precum nişte manechine, purtau haine care păreau special croite pentru trupurile lor mlădioase. Dacă nu ar fi fost viţele pline de flori care li se unduiau pe piele, ar fi arătat precum oamenii. Viţele, totuşi, erau precum nişte tatuaje care prinseseră viaţă, mişcându-se după bunul plac, strecurându-se pe trupurile fetelor.

Una dintre fete se învârti pe podea, într-un dans venit parcă din alte timpuri. Celelalte râseră şi îşi făcură reverenţe înainte de a o urma. Atunci, prima dintre ele o văzu pe Donia. Le murmură ceva celorlalte fete şi se opriră. Până şi viţele mişcătoare înţepeniră.

Trecură câteva momente.

Donia nu scoase un cuvânt; nici Aislinn. *Din moment ce amândouă ne prefacem că nu le vedem, ce am putea spune?*

În cele din urmă, Aislinn zise:

— Dacă nu ai fi fost tu…

— Poftim? Expresia de pe chipul Doniei părea îndurerată, dezlipindu-şi privirea de zâne.

— Afară. Dacă nu ai fi fost acolo…

— Dar am fost. Zâmbi, dar era un zâmbet forţat, o făcea să pară neliniştită, dornică să plece.

— Sigur. Trebuie să îl găsesc pe… acel cineva. Aislinn o porni spre scările care duceau la subsolul bibliotecii. Am vrut să-ţi mulţumesc pentru tot.

Donia le aruncă o privire scurtă zânelor care chicoteau din nou.

— Ai doar grijă să fii cu acel cineva când pleci. Ai să faci asta?

— Sigur.

— Bun. Ne mai vedem. În circumstanţe mai bune, sunt sigură.

Apoi Donia zâmbi. Zâna era frumoasă – uluitor de frumoasă – la fel cum e o furtună când te trezeşti brusc din somn şi vezi fulgerele tăind cerul.

Şi, probabil, la fel de periculoasă.

Capitolul 8

Unei femei din Cornwall, care s-a trezit din întâmplare că e tutorele unui copil de elf, i s-a dat o apă anume cu care să îl spele pe faţă… iar femeia a îndrăznit să o încerce şi ea şi, făcând asta, i-a intrat un pic în ochi. Aşa a căpătat darul vederii zânelor.

— *Legende şi poveşti romantice din Bretagne*, de Lewis Spence (1917)

Aislinn stătea fără să se mişte, uitându-se lung în direcţia zânei care dispărea. În acel scurt moment, Donia fusese atât de drăguţă, încât Aislinn fusese cât pe ce să izbucnească în lacrimi.

Seth veni în spatele ei. Ştia că era el înainte să o ia în braţe, dar nu era sigură *de unde* ştia. O ştia, pur şi simplu. Se întâmplau multe lucruri ca acesta în ultima vreme, să ştie lucruri fără să aibă un motiv. Era puţin înfricoşător.

El şopti:

— Cine e?

— Poftim? Era greu să şoptească şi ea când el se afla în spate; era mai înalt decât ea cu aproape un cap.

— Ea. Cea cu care vorbeai. Îşi înclină capul în direcţia în care dispăruse Donia.

Nu era sigură cum să răspundă. Dar, când se întoarse, Seth îi văzu chipul şi păru să nu îi mai pese de întrebarea rămasă fără răspuns.

— Ce s-a întâmplat? Se uită lung la buza umflată şi întinse mâna dorind parcă să o atingă.

— Îţi spun acasă? îl îmbrăţişă. Nu voia să se gândească la se întâmplase, nu acum. Voia doar să plece, să meargă acasă la Seth, unde se putea simţi în siguranţă.

— Dă-mi voie să îmi iau notiţele. Apoi, el plecă din nou, exact pe lângă grupul de zâne care se îndrepta spre Aislinn.

Una dintre fetele-zâne îi dădea târcoale pe la spate. *Ea e cea nouă.*

O a doua mângâie aerul de deasupra părului lui Aislinn. *Drăguţă.*

O alta ridică din umeri. *Mă rog.*

Aislinn încercă să nu arate nicio emoţie. *Concentrează-te.* Se concentră pe foşnetul frunzelor atingându-se de hainele fetelor, nu pe mirosul straniu, dulceag precum zahărul, care părea să invadeze aerul din jurul lor, nu pe atingerea prea fierbinte a pielii lor când o pipăiau. Nu era confortabil – deloc – dar după întâmplarea nefericită de afară, atingerea lor părea, oarecum, mai puţin groaznică. Violenţa celor trei tipi… Se cutremură.

Zânele continuau să sporovăiască, acum mai tare că plecase Donia şi, din câte se părea, nimeni dintre cei aflaţi în bibliotecă nu putea să le audă.

Fata Iernii pare să facă progrese.

Asta nu mai poate fi atinsă acum.

Cui îi pasă? Mie nu-mi plac fetele. *Dar, prietenul ei… El poate fi atins. Drăguţ.*

Chicotiră.

Poate că o să-l împartă cu noi odată ce ni se alătură.

Dacă ea e aleasa, nu va avea ce face, nu-i aşa? Prietenul ei va fi liber.

În timp ce Seth se întorcea la ea, cu geanta pe umăr, Aislinn întinse ambele braţe astfel încât să le vadă, de parcă le-ar fi deschis pentru o altă îmbrăţişare.

El o privi nedumerit.

Cine zice ca ar trebui să aşteptăm? Una dintre zâne îl mângâie pe obraz, o alta îl pişcă.

Seth făcu ochii mari.

Lui Aislinn începu să-i bubuie inima. *A simţit.* Nu fusese niciodată nevoită să vorbească astfel încât zânele să nu o înţeleagă, cu nimeni altcineva în afară de bunica, nu cu cineva care nu le putea vedea. Sperând că fetele erau la fel de prostuţe pe cât păreau, își strecură braţul în jurul lui şi îl împinse spre uşă, departe de zânele provocatoare.

— Eşti gata să mergem acasă?

— Evident. Mări un pic pasul şi o luă de după umeri.

Regele Verii ar putea să aibă un pic de concurenţă.

Vrei să-i spui tu asta? „O, Keenan, iubire… jucăria ei e delicioasă. "

Nu fi rea. Regele e de treabă.

Chicotiră din nou cu toatele.

Cât de treabă crezi că o să mai fie cu ea *de faţă? Ştii cum face.*

Am să mă ofer voluntar să îl distrag pe muritor, ca să o poată curta Keenan.

Mmm, şi eu. Uită-te la toate inelele de pe faţa lui. Mă întreb dacă nu cumva are unul şi în limbă.

Odată ajunşi în siguranţa oferită de cadrul de metal al trenului lui Seth, Aislinn răsuflă uşurată. Drumul fusese un adevărat turnir medieval, zânele supraveghind-o şi mişcându-se uşor din ce în ce mai aproape de ei. Pe ea nu o atinseseră, nici măcar o singură dată, dar Seth urma să aibă mai mult de câteva vânătăi fără explicaţie a doua zi dimineaţă. Era fericită că el nu putea să le vadă.

Îl îmbrăţişă, doar o îmbrăţişare rapidă înainte de a face un pas înapoi.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce? Îl luă pe Boomer din jurul ceainicului şi îl aşeză în terrarium.

— Pentru *ele.* Sări şi se aşeză pe un dulăpior.

Seth dădu drumul cu o mişcare rapidă la curent, pentru a aprinde lămpile de căldură care încălzeau pietrele pentru Boomer.

— Ceai?

— Sigur… Le-ai simţit?

— Poate. Făcu o pauză, clătină un pic ceainicul. La bibliotecă a fost ceva… Mai spune-mi despre ce s-a întâmplat înainte, prima dată – despre toate astea. Gesticulă spre faţa ei învineţită.

Aşa că îi povesti. Îi spuse despre tipii din curtea bibliotecii, despre cum o salvase Donia şi despre furia de după, atunci când vorbise cu fata-schelet. Vorbele îi ieşeau singure din gură, nu ascunse nimic.

Timp de câteva momente tensionate, el rămase în picioare. Vocea îi era tensionată când întrebă:

— Eşti bine?

— Da. Nu s-a întâmplat nimic, de fapt. Doar m-au speriat. Sunt bine.

Şi aşa era.

Totuşi, Seth părea că se luptă să rămână calm. Maxilarul îi era încleştat; trăsăturile îi erau încordate. Îşi întoarse faţa de la ea încercând să se relaxeze, dar ea îl cunoştea prea bine ca să fie dusă de nas.

— Serios, sunt bine, îl asigură ea. Mă doare faţa în locurile de unde m-a ţinut, dar nu a fost mare lucru.

La un moment dat, când era copilă, văzuse un grup de zâne târâind o altă zână ce părea delicată, printre nişte copaci din parc. Zâna ţipase, strigăte îngrozitoare şi ascuţite pe care Aislinn le-a tot auzit în coşmarurile sale, vreme de câteva luni. Faptul că fusese luată şi ţinută cu forţa, împotriva voinţei ei, timp de câteva minute, nu era nimic pe lângă ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

— Donia m-a salvat înainte ca situaţia să se *agraveze*, îi spuse din nou.

— Nu ştiu ce aş face dacă ţi s-ar întâmpla ceva… Izbucni, cu o panică neobişnuită în ochi.

— Cu toate astea, nu mi s-a întâmplat nimic. Îşi dorea să-i risipească îngrijorarea, aşa că schimbă subiectul: Acum, despre întâlnirile *tale* cu zâne…

El dădu aprobator din cap, acceptând nevoia ei implicită de a schimba subiectul.

— Ce ar fi să scriem amândoi pe o foaie de hârtie ce s-a întâmplat?

— De ce?

— Ca să ştiu că nu e vorba de imaginaţia mea sau de sugestiile tale.

Părea nesigur şi putea să-l învinuiască. Ea nu putea evita zânele; el da. El avea de ales, ceea ce ei nu i se întâmplase niciodată.

Luă un creion şi un caiet pe care i-l oferi el şi scrise: *Pişcat de fund, bibliotecă. Bătut peste obraz, bibliotecă. Lins pe gât, la colţul bulevardului Willow. Împins, pipăit şi pus piedică, Sixth Street, magazinul de delicatese al lui Joe, trecerea de pietoni de lângă casa lui Keelie, sub pod.* Îşi ridică privirea. Seth se uita lung la lista ei din ce în ce mai lungă.

Îi întinse bucata lui de hârtie, ca s-o poată vedea: *Pişcat la bibliotecă. Împins (?) lângă magazinul de delicatese. Împiedicat sub pod?*

Îl lăsă să ia lista pe care încă nu o terminase.

— Aşadar, zâne? Zâmbi, dar nu de fericire. Şi cum de am simţit toate astea?

— Poate pentru că acum eşti conştient şi de această posibilitate? Nu ştiu. Trase adânc aer în piept. Să ştie că ar fi trebuit să îi spună să se dea la o parte înainte ca ele să se concentreze asupra lui prea mult era un lucru; să ştie că ar fi putut rămâne din nou singură era total diferit. El merita asta, totuşi, şansa de a scăpa de grozăviile zânelor cât mai era posibil. Ştii că încă mai poţi să-mi spui să plec, să pretinzi că nimic din toate astea nu s-au întâmplat. Aş înţelege.

Atinse cu limba inelul de argint din buza de jos.

— De ce aş face asta?

— Pentru că te-au *atins.* Ea pufni şi se aşeză mai bine pe dulap. Acum ştii. Le-ai simţit.

— Merită. Ridică ceainicul, dar nu îl umplu. Se uită doar la ea. Am crezut că fac toate chestiile astea oricum.

— Da, dar ai simţit mai mult… Şi se uitau cu toatele la tine. Ceva s-a schimbat acum, din moment ce sunt urmărită de cei doi. Nu încercă să ascundă îngrijorarea sau frica ce i se simţea

în voce. Dacă urma să afle despre ei, merita să ştie adevărul şi despre cât de frică îi era cu adevărat.

Umplu ceainicul şi veni în faţa ei.

Ea îl luă în braţe.

— Îmi pare rău că nu am ajuns acolo mai devreme, şopti el, ţinând-o strâns la piept.

Ea nu spuse nimic. Nu ştia ce ar fi putut să zică. Dacă i-ar fi povestit despre lucrurile pe care le văzuse de-a lungul anilor, l-ar fi îngrijorat şi mai tare. Dacă s-ar fi lăsat în voia gândurilor despre ce s-ar fi putut întâmpla, ar fi putut să o ia razna. Nu voia să se gândească la asta, la ceea ce s-ar fi putut întâmpla, la motivul pentru care o atacaseră.

În cele din urmă, se desprinse puţin din braţele lui şi îi povesti despre zânele din bibliotecă, care o înconjuraseră şi vorbiseră despre el. Apoi, îl întrebă:

— Deci, ce părere ai?

Îi luă o şuviţă lungă de păr şi o răsuci pe deget şi se uită lung la ea.

— Despre inelele pentru pus în limbă?

— Despre comentariile zânelor, îl corectă ea, roşind. Se strecură jos, de parcă ar fi fost gata să se urce iar pe dulăpaş. Par să ştie despre ce e vorba. Poate tu ai putea vedea dacă e ceva de capul unor astfel de zâne care seamănă cu Rianne? Ştii despre ce vorbesc, cele care sunt extrem de superficiale şi, ăăă, Seth…

— Mmm? În loc să se dea mai în spate pentru a-i face loc, Seth făcuse un pas în faţă, împingând-o un pic cu genunchii.

— Trebuie să te mişti dacă e să mai ies vreodată de aici. Părea că nu mai are aer, ceea ce nu i se mai întâmplase, şi era bine – mult mai bine decât îngrijorarea pe care încercase să o evite, mult mai bine decât dacă se gândea la lucrul îngrozitor pe care îl evitase sau decât zâna care o salvase sau decât faptul că îl observaseră pe Seth.

Seth ignoră comentariul, rămânând nemişcat.

Ea nu se mişcă şi nici nu îl împinse înapoi. Ar fi putut să o facă. În schimb, întrebă din nou:

— Ce crezi?

Ridică o sprânceană, uitându-se la ea în timp ce făcea asta.

— Niciodată nu poţi avea prea multe piercinguri.

Ea îşi desfăcu genunchii, sprijinindu-i de coastele lui, gândindu-se la el într-un mod în care nu ar fi trebuit – *nu ar fi putut* – să o facă.

— Asta…

— Ce? Nu veni mai aproape, nu micşoră distanţa dintre ei. Putea să tachineze, să flirteze, dar nu o hărţuia. Era alegerea ei. Într-o lume în care multe alegeri nu îi aparţineau, era un sentiment minunat.

— Nu la asta mă refeream. Se îmbujoră din nou şi se simți prost pentru faptul că îi răspundea la flirt. Nu ar fi trebuit să lase situaţia să devină stânjenitoare. O aventură de o noapte le-ar fi stricat prietenia. Era vorba doar de efectul post-traumatic.

Se trase mai înapoi şi într-o parte.

— Promite-mi că ai să-mi spui dacă se întâmplă ceva în absența mea.

El se îndepărtă.

Îşi lăsă picioarele pe pământ. Se simțea nesigură pe forțele ei.

— Nu îmi place că zânele îți dau atât de multă atenție.

El turnă câte o cană de ceai pentru fiecare şi deschise o cutie de biscuiţi. Apoi, îşi puse ochelarii şi trase mai aproape un maldăr de fotocopii şi cărţi.

Îşi luă ceaşca de ceai şi îl urmă pe sofa, bucuroasă să se afle din nou pe teren sigur.

Genunchiul lui îi atinse piciorul în timp ce sorta hârtiile.

Ei bine, nu chiar bucuroasă.

— O modalitate de a te proteja este fierul sau oțelul, lucru pe care îl ştii deja. Gesticulă arătând pereţii. Îmi place să ştiu că dorm într-un loc sigur, dar am să mă opresc la magazinul Pins and Needles. Doar să iau nişte inele de fier pentru a le înlocui pe cele de titan. Doar dacă – făcu o pauză şi se întoarse spre ea uitându-se lung – nu crezi că piercingul din limbă este o idee bună. Serios, aş putea face asta…

O privi, aşteptarea citindu-i-se pe chip, de parcă ar fi dorit ca ea să îi spună ceva.

Ea nu o făcu, nu putea. Se îmbujoră chiar mai tare decât înainte. *Mă tachinează în continuare pentru a mă face să nu mă mai gândesc.* Funcţionase. *Prea bine.* Îşi muşcă buzele şi îşi feri privirea.

— Bun. Ei bine, simbolurile presupus „sacre“ au şi ele efect – crucea, mai ales de fier, agheasma. Dădu pagina la o parte şi luă o carte cu pasaje marcate de post-it-uri viu colorate. Le urmărea cu degetul, rezumând esenţialul. Împrăştiaţi pământ din curtea bisericii în faţa lor. Pâinea şi sarea sunt şi ele mijloace bune de „protecţie“, dar nu sunt sigur ce ar trebui să faci cu ele. Să le împrăştii cum faci cu pământul? Să le arunci?

Aislinn se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere.

El o privi şi apoi să întoarse la paginile însemnate.

— Îmbracă hainele pe dos ca să te ascunzi de ele. Te face să pari altcineva în ochii lor. Plante şi ierburi care au rol de contra-farmece: trifoiul cu patru foi, pojarniţa, verbina roşie – toate te ajută să le vezi adevărata înfăţişare.

Lăsă cartea deoparte şi luă un fursec, uitându-se în gol, pe lângă ea, aşteptând.

Aislinn se prăbuşi din nou pe canapea, mai departe de el decât ar fi stat în mod obişnuit.

— Nu ştiu. Nu mă văd plimbându-mă cu hainele îmbrăcate pe dos tot timpul şi nu ştiu ce să zic despre aruncatul cu pâine în ele. Ce ar trebui să fac? Să umblu peste tot cu covrigi şi pâine prăjită?

— Cu sarea e mai uşor. Puse paginile pe una din măsuţele laterale şi se ridică. Deschise un sertar din dulapurile de plastic care se aflau în colţ. După ce căută preţ de aproape un minut, scoase un pumn plin de pliculeţe cu sare. Iată. De la toate restaurantele cu livrare acasă. Îndeasă-ți-le în buzunare. Îi aruncă vreo câteva şi îşi băgă şi el în buzunar. Pentru orice eventualitate.

— Spune câtă sare şi ce să facem cu ea?

— O presărăm pe ele? O aruncăm în ele? Nu ştiu. Nu am găsit nimic în cartea asta, dar am să caut în continuare. Am comandat câteva cărţi la serviciul împrumuturi de la bibliotecă. Se întoarse la masă şi notă ceva pe una dintre

pagini. Şi cu ierburile cum rămâne? Pot să adun ceva. Vreo idee care anume?

— Eu deja la văd, Seth, spuse nerăbdătoare. Încercă să se liniştească – respiră adânc – şi luă un fursec din cutia care se afla lângă ea. De ce aş avea nevoie de ierburi?

— Aş putea să fiu mai de ajutor dacă le-aş vedea şi eu…

Notă din nou ceva: *Caută mai multe rețete. Pastă? Ceai? Cum se pot folosi ierburile pentru a vedea? Ceai de muşeţel pentru Ash.*

— Muşeţel?

— Te ajută să te relaxezi. Se aplecă şi o mângâie uşor pe păr, poposind cu palma pe ceafa ei. Te răsteşti la mine.

— Scuze. Se încruntă. Am crezut că îmi pot păstra cumpătul, dar azi… Dacă Donia nu ar fi fost acolo… Dar, asta e. *Nu ar fi trebuit* să fie acolo. Le-am văzut toată viața, dar nu m-au băgat niciodată în seamă. Acum, se pare că s-au oprit din orice altceva făceau înainte pentru a mă urmări. Nu a fost niciodată aşa.

Stătea nemişcat, jucându-se cu unul dintre cerceii din ureche, uitându-se lung la ea. Apoi, înşfacă cartea şi se aşeză pe scaunul din fața ei.

— Când copiii poartă margarete, se pare că nu pot fi răpiți de zâne. Nu ştiu dacă margaretele mai au un efect odată ce nu mai eşti copil.

Lăsă deoparte volumul şi deschise ultima carte.

— Să porți un toiag de măceş. Dacă te fugăresc, să sari peste o apă curgătoare, mai ales dacă sensul în care curge e spre sud.

— Avem un râu aici şi nu mă văd sărind peste el, doar dacă nu cumva îmi cresc arcuri la picioare. Nimic din toate astea nu mă ajută. Nu îi plăcea deloc cât de plângăcioasă îi era vocea. Ce să fac cu un toiag? Să le lovesc? Şi nu şi-ar da seama că le-am văzut dacă aş face toate astea?

Seth îşi scoase ochelarii şi îi aşeză pe un teanc de cărți de pe podea. Îşi frecă ochii.

— Încerc, Ash. Asta e doar prima zi de căutări. O să aflăm mai multe.

— Şi dacă nu am timp? Regulile se schimbă şi nu ştiu de ce. Trebuie să fac ceva *acum.* Se cutremură, amintindu-şi de

strania nemişcare a zânelor când trecea pe lângă ele. Era înfricoşător.

— Să faci ce? Vocea lui era calmă. Cu cât era ea mai neliniştită, cu atât mai calm părea el.

— Să îi găsesc. Să vorbesc cu cei care au început asta – Keenan şi Donia. Îşi puse mâna la gură şi trase câteva guri de aer în piept.

Calmează-te. Nu ajută foarte mult.

Se lăsă în scaun, legănându-l atât de tare încât se sprijinea doar pe picioarele din spate.

— Eşti sigură că e o idee bună? Mai ales după ce tipii ăia…

Îl întrerupse:

— Zâne, zâne de curte, mă *urmăresc.* Ceea ce pot ele să facă este cu mult mai rău. Vor ceva şi nu îmi place să fiu singura care nu ştie ce. Se opri, gândindu-se la ceea ce spuseseră zânele în bibliotecă. Zânele – când nu îşi făceau planuri cu tine – îl numeau pe Keenan „Regele Verii".

Scaunul lui se prăbuşi, din nou pe patru picioare.

— E rege?

— Posibil.

Păru îngrijorat în acel moment – pe chip i se citi ceva ce semăna cu panica – dar dădu din cap.

— Am să văd ce pot afla despre titlul ăsta mâine. M-am gândit să verific online în timp ce aştept celelalte cărţi.

— Sună bine. Zâmbi, încercând să-şi stăpânească panica, nedorind să se gândească la posibilitatea că nu doar zânele de curte, ci un *rege* al zânelor să o urmărească.

Seth o privea aşa cum priveşti o persoană pe marginea prăpastiei, când nu ştii dacă va sări sau nu. Nu o rugă să se mai gândească la acea posibilitate periculoasă, nu îi ceru să mai discute. În schimb, întrebă:

— Rămâi la masă?

— Nu. Se ridică, îşi clăti cana şi trase din nou adânc aer în piept. Îşi băgă mâinile în buzunare să nu le vadă cum tremură, se întoarse şi – înainte să se răzgândească – îi spuse: Cred că am să văd care mai e treaba pe afară în noaptea asta. Poate una dintre ele va spune ceva, precum cele din bibliotecă. Vii cu

mine?

— O secundă.

Seth deschise o valiză veche, pe care scria MANUALE, şi scoase câteva cutii de trabucuri în care erau bijuterii. Înăuntru se găseau brăţări de piele cu inele mari din metal, camee delicate şi cutii din catifea pentru bijuterii. În timp ce căuta prin cutiile de trabucuri, puse câteva obiecte deoparte, inclusiv una dintre brăţările din piele.

Continuă să caute şi scoase un recipient cu gaz iritant.

— Pentru oameni, dar poate că merge şi pentru zâne. Nu ştiu.

— Seth, eu…

— Bagă-le doar în buzunar lângă sare. Zâmbi. Apoi, îi arătă un lanţ şi o brăţară cu zale mari şi groase, exact stilul lui. Oţel. Se presupune că le arde sau poate doar le slăbeşte.

— Ştiu, dar…

— Uite ce e, e normal să folosim orice putem, da?

Când ea încuviinţă, veni alături şi o întoarse spre el. Îi dădu părul la o parte, aşezându-i-l pe un umăr.

— Ţine-le.

Fără să zică vreo vorbă, îl ascultă. Era ciudat, erau prea aproape după momentele tensionate de mai devreme, dar rămase acolo în timp ce Seth îi aşeza lanţul în jurul gâtului.

Poate că are dreptate. Trebuia să folosească tot ce putea. Ideea de a căuta zâne era împotriva tuturor regulilor pe care le învăţase, dar avea să o facă, să încerce. Era mai bine decât să aştepte. *Trebuie să încerc ceva. Să fac ceva.*

Chiar acum vedea mai multe zâne dincolo de fereastră: una era urcată pe un gard viu care nu ar fi putut sub nicio formă să o ţină, dar o făcea.

Seth îi prinse lanţul greu în jurul gâtului, lăsându-l să îi cadă pe piele. Apoi, o sărută pe ceafă şi trecu pe lângă ea, ajungând lângă uşă.

— Să mergem.

CAPITOLUL 9

„Poporul zânelor“ era cel mai priceput la muzică, şi… una dintre cele mai mari încântări şi atracţii care te făceau să stai cu ei era muzica lor.

— *Note despre folclorul din nord-estul Scoţiei*, de Walter Gregor (1881)

Încercând să dea de înţelesul ultimelor evenimente – *De ce au atacat-o muritorii pe Ash? A fost doar o întâmplare?* – Donia se plimba. Trecu pe lângă vagabonzii care se sprijineau de zidurile din cărămidă spălăcită ale clădirilor, pe lângă grupul de tineri care îi comentau cu glas tare „dotările“, pe lângă doi tipi slăbănogi care schimbau, fără să se ascundă, banii contra drogurilor.

În toate aceste decenii ale Doniei, Beira nu încălcase niciodată regulile. Nimeni nu ştia *de ce*, dar speculaţii erau multe. Cu secole în urmă, Beira născocise pedepse în mod special crude, când un grup de zâne ale iernii se implicaseră în joc. *Nimeni nu se bagă.* Dar şansele ca în parc să nu fie nicio zână… nu putea fi o întâmplare. Fie Beira dorise asta, fie o permisese.

În timp ce mergea, Donia lăsă să i se piardă înfăţişarea de muritor, devenind din nou invizibilă pentru oameni. Din păcate, nu se putea ascunde de zâne la fel de uşor.

Se străduia să păstreze tonul calm, dar se părea că strategia

nu funcţiona niciodată cu Keenan, azi chiar mai puţin decât de obicei.

— Ce vrei?

— Fericire. Ca Beira să capete conştiinţă. Iertare.

Se apleca să o sărute pe obraz.

Ea se feri, călcând într-o băltoacă.

— Nu te pot ajuta.

— Nici măcar cu iertarea? Absent, suflă încet înspre doi drogaţi care tremurau, neschimbând ritmul în care mergea.

Ea păstra tăcerea, gândindu-se la cât putea să nu spună fără să mintă.

Totuşi, era la fel de nerăbdător ca întotdeauna, luând-o la întrebări înainte să-şi poată pune ordine în gânduri.

— Ai văzut-o?

— Da.

— Ai vorbit cu ea? Întinse mâna să-i ia geanta, mereu atent, chiar şi acum când ochii îi sclipeau gândindu-se la *ea,* la Aislinn.

Donia strânse lângă ea cureaua genţii, apoi se simţi prost pentru faptul că era meschină, şi i-o dădu.

Sasha alergă spre ea cu viteză, sărind peste dărâmături, îşi ţinea coada sus când se opri lângă ea.

— Bun băiat. Se aplecă să-i ciufulească blana – şi să verifice dacă avea sânge pe bot – înainte de a-şi continua drumul în josul străzii.

Peste stradă, câteva dintre gărzile lui Keenan se ţineau la o distanţă discretă, găsindu-şi drumul printre oameni, sprijinindu-se de faţadele prăbuşite ale clădirilor din această parte a oraşului şi, cumva, reuşind să nu îşi murdărească poalele hainelor lor lungi.

Dând din cap, se uită înapoi spre Keenan.

Apoi, el îi zâmbi.

Pentru o clipă, uită de tot – de trădarea lui, de suspiciunile ei în ceea ce o privea pe Beira, de frigul care durea. *Este la fel de frumos cum era când ne-am întâlnit. Eu sunt palidă şi arăt rău, dar el e, în continuare, minunat*. Îşi luă privirea de la el şi începu să meargă mai repede.

Acesta îi rămase alături, potrivindu-şi paşii cu ai ei.

— Donia? Ai făcut-o?

— Am vorbit cu ea. Se gândi din nou la ceea ce era cât pe ce să se întâmple, la ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu ar fi fost acolo. Nu îi spuse nimic. Fata e bună, blândă… Evident mult prea bună pentru tine.

— Aşa erai şi tu. O sărută pe obraz, o arse uşor cu buzele. Încă eşti.

— Ticălosule. Îl iubea, aşa că nu luă în seamă arsura din palmă apărută după ce îl atinsese.

El îi puse mâna pe umăr, topind gheaţa care se formase acolo unde ea reacţionase exagerat. Gheaţa pârâi sub atingerea lui.

— Doar pentru că Beira l-a ucis pe tata.

Keenan păstră ritmul cu Donia, până ce ajunseră la capătul unei alei înfundate. Ea nu spuse nimic, nu îi oferi nimic, nu respectă cele mai elementare reguli de politeţe. Chiar după atâţia ani, încă îl mai durea să vadă dezamăgirea de pe chipul ei.

În cele din urmă, păşi în faţa ei, blocându-i calea.

— Ai văzut-o pe Beira.

Nu îi răspunse, dar nu era o întrebare.

— Ce a vrut? urmă el.

Ea îl depăşi, mergând mai departe, către calea ferată.

— Nimic de care să nu mă pot ocupa.

Ascundea ceva. Vedea încleştarea mâinilor ei, auzea cum i se accelerase puţin respiraţia.

O urmă.

— Pare ciudat ca ea să treacă pe la tine aşa, doar în vizită. Nu cred că ţi-a făcut plăcere să fii în preajma ei.

— Nu e cu mult mai rău faţă de momentele în care te văd pe tine, dar, cumva, îndur toate astea.

Se opri şi se sprijini de una dintre clădirile înnegrite de fum, de lângă calea ferată, îşi închise ochii şi respiră adânc. Sasha se întinse la picioarele ei.

Din moment ce fusese muritoare, nu era atât de greu pentru

ea să se afle în preajma fierului, cum era pentru majoritatea zânelor, dar tot o durea. Dacă l-ar fi durut pe Sasha, nu ar fi venit, dar lupul era imun.

Gărzile păstrau distanţa, dar chiar faptul de a se afla aproape de atât de mult fier, trebuia să fie dureros pentru ei. Keenan le făcu semn să se îndepărteze.

— Donia? Se întinse să o ia de mână, dar nu o făcu. Atingerea lui avea să o doară mai mult decât fierul. În schimb, îşi puse palmele pe zid, de o parte şi de alta a ei, palmele acoperind parte din graffiti-ul de pe perete, ridicând un soi de închisoare cu braţele lui. De ce ai venit aici?

— Ca să-mi amintesc ce am pierdut. Îşi deschise ochii, înfruntându-i privirea. Ca să-mi amintesc să nu am încredere în niciunul dintre voi.

Era de-a dreptul imposibilă.

Se strâmbă văzându-i privirea acuzatoare, şi auzind discuţiile vechi de decenii.

— Nu te-am minţit.

— Dar nici nu mi-ai spus adevărul. Îşi închise din nou ochii.

Niciunul din ei nu vorbi timp de câteva minute. Respiraţia ei rece se amesteca cu respiraţia lui la fel de caldă în micul spaţiu rămas între ei, aburi ridicându-se deasupra lor.

— Pleacă, Keenan! Nu îmi placi azi mai mult decât îmi plăceai ieri, sau alaltăieri, sau…

O întrerupse.

— Dar eu te *plac* în continuare. Asta e toată frumuseţea, nu? Încă mi-e dor de tine. De fiecare dată când facem asta, Don. Îşi coborî vocea pentru a încerca să ascundă faptul că începea să-i tremure. Îmi lipseşti.

Nici măcar nu deschise ochii pentru a se uita la el.

Dragostea pe care ar fi putut să o simtă a murit acum câteva decenii. Dacă lucrurile ar sta altfel… dar nu e cazul. El dădu din cap. Donia nu era *ea.* Era una dintre fetele pe care nu avea să le aibă niciodată. Trebuia să se gândească cum să se apropie de Aislinn, nu la una dintre fetele pe care le pierduse şi pe care le iubise.

Oftă.

— Ai de gând să-mi spui ce a vrut Beira?

Donia se uită atunci la el, aplecându-se destul de mult în față încât să-i simtă cuvintele pe buze.

— Beira vrea să fac exact același lucru pe care vrei și tu să-l fac: să fac jocurile.

El se dădu câțiva pași în spate.

— Fir-ar să fie, Donia, nu vreau…

— Oprește-te! Oprește-te, gata! Se smulse de lângă clădire. Vrea să o conving pe Aislinn să nu aibă încredere în tine. A fost doar o mică discuție recapitulativă, în cazul în care mi-aș fi uitat datoria.

Ascundea ceva: Beira nu ar fi vizitat-o doar pentru asta. Evan, bărbatul-măceș care o păzea pe Donia, spusese că fusese îngrozită după ce plecase Beira.

Îngrozită. Dar nu avea destul de multă încredere în el cât să-i spună de ce. Și *de ce ar face-o?* Începu să o urmărească, pentru a încerca din nou.

— Te rog. Vocea ei tremura. Nu azi. Azi, lasă-mă în pace.

Apoi se îndepărtă, apropiindu-se mai mult de calea ferată, cât de aproape putea ajunge fără a se prăbuși de durere. Și nu putea face nimic să o oprească, să o ajute. Așa că o urmări până ce dispăru după un zid și nu o mai văzu.

Până la căderea nopții Donia își revenise, dar faptul că fusese aproape de depou o obosise, așa că se oprise să se odihnească lângă fântâna de pe Willow, la o stradă distanță de casa lui Aislinn. Îl trimisese pe Sasha afară, să alerge, nedorind să îi ceară lupului să rămână când el își dorea, de fapt, să cutreiere.

Luminile crude din stradă se reflectau pe suprafața fântânii, aruncând umbre violete în curte. Un bătrân cu saxofon cânta pentru trecători. Donia își întinse picioarele pe bancă, bucurându-se de umbre, ascultând saxofonistul și gândindu-se.

Vorbind cu zânele mai devreme, Donia aflase doar că nimeni nu vrea să vorbească. Nici zânele iernii ale Beirei, nici zânele întunericului ale lui Irial – care lucra îndeaproape cu

Curtea Iernii – nu voiau să admită că sunt implicate. Zânele solitare ziceau doar că nu se simţeau bine în parc. Lipsa răspunsurilor era, în sine, un răspuns: prin consimţământ sau prin ordin direct, Beira se implicase.

Crede că fata asta e altfel.

Saxofonistul cântă o altă melodie tristă. Donia îşi schimbă din nou poziţia, întinzându-se mai bine, bucurându-se de singurătate, de iluzia de moment că face parte dintre oameni. Nu va mai fi niciodată aşa – om. Nu aparţinea lumii lor, niciodată nu avea să mai aparţină. Încă o mai durea când se gândea la câte renunţase pentru Keenan. Odată ce următoarea fată avea să ridice toiagul, ea urma să devină doar una dintre zâne – nu avea să aparţină nici uneia dintre curţi, fără responsabilităţi, fără niciun loc de care să *aparţină.*

Încă îşi mai dorea asta, să aparţină. Odată, crezuse că locul ei era alături de Keenan. Când îl întâlnise – înainte să ştie ce este – o dusese să asculte orchestra prietenilor lui. Chiar îi cumpărase o rochie – o rochie scurtă, cu şiraguri atârnânde de mărgele, care se unduiau atunci când dansa. Şi ce mai dansaseră!

Nu mai auzise nimic asemănător acelei orchestre – trei bărbaţi înalţi, subţiri, care făceau dragoste cu melodiile pe care le scoteau din trompetele lor, în timp ce o femeie cu voce sexy, pasională, cânta publicului, promiţând totul cu cuvintele şi cu trupul ei. Mai erau şi alţii, un bărbat solid cu degete care mângâiau clapele pianului. Când cântau era de parcă transmiteau emoţii pure în instrumente. Nimic nu îi plăcuse mai mult decât să îi asculte cum cântă – nimic cu excepţia dansului cu Keenan. Nimic nu avea să-i placă niciodată mai mult.

Alungând dorul, îşi închise ochii, ascultându-l pe saxofonistul din faţa ei. Cântecul lui era monoton în comparaţie cu orchestra de zâne din amintirea ei, dar, slavă Domnului, era muritor. Nu era niciun artificiu în cântecul lui, nicio minciună împletită între note. Avea defecte şi era, oarecum, mai frumos tocmai din cauza asta.

Râse în gura mare de absurditatea unui astfel de gând:

auzea cea mai perfectă muzică în orice moment ar fi dorit – zâne cu voci de o puritate de neegalat dar un bătrân cu un pic de talent, cântând în parc pentru mărunţiş, îi plăcea mai mult.

De lângă ea, auzi vocea lui Aislinn, tremurândă şi subţire, pe măsură ce fata se apropia.

— Donia?

— Îmm?

Era şovăielnică, mult mai mult decât fusese Donia când Fata Iernii şi Regele Verii se jucau cu viaţa ei. *Va avea nevoie de ceva pentru a echilibra balanţa, mai ales dacă ea* este *cea pe care o caută el.*

— Ne plimbam pe aici şi te-am văzut. Sasha nu e aici, aşa că m-am gândit… Aislinn se opri. S-a întors?

— Sasha e bine. Stai lângă mine. Donia rămase cu ochii închişi în continuare, dar întoarse capul să zâmbească în direcţia lui Aislinn. Muritorul lui Aislinn nu vorbea, dar Donia putea să-i audă bătăile clare ale inimii, în timp ce stătea protector lângă ea.

Aislinn începu:

— Nu eram…

— Stai. Relaxează-te lângă mine. Amândouă avem nevoie.

Şi era adevărat. După ce Keenan îşi murmura cuvintele goale, protestele şi amintirile despre ceea ce împărţiseră odată, despre ceea ce ar fi putut avea, era mereu un pic cam tulburată. Dacă ar fi fost cu adevărat iarnă, nu ar fi putut să o deranjeze, dar de primăvara până toamna era mereu prin preajmă, torturând-o cu însăşi prezenţa lui. Nu conta că o tentase cu promisiuni deşarte; să lăsăm la o parte faptul că îi furase natura de muritoare. Până ce o altă fată era gata să-l creadă, era prinsă în capcană – privindu-l cum le face să se îndrăgostească de el, ştiind că fetele care nu alegeau să rişte frigul îi ţineau de urât în pat. Şi refuzaseră cu toatele să rişte – alegând, în schimb, să fie Fetele Verii, refuzând să ridice toiagul. *Îl iubesc* – l-am iubit – *destul de mult cât sa risc frigul; ele nu.* Și, cu toate astea, el era al lor.

— Ash? Muritorul – Seth – se uita către un grup de tineri cu la fel de multe piercinguri ca el, care îl strigaseră.

— Te aştept aici, îi murmură Aislinn cu un zâmbet slab. Îşi încrucişă braţele strâns peste piept.

— Când eşti gata… Părea că ar fi preferat să stea lângă Aislinn, dar ea îi făcu semn să plece – privindu-l în timp ce trecea de fântână.

Înăuntrul fântânii se jucau spirite ale apei. Ca majoritatea zânelor de apă, puţin le păsa de celelalte zâne din parc. Continuau să o îngrijoreze pe Donia, într-un fel în care niciun alt fel de zână nu o simţea, vânând muritori când aveau cea mai mică şansă, bându-le cu nesaţ ultima suflare, făcând cumva din moarte ceva sexual. Nici măcar Curtea Neagră a lui Irial nu o deranja în felul în care o făceau zânele de apă.

Desigur, Seth – ca majoritatea muritorilor – nu le aruncă nici o privire, dar în timp ce trecu pe lângă ele acestea se opriră, privindu-l cu acea sete ciudată pe care o aveau. Puteau să vadă pasiunea din el, să o simtă cumva, altfel nu l-ar fi privit aşa.

Şi Aislinn îl privea. Respiraţia i se acceleră; obrajii i se îmbujoraseră. Dorinţa ei de a se despărţi de el părea a fi o demonstraţie doar pentru ochii lui. Nu vorbi, nu se relaxă.

Trecuseră doar câteva momente când anunţă:

— Nu pot sta aici.

— Te simţi încă rău din cauza atacului?

Şi Donia era destul de neliniştită din aceeaşi cauză, dar din motive cu totul diferite. Dacă Beira ar fi aflat că Donia o suspecta că încalcă regulile, dacă Keenan ar fi ştiut că Donia suspecta că muritoarea aceasta era Regina Verii… *din nou prinsă la mijloc.* Nimic nu mai era simplu. Nu mai fusese de multă vreme.

Lângă ea, Aislinn tresări. Se uita fix la fântână sau poate pe lângă ea, unde se afla muritorul ei.

— Cred că m-a înfricoşat un pic. Pare ceva ireal, ştii? Şi chestiile care apar noaptea…

Donia se ridică.

— Chestii?

Nu era cuvântul cel mai potrivit, nici tonul cel mai potrivit, Aislinn uitându-se fix la spiritele apei.

Le poate vedea? Cât de neaşteptat ar fi. Existau poveşti despre muritori cu darul vederii, dar Donia nu întâlnise niciodată unul.

Cu un ton pe jumătate batjocoritor, Aislinn spuse:

— Nu e vorba doar de tipi precum cei de azi. Chiar şi cei drăguţi pot fi destul de îngrozitori. Să nu ai încredere în ei doar pentru că sunt drăguţi.

Donia râse, rece, părând leit una dintre creaturile Beirei în acel moment.

— Unde erai când aveam nevoie de un astfel de sfat? Deja am comis cea mai mare greşeală pe care o putea face o fată.

— Asigură-te că mi-l arăţi dacă îl vezi prin jur. Aislinn se ridică şi îşi aruncă geanta pe umăr.

Şi, cu asta, Seth se întorcea deja, atent la fiecare mişcare a lui Aislinn.

Donia le zâmbi, dorind ca şi pe ea să o aştepte cineva aşa – cum o făcuse cândva Keenan.

— Mulţumesc din nou pentru că m-ai salvat. Aislinn dădu din cap şi se îndepărtă, îndreptându-se direct către cadavericele Surori Scrimshaw, care pluteau deasupra solului cu frumuseţea lor funestă obişnuită.

Le va ocoli dacă le vede.

Nu o făcu. Continuă să meargă înainte până ce una din Surorile Scrimshaw se dădu la o parte din calea ei, în ultima secundă.

Muritorii nu văd zânele. Donia zâmbi ironic: dacă ar fi făcut-o, Keenan nu ar fi convins-o niciodată pe vreuna dintre ele să aibă încredere în el.

Capitolul 10

Câteodată înşală, prin modalităţi pline de farmec şi convingătoare, şi determină bărbaţi şi femei nebănuitori să meargă cu ele.

— *Note despre folclorul din nord-estul Scoţiei*,
de Walter Gregor (1881)

În momentul în care fu destul de departe de fântână pentru a se simţi în siguranţă, Aislinn se opri şi se gândi că avea să i se facă greaţă. Se sprijină de Seth, ştiind că o va lua din nou în braţe.

Buzele lui îi atinseră urechea când o întrebă:

— Ai văzut mai mult?

— Da.

Seth o ţinu lângă el, dar nu mai spuse nimic altceva.

— Ce m-aş face fără tine? Îşi închise ochii, nedorind să vadă fetele viţă-de-vie – sau pe oricare dintre celelalte zâne – care o priveau.

— Nu vei afla niciodată. Îşi păstră braţul în jurul ei când începură să meargă, pe lângă locul în care o atacaseră tipii aceia, pe lângă zânele omniprezente şi pielea lor sclipitoare.

Teoretic, era bine să fie mai sigură pe ea, dar trebuia să înveţe să se relaxeze mult mai mult, dacă dorea să fie în stare să vorbească cu zânele. Donia poate că o salvase o dată, dar asta nu schimba faptul că era ce era.

Când ajunseră la ea acasă, Seth îi strecură bani în mână.

— Ia un taxi mâine.

Nu îi plăcea să accepte bani de la el, dar nici nu putea să-i ceară bunicii fără să îi trezească suspiciunea. Aşa că îi băgă în buzunar.

— Vrei să urci?

El ridică din sprâncene.

— Nu.

Aislinn urcă scările, sperând că bunica dormea. Exact în acel moment i se părea un plan bun să evite ochii aceia care observau prea multe. Intră în casă şi încercă să treacă pe lângă camera de zi.

— Iar nu ai venit la cină. Bunica nu îşi luă ochii de la ştirile de la televizor. Se întâmplă lucruri rele afară, Aislinn.

— Ştiu. Se opri în pragul camerei de zi, dar nu intră.

Bunica era îmbrăcată cu halatul ei mov deschis, cu picioarele ridicate pe măsuţa de cafea din piatră şi oţel. Ochelarii de citit îi atârnau de un lănţişor în jurul gâtului. Poate că nu mai era la fel de tânără pe cât şi-o amintea Aislinn din copilărie, dar arăta la fel de hotărâtă ca atunci, în continuare zveltă şi mai sănătoasă decât majoritatea femeilor de vârsta ei. Chiar şi atunci când rămânea toată ziua în casă, era aranjată pentru cazul în care ar fi putut avea „musafiri" – părul ei lung şi cărunt strâns într-un coc simplu sau aranjat într-o împletitură complicată, halatul fiind înlocuit cu o fustă sobră şi o bluză.

Bunica nu era, cu toate acestea, calmă şi aşezată: era neobişnuit de nonconformistă şi extraordinar de plină de intuiţie când era atentă.

— S-a întâmplat ceva?

Părea o întrebare normală şi, dacă o auzea cineva, aşa era. *Mereu atentă, asta e cheia supravieţuirii printre ele.* Cu toate acestea, vocea puternică a bunicii avea mai mult decât un strop de îngrijorare în ea.

— Sunt bine, bunico. Doar un pic obosită. Aislinn intră, se aplecă şi o sărută. *Trebuie să-i spun, doar că nu încă.* Deja îşi făcea prea multe griji.

— Porţi bijuterii noi. Bunica se uita la colierul pe care Seth i-l dăruise lui Aislinn.

Aislinn stătea în picioare – şovăitoare. *Cât de multe să îi spun?* Bunica nu avea să înţeleagă sau să fie de acord cu faptul că Aislinn dorea să abordeze o atitudine activă şi să afle ce doreau. Ascunde-te şi uită-te în altă parte: acesta era crezul bunicii.

— Aislinn? Bunica dădu mai tare sonorul ştirilor şi luă o bucată de hârtie. Scrise: *Au făcut ceva? Eşti rănită?* Şi ridică hârtia.

— Nu.

Cu o expresie severă, bunica îi arătă hârtia.

Oftând, Aislinn luă hârtia şi un creion, folosind măsuţa de cafea drept birou, scrise: *Două dintre ele mă urmăresc.*

Bunica îşi trase respiraţia, oftând uşor. Îi luă repede hârtia. *Am să sun la şcoală, am să completez actele necesare pentru a învăţa acasă, şi…*

— Nu. Te rog, şopti Aislinn. Luă mâna bunicii în mâna ei. Ridică creionul şi scrise: *Nu sunt sigură ce vor, dar nu vreau să mă ascund.* Apoi spuse: Te rog? Lasă-mă să încerc. Am să fiu atentă.

La început, bunica se uită lung la Aislinn, de parcă undeva, dincolo de lucrurile de suprafaţă, s-ar fi aflat ascunse răspunsuri pe care le-ar fi putut vedea dacă s-ar fi uitat cu atenţie.

Aislinn se strădui să arate cât mai încrezătoare cu putinţă.

În cele din urmă, bunica scrise: *Stai cât poţi de departe de ele. Aminteşte-ţi de reguli.*

Aislinn dădu din cap. Nu încerca prea des să ascundă anumite lucruri de bunica, dar nu avea de gând să admită că încercase să le urmărească ori să-i spună despre cercetările lui Seth.

Bunica insistase mereu că evitarea zânelor este cel mai bun şi unicul plan. Aislinn nu mai credea că era o soluţie bună – dacă era să fie cinstită, niciodată nu crezuse asta.

Spuse, pur şi simplu:

— Sunt atentă. Ştiu ce e afară.

Bunica se încruntă şi o luă pentru câteva minute pe Aislinn de încheietura mâinii.

— Ține-ți telefonul mobil în buzunar. Vreau să pot să dau de tine.

— Da, bunico.

— Şi ţine-mă la curent despre programul tău, în caz că… I se sugrumă vocea. Scrise: *Vom încerca să facem cum zici tu pentru câteva zile. Aşteaptă-le. Fără greşeli.* Apoi, începu să rupă hârtia în bucăţele. Hai. Du-te să mănânci ceva. Trebuie să fii în formă.

— Sigur, murmură Aislinn şi o strânse repede în braţe pe bunică.

Să le aştept? Aislinn nu era sigură că asta era posibil. Dacă bunica ar fi ştiut că era vorba de zâne de curte, Aislinn ar fi fost consemnată în casă. Câștigase ceva timp în plus, dar nu avea să ţină mult. *Am nevoie de răspunsuri acum.* Să se ascundă nu era o soluţie. Şi nici să fugă.

Îşi dorea o viaţă normală – colegiu, o relaţie, lucruri simple. Nu dorea ca toate deciziile ei să fie luate în funcţie de toanele zânelor. Bunica trăise aşa şi nu era fericită. Mama lui Aislinn nici măcar nu avusese ocazia să afle dacă ar fi putut avea o viaţă normală. Aislinn nu voia să aleagă vreuna din aceste căi. Dar nici nu ştia cum ar fi putut să facă să fie altfel.

Zânele – *zânele de curte* – nu hărţuiau o persoană fără motiv. Dacă nu afla ce doreau, nu afla cum să corecteze ceea ce le atrăsese atenţia, se îndoia că aveau să plece curând. Şi dacă ele nu dispăreau, libertatea lui Aislinn avea să o facă. Nu era o opţiune care să-i placă. *Deloc.*

După ce mâncă ceva pe fugă, Aislinn se retrase în camera ei şi închise uşa. Nu era un sanctuar. Nu îi reflecta personalitatea precum casa lui Seth sau dormitorul prea de domnişoară a lui Rianne. Era doar o cameră, un loc de dormit.

La Seth mă simt mai acasă. Seth *e acasă.*

Erau câteva lucruri care contau pentru ea în această cameră, lucruri care o făceau să se simtă legată – o carte de poezii care fusese a mamei ei, reproduceri alb-negru ale unor fotografii de

la o expoziţie din Pittsburgh. Bunica îi făcuse o surpriză în acea zi – o învoise de la şcoală şi o luase la Muzeul Carnegie. Fusese grozav.

Pe lângă acele reproduceri erau şi unele fotografii pe care le făcuse ea, pe care bunica le mărise de ziua ei, într-un an. Una care reprezenta depoul de cale ferată încă o făcea să zâmbească. Începuse să facă fotografii pentru a vedea dacă zânele apar pe film: din moment ce le vedea când se uita prin obiectiv, oare aveau să apară pe film? Nu o făceau, dar îi plăcu destul procesul de realizare a fotografiilor încât era fericită că făcuse experimentul.

Nu era mult, totuşi acestea reprezentau amprenta personalităţii ei în cameră. *Sunt doar mici fragmente.* Uneori, aşa i se părea viaţa – de parcă tot ceea ce dezvăluia sau făcea trebuia să fie dinainte planificat. *Concentrează-te. Controlează-te.*

Închise luminile, se băgă în pat şi îşi scoase telefonul mobil.

Seth răspunse de la primul apel:

— Deja ţi-e dor de mine?

— Poate.

Îşi închise ochii şi se întinse.

— E totul în regulă?

I se simţea îngrijorarea în voce, dar nu întrebă de ce. Nu dorea să vorbească despre nimic rău, despre motive de îngrijorare.

— Spune-mi o poveste, şopti.

Întotdeauna făcea ca lucrurile rele să pară mai puţin îngrozitoare.

— Ce fel de poveste?

— Una care să mă facă să am vise frumoase.

El râse atunci, încet şi sexy.

— Ai face bine să-mi dai şi o grupă de vârstă ca să încadrezi visul.

— Surprinde-mă.

Îşi muşcă buzele. *Ştiu bine despre ce e vorba.* Trebuia realmente să se oprească din flirt înainte de a trece de linia de unde nu mai avea cum să se întoarcă.

Nu spuse nimic pentru un minut, dar îl putea auzi cum

respiră.

— Seth?

— Aici sunt. Vocea lui era blândă, ezitantă. A fost o dată ca niciodată o fată…

— Nu prinţesă.

— Nu. Categoric nu. Era prea deşteaptă să fie prinţesă. Şi puternică.

— Da?

— O, da. Mai puternică decât îşi putea da seama lumea.

— Trăieşte fericită până la adânci bătrâneţi?

— Nu ar trebui să fie şi ceva la mijloc?

— Îmi place să citesc mai întâi finalul. Ea aşteptă, se ghemui în pat, să îi audă cuvintele de încurajare, să creadă – cel puţin, pentru un minut – că totul poate fi bine. Deci, aşa a făcut?

El nu mai ezită.

— Da.

Vreme de câteva minute, niciunul din ei nu spuse nimic. Auzea zgomotul traficului, îi auzea respiraţia. Mai adormise şi înainte aşa – doar ţinând telefonul la ureche, în timp ce el mergea spre casă, simţind că au o legătură specială.

În cele din urmă, zise:

— Am spus ce sexy era?

Ea râse.

— Era atât de incredibil de frumoasă, încât… Se opri şi ea auzi scârţâitul caracteristic care îi spunea că deschidea uşa. Şi aici începe partea în care se schimbă ratingul.

— Ai ajuns acasă? îl auzea cum se plimbă, cum închide uşile, zgomotul cheilor puse pe computer, jacheta căzându-i. Te las atunci.

— Şi dacă nu vreau? o întrebă.

Auzi muzică în timp ce se deplasa spre camera lui, un fel de jazz. Inima îi acceleră, gândindu-se că şi el e întins pe pat, dar vocea îi era doar un pic schimbată când spuse:

— Noapte bună, Seth!

— Deci fugi din nou? Una din cizmele lui căzu cu un zgomot înfundat pe podea.

— Nu fug.

Cealaltă cizmă ajunse pe podea.

— Serios?

— Serios. Doar că… Se opri; nu avea cu ce să termine propoziţia şi să sune ca şi cum ar fi fost sinceră.

— Poate ar trebui să o iei mai încet ca să te ajung din urmă. Se opri, aşteptând. Părea că face acest lucru din ce în ce mai des în ultima vreme, afirmaţii care o invitau să admită ceva periculos pentru prietenia lor. Cum ea nu răspunse, adăugă: Vise frumoase, Ash!

După ce închise telefonul, Aislinn ţinu aparatul în mână, gândindu-se în continuare la Seth. *Ar fi o idee proastă. O idee foarte, foarte proastă…* Zâmbi. *Crede că sunt deşteaptă* şi *sexy.*

Zâmbea în continuare când adormi.

Capitolul 11

[Sidhe] sunt zâne care îşi schimbă înfăţişarea; se pot micşora sau se pot mări, pot să ia înfăţişarea pe care o aleg;… sunt atât de multe câte firele de iarbă. Sunt pretutindeni.

— *Viziuni şi credinţe din vestul Irlandei,*
de lady Augusta Gregory (1920)

Când Aislinn urcă treptele de la liceul Bishop O.C., a doua zi dimineaţa, le văzu: zâne care lâncezeau lângă uşă, privind pe toată lumea şi părând ciudat de serioase.

Înăuntru, şi mai multe zâne se înghesuiau în pragul biroului directorului. *Ce Dumnezeu…?* De obicei, evitau şcoala – fie din cauza rândurilor de vestiare din oţel, fie din cauza abundenţei de obiecte religioase, nu ştia. *Poate, din ambele cauze.*

În momentul în care ajunse la vestiarul ei, prezenţa zânelor devenise copleşitoare. Nu trebuiau să vină aici. Existau nişte reguli: acesta se presupunea că trebuie să fie un loc sigur.

— Domnişoară Foy?

Se întoarse. Lângă părintele Myers era tocmai acea zână pe care nu era pregătită deloc să o vadă.

— Keenan, şopti ea.

— Vă cunoaşteţi? Părintele Myers dădu din cap, acum radiind de mulţumire. Bun. Bun.

Se întoarse către celelalte două – la fel de vizibile – zâne care

stăteau lângă el. Dacă le arunca o privire superficială, păreau că sunt cu mult mai în vârstă decât el, dar cel mai înalt din cei doi avea un aer straniu de solemnitate care o făcu pe Aislinn să creadă că era *bătrân.* Avea părul neobişnuit de lung pentru o atitudine atât de serioasă; sub înfăţişarea de om, acesta strălucea precum firele de argint. Pe o parte a gâtului i se vedea un mic tatuaj, un soare negru, dezvăluit de părul care era împletit strâns. Cea de a doua zână avea părul castaniu tuns şi un chip care ar fi putut fi oarecum greu de ţinut minte, dacă nu ar fi avut o cicatrice lungă, care mergea de la tâmplă la colţul gurii.

Părintele Myers le asigură pe zâne:

— Aislinn este o elevă eminentă, iar orarul ei este acelaşi cu cel al nepotului dumneavoastră. O să-l ajute să recupereze.

Stătea acolo, încercând să nu o ia la goană, refuzând să se uite la Keenan – chiar dacă el o privea – în timp ce alte câteva zâne mergeau în spatele părintelui Myers.

Una dintre acelea, cu pielea care semăna cu scoarţă de copac – crăpată şi cenuşie, – îi întâlni privirea lui Keenan.

El gesticulă către celelalte, care erau adunate lângă intrare, şi spuse:

— În regulă.

— Domnişoară Foy? Aislinn? Părintele Myers îşi drese glasul.

Îşi dezlipi privirea de alaiul de zâne care invadaseră liceul Bishop O'Connell.

— Îmi cer scuze, părinte. Poftim?

— Poţi să-l conduci pe Keenan la ora de matematică?

Keenan aştepta, cu o geantă uzată din piele pe umăr, uitându-se cu atenţie la ea. „Unchii" lui şi părintele Myers o priveau.

Nu avea de ales. Se strădui să-şi alunge frica şi spuse:

— Sigur.

Să le aştept? Nici pe departe. Fiecare regulă după care trăise, care o ajutase să rămână în siguranţă, *nimic* nu se mai aplica acum.

Până la amiază, controlul pe care îl exercita Aislinn asupra nervilor săi fusese constant spulberat de falsa umanitate a lui Keenan. O urmărea, vorbea, se purta de parcă nu ar fi reprezentat niciun pericol, de parcă ar fi fost real.

Nu este.

Îşi înghesui cărţile în vestiar, zgâriindu-şi degetele în tot acest timp. Keenan stătea lângă ea, o umbră nedorită de care nu putea scăpa.

Se priveau unul pe altul şi se gândi din nou dacă s-ar fi rănit dacă îi atingea părul metalic. Şuviţele arămii străluceau sub înfăţişarea umană, atrăgându-i atenţia în ciuda celor mai mari eforturi ale ei.

Rianne se opri şi se rezemă cu putere de rândul de vestiare închise. Zgomotul îi făcu pe ceilalţi să se oprească şi să se uite.

— Am auzit că e delicios, dar… Rianne îşi puse mâna pe piept de parcă ar fi avut probleme de respiraţie şi se uită la Keenan – încet şi studiat, fir-ar să fie. În mod clar o delicatesă.

— N-am de unde să ştiu. Aislinn se îmbujora. *Şi nici nu am de gând să aflu.* Oricât de puternică ar fi fost tentaţia stranie de a-l atinge, ea era mai puternică decât orice instinct. *Concentrează-te doar.*

Leslie şi Carla li se alăturară, Rianne desprinzându-se de peretele cu vestiare. Se apropie mai mult de Keenan şi îl examină de parcă ar fi fost o bucată de carne pe farfurie.

— Pun pariu că ai putea.

Carla îl bătu amical pe braţ.

— E inofensivă.

Aislinn îşi luă cărţile pentru orele de după-amiază. Prietenele ei nu ar fi trebuit să vorbească cu el; el nu ar fi trebuit să îi invadeze spaţiul. Şi, în mod clar, nu ar fi trebuit să radieze căldura aceea care te invita, care o făcea să se gândească la zilele de lenevеală, la ochi închişi, la relaxare… *Controlează-te. Concentrează-te.* Poate să facă asta. *Trebuie* să facă asta.

Îşi aranjă lucrurile, astfel încât ceea ce trebuia să ia acasă să fie în vârful maldărului din vestiar. Când ziua avea să se termine, trebuia să fie gata să plece rapid.

Cu un zâmbet forţat îşi goni prietenele.

— Vă ajung din urmă. Păstraţi-mi un loc.

— O să păstrăm două. Nu poţi lăsa bucăţica asta – Rianne gesticulă în direcţia lui Keenan – să umble nesupravegheată.

— Un loc, Ri, doar *unul.*

Niciuna dintre ele nu se întoarse. Rianne îi făcu semn cu mână peste umăr, neinteresată.

După ce îşi calmă ritmul respiraţiei, Aislinn se întoarse către Keenan.

— Sunt sigură că te descurci la prânz fără ajutor. Aşa că, ăăă, du-te să-ţi faci prieteni sau fă ce vrei.

Şi se îndepărtă.

Se grăbi să o prindă din urmă în timp ce intrau în cantină.

— Pot să te însoţesc?

— Nu.

Păşi în faţa ei.

— Te rog?

— Nu. Îşi lăsă geanta pe un scaun, lângă lucrurile lui Rianne. Ignorând tot ce era în jur – pe el şi privirile pe care le atrăgeau – deschise geanta.

El nu se mişcase.

Cu un gest ezitant, îi spuse:

— Coada este acolo.

El se uită la mulţimea care înainta încet către cuvele cu mâncare.

— Pot să-ţi aduc ceva?

— Un pic de spaţiu?

Un fulger de mânie îi trecu pe chipul mult prea frumos, dar nu spuse nimic. Se îndepărtă fără o vorbă.

Dorea să creadă că scăpase de el prin refuzul de a se lăsa atrasă de atenţia pe care i-o arăta. *Pot măcar să sper.* Pentru că, dacă nu era aşa, nu ştia ce mai putea să facă. Era insistent, atrăgându-i atenţia de la ceea ce ştia că este înţelept şi corect.

În capătul îndepărtat al cantinei, Rianne îşi părăsise locul de la coadă şi vorbea cu el. Amândoi se uitau acum la ea: Rianne zâmbind conspirativ, Keenan părând mulţumit.

Grozav. Aislinn îşi despachetă o parte din prânz, scoţând un

iaurt şi o lingură. *Zâna-hărţuitor are un nou aliat.*

Dacă tot era singură, Aislinn dădu un telefon pentru a-l chema pe taximetristul pe care îl întâlnise împreună cu Seth la atelierul de tatuaje, cu câteva luni în urmă. Taximetristul le spusese cum să-l solicite la dispecerat pe el, în mod special, şi îi asigurase că va ajunge la timp sau că-şi va trimite un prieten, dacă aveau nevoie de el. Până în acel moment, se ţinuse de cuvânt.

Vorbea cât putea de încet, sperând că gărzile lui Keenan nu aveau să o audă.

Unul dintre ei deja se apropia.

Prea târziu. Îşi ascunse zâmbetul – orice succes împotriva lor era o plăcere – în timp ce închise telefonul.

Amestecă în iaurt şi se întrebă din nou de ce o alesese Keenan tocmai pe ea. Ştia că nu e vorba de capacitatea de a vedea; respectase regulile, făcuse totul ca la carte.

Aşa că, de ce eu?

Toată ziua, fetele încercaseră să vorbească cu el, se oferiseră să îi arate locul. Era politicos, dar ferm în a le spune că *Aislinn* trebuia să facă asta, nu ele.

Fete frumoase, majorete, tocilare, toate tânjesc după el. Se simţea bine să ştie că, de data asta, ea este aceea la care toată lumea se uită cu invidie. *Ar fi mai bine daca şi el ar fi un tip normal, ca Seth.*

Odată cu jumătate dintre elevi, zânele lui Keenan îi urmăreau, fără jenă, aşa cum sunt mereu zânele. Păreau obosite, intrând şi ieşind din şcoală cu schimbul, în grupuri. Cu toate că clădirea plină de metal trebuia să fi fost teribil de îndurat pentru ele, rămâneau atente şi cu ochii în patru, nescăpându-l pe Keenan din priviri *deloc.* Îl tratau cu respect. *De ce nu ar face-o, dacă Keenan e rege al zânelor?*

Se gândi, pentru un moment, că avea să i se facă greaţă din cauza valului de frică şi de imagini oribile care îi veneau de-a valma în minte. *Un rege al zânelor… Şi mă hărţuieşte.*

Cu ceva efort, Aislinn reuşi să-şi potolească îngrijorarea crescândă văzându-le pe Leslie şi Carla că se îndreaptă spre ea. Panica nu avea să o ajute. Avea nevoie de un plan; avea nevoie de răspunsuri. Poate că dacă avea răspunsurile, dacă ar

fi ştiut de ce o alesese pe ea, putea să găsească o cale de a scăpa de el.

Privindu-l pe Keenan venind spre ea, Aislinn văzu o frântură de imagine cu raze de soare jucându-se pe apă, ricoşând din clădiri, străfulgerări ciudate de căldură şi frumuseţe, care o făceau să dorească să alerge spre el. Se uită la ea, cu un zâmbet atrăgător, în timp ce o urma pe Rianne prin cantina aglomerată.

Rianne pălăvrăgea animată cu el, părând pentru toată lumea că erau doi prieteni vechi ce nu se mai văzuseră de mult. Leslie râdea de ceea spunea Keenan, iar Aislinn îşi dădu seama că toate prietenele ei îl acceptaseră.

Şi de ce nu ar face-o? Oricât de mult şi-ar fi dorit ca acestea să-l ignore, nu putea spune nimic. Nu putea să explice de ce dorea ca el să dispară. Nu putea să le spună cât de periculos era. Nu avea de ales. Uneori, lipsa alegerilor, presiunea faptului de a avea de-a face cu zânele o făceau să simtă că se prăbuşeşte, că secretul era o greutate fizică ce o copleşea. Ura chestia asta.

După ce prietenele ei trădătoare îl aduseră la masă, încercă să-l ignore. Strategia funcţionă – o vreme – dar el continua să o privească, adresându-i aproape toate comentariile, punându-i întrebări. Tot timpul, stătuse în partea opusă a mesei, uitându-se la ea cu ochii aceia verzi, inumani.

În cele din urmă, arătă către păstăile gătite cam prea mult la abur şi întrebă ceva fără sens şi ea izbucni:

— Ce-i? Prea normale pentru cineva ca tine?

Unde îmi e stăpânirea de sine? Din ce în ce mai mult, experienţa ei de o viaţă în stăpânirea emoţiilor păru să o trădeze, dispărând uşor.

El stătea înfricoşător de nemişcat.

— Ce vrei să spui?

Ştia că nu e bine să provoci o zână, mai ales un rege al zânelor, dar forţă nota:

— Ai fi surprins să afli câte ştiu despre tine. Şi, ştii ce? Nimic din toate astea nu mă impresionează. Câtuşi de puţin.

Şi atunci izbucni în râs – fericit şi lipsit de griji, de parcă

mânia care i se citise pentru o clipă în ochi nici nu existase.

— Atunci am să încerc mai mult.

Presentimentele o făcură să se cutremure, la fel şi dorul brusc, amestecul ciudat dintre cele două sentimente. Era mai rău decât simpla nevoie pe care o simţise să-l atingă: era aceeaşi împletire neliniştitoare de sentimente pe care o simţise la Comix când îi vorbise pentru prima dată.

Leslie fluieră uşor.

— Dă-i o şansă cât de mică, Ash.

— Las-o baltă, Les. Aislinn îşi încleştă mâinile în pumni, punându-le în poală, sub masă.

— Sindrom pre-menstrual. Rianne dădu din cap. Apoi, îl bătu uşor pe Keenan pe mână şi adăugă: Ignor-o, dulceaţă. O să te ajutăm noi să o faci să cedeze.

— O. Contez pe asta, Rianne, murmură Keenan. Strălucea – de parcă o lumină puternică îi radia de sub piele – în timp ce rostea aceste cuvinte.

Aislinn simţea aerul încărcat cu parfum de trandafiri, simţea căldura mult prea tentantă care radia dinspre el.

Prietenele ei se uitau lung la el de parcă ar fi fost cel mai minunat lucru pe care îl văzuseră. *Am încurcat-o rău de tot.*

Aislinn păstră tăcerea până ce veni momentul să meargă la orele de după-masă, unghiile săpându-i mici semicercuri – *precum bucăţi din soare* – în pielea din palmă. Se concentră pe durerea provocată de acei sori, doar parţial vizibili în pielea ei, şi se întrebă dacă avea vreo şansă de scăpare în faţa atenţiei pe care i-o acorda Keenan.

Spre sfârşitul zilei, apropierea lui Keenan devenise intolerabilă pentru Aislinn. O căldură stranie părea să umple aerul când stătea lângă ea şi, după câteva momente, era aproape dureros să reziste să nu-l atingă. Mintea îi spunea să reziste, dar ochii voiau să rătăcească închişi; mâinile voiau să atingă.

Am nevoie de spaţiu.

Se obişnuise să vadă zâne. Era îngrozitor, dar o făcuse. Putea să facă şi asta.

E doar o zână ca oricare alta.

Se concentră, repetând regulile şi avertismentele în minte ca pe o rugăciune, o litanie care trebuia să o facă să se concentreze. *Nu te uita, nu vorbi, nu fugi, nu atinge.* Respiră de câteva ori ca să se calmeze. *Nu reacţiona. Nu le atrage atenţia. Nici* măcar *nu le lăsa să afle că le poţi vedea.* Familiaritatea cuvintelor o ajuta să se depărteze de limitele dorinţei, dar nu era destul să o facă să se simtă confortabil lângă el.

Aşa că, atunci când intrară în clasa unde se ţinea ora de literatură şi una dintre majorete îi oferi un loc liber – un loc minunat de departe de al ei – Aislinn o răsplăti pe aceasta cu un zâmbet larg.

— Te-aş putea săruta pentru asta. Mulţumesc.

Keenan tresări auzindu-i cuvintele.

Majoreta se uită uluită la Aislinn, nesigură dacă era o glumă sau nu.

— Serios. Mulţumesc. Aislinn îi întoarse spatele lui Keenan, care era mai mult decât nemulţumit şi se strecură la locul ei, fericită să ia o pauză – oricât de scurtă ar fi fost ea.

Câteva momente mai târziu, sora Mary Louise intră şi împărţi un maldăr de hârtii.

— M-am gândit să luăm o pauză de Shakespeare azi.

O întâmpinară murmure de apreciere, repede urmate de oftaturi de dezamăgire când lumea văzu că pe hârtii era o poezie.

Ignorându-le nemulţumirea, sora Mary Louise scrise un titlu pe tablă: „La Belle Dame Sans Merci".

Cineva şopti în spate:

— Şi poezie, şi franceză, vai, ce bucurie!

Sora Mary Louise râse.

— Cine vrea să citească despre „Frumoasa fără milă"?

Evident emoţionat, Keenan se ridică şi citi povestea tragică a cavalerului vrăjit fatalmente de o zână. Nu cuvintele le făceau pe toate fetele din clasă să suspine, ci vocea lui. Chiar şi fără să îi dea aparenţa umană, suna păcătos de bine.

Când termină de citit, sora Mary Louise părea la fel de uimită ca şi ceilalţi.

— Minunat, murmură. Apoi, îşi luă privirea de la el şi se uită prin clasă, oprindu-se pe elevii care, de obicei, aveau ceva de comentat. Ei bine? Ce puteţi să-mi spuneţi?

— Eu, nimic, murmură Leslie din partea opusă a clasei.

Sora Mary Louise se uită la Aislinn, aşteptând să spună ceva.

Aşa că, după ce respiră din nou adânc să se liniştească, Aislinn spuse:

— Nu era femeie. Cavalerul a avut încredere în ceva inuman, o zână, un vampir sau ceva de genul ăsta şi acum e mort.

Sora Mary Louise interveni:

— Bun. Deci, ce înseamnă asta?

— Să nu ai încredere în zâne sau în vampiri, mormăi Leslie.

Râseră cu toţii, mai puţin Keenan şi Aislinn.

Apoi, vocea lui Keenan se auzi printre râsete:

— Poate că zâna nu era vinovată. Poate că erau alţi factori.

— Exact. Ce mai contează viaţa unui muritor? El a murit. Nu mai contează din moment ce zâna, vampirul sau orice altceva era, s-a simţit prost sau nu a vrut să o facă. Cavalerul tot mort e. Aislinn încerca să-şi păstreze tonul calm şi reuşi, în mare parte. Bătăile de inimă erau, totuşi, altceva. Ştia că Keenan o priveşte, dar ea se uită la sora Mary Louise şi adăugă: Monstrul nu suferă, nu-i aşa?

— Poate fi o metaforă despre cum e să ai încredere în persoana greşită, nu? adăugă Leslie.

— Bine. Bine. Sora Mary Louise adăugă alte câteva rânduri cu creta pe tablă. Ce altceva?

Discuţia alunecă spre alte câteva subiecte, până ce sora Mary Louise spuse, în final:

— Să ne uităm un moment la „Piaţa goblinilor" a lui Rossetti şi apoi ne vom întoarce la asta.

Aislinn nu fu surprinsă de faptul că Keenan se oferi din nou să citească; trebuia să ştie ce efect are vocea lui. De data aceasta, se uită fix la ea în timp ce citea, abia privind cuvintele de pe pagină.

Leslie se aplecă spre Aislinn şi şopti:

— Se pare că Seth are concurenţă.

— Nu. Aislinn dădu din cap şi se strădui să-i înfrunte privirea lui Keenan în timp ce răspunse: Nu, nu are. Nu vreau *nimic* din ceea ce are să-mi ofere Keenan.

Vorbi încet, dar el o auzi. Se poticni uşor, pe chipul prea-frumos apărând o expresie confuză. Se opri la jumătatea poemului.

Aislinn se uită în altă parte înainte ca el să vadă cât de tentată era, de fapt, înainte să admită ea însăşi cât de mult îşi dorea să ignore orice raţiune.

Sora Mary Louise interveni şi rupse tăcerea:

— Cassandra, te rog, continuă de unde am rămas.

Te rog! Fă-l să plece!

Pentru tot restul orei, Aislinn nu se mai uită în direcţia lui. După aceea, aproape că ieşi în fugă din clasă, sperând că avea să o aştepte taxiul, aşa cum promisese. Dacă ar fi trebuit să înfrunte şi mai mult atenţia lui Keenan, i-ar fi fost frică de ceea ce ar fi putut face.

CAPITOLUL 12

Lumea spune că singurul mod în care le poţi evita furia este să cauţi o ramură de verbină şi să o legi cu un trifoi cu cinci foi. Este un remediu magic pentru orice dezastru.

— *Poveşti populare din Bretagne,* de Elsie Mason (1929)

Când Donia intră în bibliotecă, îl văzu pe Seth. *Prietenul lui Aislinn, cel care locuieşte în adăpostul cu pereţi de oţel.* Era destul de târziu pentru a o întâlni pe Aislinn, dar dacă Seth era acolo, poate că Aislinn se întâlnea din nou cu el.

Nu părea să observe pe nimeni în jurul lui, în ciuda muritorilor şi a zânelor care îl observau pe el. Şi de ce nu ar fi făcut-o? Era drăguţ, tentant într-un fel atât de diferit faţă de Keenan: întunecat şi liniştit, cu umbre, şi palid. *Nu te gândi la Keenan. Gândeşte-te la muritor. Zâmbeşte pentru el.*

Nu se grăbi, mişcându-se încet şi cu grijă, sprijinindu-şi mâna într-o doară de mesele goale pe lângă care trecea, luă o pauză de un moment pentru a-şi trage răsuflarea lângă noua vitrină cu cărţi.

Se uită la ea.

Lasă-l pe el să vorbească primul. Poţi să faci asta. Privirea ei – ascunsă în spatele ochelarilor închişi la culoare – zăbovi asupra lui pentru o secundă sau două. Stătea la unul dintre cele câteva terminale de computer, cu un vraf de printuri lângă el.

Când ajunse lângă masa lui, îi zâmbi.

Îşi întoarse vraful de hârtii, ascunzând pur şi simplu ceea ce căutase.

Întinse gâtul, încercând să vadă ce anume citea pe ecran.

El dădu click pe ceva aflat pe ecran şi închise monitorul. Arătă cu degetul.

— Donia, nu? Ash nu ne-a făcut cunoştinţă seara trecută. Tu eşti cea care a ajutat-o?

Ea dădu din cap aprobator şi îi întinse mâna.

În loc să i-o strângă, îi luă mâna şi îi sărută degetele. *Mi-a luat mâna.* Nu ardea precum atingerea lui Keenan.

Îngheţă, precum un animal hăituit înainte de vânătoare, şi se simţi prost din cauza asta. *Nimeni nu mă atinge. De parcă i-aş aparţine încă lui Keenan. Interzis.* Liseli jurase că totul se va schimba, odată ce noua Fată a Iernii avea să ia toiagul, dar, câteodată, era greu de crezut. Trecuseră decenii de când cineva pusese cu adevărat mâna pe ea.

— Eu sunt Seth. Mulţumesc pentru ce ai făcut. Şi dacă s-ar fi întâmplat ceva cu ea… Pentru o secundă, păru destul de fioros pentru a rivaliza cu cei mai buni gardieni ai lui Keenan. Deci, mulţumesc.

Continua să o ţină de mână; ea începu să tremure când şi-o retrase. *El e al* ei, *la fel cum e şi Keenan acum.*

— Ash e aici?

— Nu. Ar trebui să plece de la şcoală în curând. Se uită dincolo de ea, către ceasul agăţat pe peretele din spatele ei.

Rămase nehotărâtă pentru un moment.

— Aveai nevoie de ceva? Se uită lung la ea, de parcă ar fi dorit să îi pună cu totul altă întrebare.

Îşi împinse ochelarii negri mai sus, pe nas. Uitându-se lângă el, unde stăteau ascultând câteva dintre fetele lui Keenan, zâmbi ironic.

— Eşti… al lui Ash… Făcu un gest ambiguu cu mâna.

El îi replică serios:

— Ce anume al lui Ash?

— Pretendentul ei? spuse ea şi se strâmbă. *Pretendent. Nimeni nu mai foloseşte cuvântul ăsta.* Anii se contopeau

câteodată, odată cu cuvintele şi hainele şi muzica. Se amestecau. Prietenul ei?

— Pretendentul ei? repetă el. Împinse cu limba inelul pe care îl avea în buza de jos şi apoi zâmbi. Nu, nu chiar.

— O. Simţind un miros neobişnuit, Donia adulmeca uşor. *Nu se poate.*

Seth se ridică şi îşi luă geanta. Se apropie de ea, la distanţă de mai puţin de un braţ, de parcă ar fi încercat să o facă să dea înapoi, afirmându-şi un soi de dominaţie masculină. *Iată ceva ce nu se schimbă de-a lungul anilor.*

Făcu un pas înapoi – doar unul – dar nu înainte de a simţi mirosul uşor acru al verbinei proaspăt culese, nu copleşitor, dar evident. *Asta e. În geanta lui.* În fundal, se simţea mirosul slab de muşeţel şi de sunătoare.

— Am grijă de ea, înţelegi? Este o persoană minunată. Blândă. *Bună.* Îşi puse geanta pe umăr şi se uită în jos, la ea.

— Dacă ar încerca cineva să-i facă rău – făcu o pauză, se încruntă şi continuă – aş face *orice* să o ştiu în siguranţă.

— Sigur. Mă bucur că am putut să te ajut şi eu zilele trecute. Distrasă, dădu din cap. *Verbină, sunătoare, ce face oare cu chestiile* alea? Erau primele pe lista plantelor despre care ne spunea că dau muritorilor puterea de a vedea zâne.

Apoi plecă, urmat de câteva dintre fetele lui Keenan. *Mă întreb dacă or să-şi dea seama ce duce în geantă.* Se îndoia.

Odată ce uşa se închise după Seth şi Fetele Verii, Donia se aşeză la terminalul de computer şi se uită în istoricul căutărilor lui: *zâne, înfăţişare umană, ierburi pentru a vedea, Regele Verii.*

— Oh, şopti ea. Asta nu putea fi bine.

Când Keenan ajunse în podul său aflat la periferia oraşului, Niall şi Tavish îl aşteptau. Se întinseseră de parcă s-ar fi relaxat, dar nu-i scăpară privirile curioase cu care îl întâmpinară când intră.

— Ei bine? întrebă Tavish în timp ce tăie sonorul televizorului, reducând la tăcere reportajul meteo despre o furtună cu grindină de dimensiuni înspăimântătoare.

Beira trebuie să fi auzit că mi-am petrecut ziua cu Aislinn.

Adesea se supăra când auzea de orice progres făcea cu muritoarele, dar nu putea – aşa ziceau regulile competiţiei – să intervină direct.

— Nu prea grozav. Lui Keenan nu-i plăcea să admită, dar rezistenţa lui Aislinn îl obosea. Nu reacţionează aşa cum fac de obicei.

Niall se aruncă într-un fotoliu plin şi luă telecomanda unuia dintre sistemele de jocuri.

— Ai invitat-o în oraş?

— Deja? Keenan luă o felie de pizza pe jumătate mâncată din cutia aflată pe una dintre măsuţele de cristal împrăştiate prin cameră. O adulmecă şi luă o gură. *Nu e aşa de veche.* Nu e prea devreme? Ultima fată…

Niall îşi ridică privirea din televizor.

— Obiceiurile muritorilor se schimbă mai repede decât obiceiurile noastre. Încearcă abordarea „doar prieteni".

— Nu vrea să-i fie prieten. Nu pentru asta sunt făcute fetele, insistă Tavish în felul lui obişnuit, înţepat. Se întoarse şi întinse mâna după cutia cu resturile de pizza. Ai nevoie de proteine, nu de asta. De ce insistaţi voi doi să mâncaţi chestii pentru muritori e dincolo de puterea de înţelegere.

Pentru că am fost obligat să trăiesc atât de mult timp printre ei? Dar Keenan nu rosti cuvintele cu glas tare. Îi dădu pizza şi se aşeză, încercând să se relaxeze. Era mai uşor aici, decât în majoritatea locurilor unde locuiseră până atunci. Plante înalte, cu frunze, dominau fiecare colţ din mansardă. Câteva păsări zburătăceau prin cameră, ţipând la el şi retrăgându-se în cuiburile din coloanele care sprijineau tavanul înalt. Camera părea mai deschisă, părea că sunt afară.

— Deci stilul relaxat e ceea ce le place acum?

— Merită încercat, spuse Niall, atent în continuare la ecran. Înjurând printre dinţi, se înclină când pe o parte, când pe alta a scaunului – de parcă mişcarea aceasta ar fi făcut imaginea de pe ecran să se mişte. Era greu de crezut că putea să vorbească mai multe limbi decât ar fi avut nevoie o zână: dă-i, în schimb, o jucărie şi era neajutorat. Sau poate încearcă abordarea agresivă – *spune-i* că o scoţi în oraş. Unora le place.

Tavish se întoarse cu una dintre poţiunile verzi pe care insista să le bea Keenan. Dădu din cap aprobator.

— Aşa pare mai potrivit.

— Ei bine, iată şi demonstraţia care îţi spune că trebuie să încerci – Niall se opri şi rânji înspre Tavish – abordarea relaxată.

— Într-adevăr, râse Keenan.

— Şi ce e amuzant în asta? Tavish puse băutura verde cu proteine pe masă. Coada lui lungă şi argintie îi cădea pe umăr când se mişca; o dădu la loc pe spate cu un gest nerăbdător, un semn că era agitat. Cu toate acestea, nu îşi pierdea cumpătul. Nu şi-l pierdea niciodată.

— Când ai ieşit ultima dată cu o fată? îl întrebă Niall, uitându-se în continuare la ecran.

— Fetele sunt o companie mai mult decât adecvată…

Niall îl întrerupse.

— Vezi? Nu mai are exerciţiu.

— Sunt cel mai vechi sfetnic al Regelui Verii şi – Tavish se opri, oftând dându-şi seama că nu făcea decât să sublinieze argumentul lui Niall – încearcă întâi cum a zis băiatul, stăpâne.

Şi, cu demnitatea neştirbită care îi venea atât de bine, Tavish se retrase în birou.

Keenan îl privi cu tristeţe plecând.

— Într-unul dintre aceşti ani, o să te pedepsească pentru nesupunerea ta. *Este* în continuare zână a verii, Niall.

— Bun. Trebuie să găsească ceva pasiune în oasele alea bătrâne. Buna-dispoziţie a lui Niall se risipi, înlocuită de isteţimea care îl făcuse la fel de important ca Tavish pentru consilierea lui Keenan în ultimele secole. Zânele Verii sunt făcute pentru pasiuni puternice. Dacă nu se relaxează, o să-l pierdem în favoarea Înaltei Curţi a lui Sorcha.

— Căutarea asta este dificilă pentru el. Tânjeşte după ceea ce însemna curtea în timpul tatălui meu. Simţindu-se la fel de serios precum Tavish, Keenan îşi lăsă privirea să cadă pe parcul de dincolo de stradă.

Unul dintre oamenii-măceş îl salută.

Uitându-se în spate, la Niall, Keenan adăugă:

— Cum ar trebui încă să fie.

— Atunci, curtează fata. Rezolvi problema.

Keenan dădu din cap.

— O abordare relaxată, spui?

Niall veni să stea lângă el, la fereastră, uitându-se în jos, la ramurile deja acoperite de brumă, o dovadă în plus că, dacă nu opreau puterea în creştere a Beirei, nu ar mai fi durat prea multe secole până ce zânele verii aveau să dispară.

— Şi arată-i ce înseamnă o noapte palpitantă, ceva diferit, ceva neaşteptat.

— Dacă nu o găsesc în curând…

— O vei găsi, îl asigură Niall, repetând aceleaşi cuvinte pe care i le repeta de aproape un mileniu.

— Trebuie. Nu ştiu dacă – Keenan trase aer adânc în piept ca să se liniştească – o *voi* găsi. Poate că e aceasta.

Niall zâmbi uşor.

Dar Keenan nu mai era sigur că vreunul din ei mai credea în asta. Dorea, dar era din ce în ce mai dificil, de fiecare dată când începea jocul.

Când Regina Iernii îi legase puterile – făcându-l incapabil să aibă acces la mare parte din puterea verii, îngheţând treptat pământul – începuse şi să înfrângă speranţa multora dintre zâne. Poate că era mai puternic decât majoritatea zânelor, dar era departe de regele de care aveau nevoie, departe de regele care fusese tatăl lui. *Te rog, fie ca Aislinn să fie aleasa*.

CAPITOLUL 13

Totul e capricios în ceea ce le priveşte… Ocupaţiile lor de bază sunt ospeţele, luptele şi dragostea.

— *Poveşti populare şi cu zâne ale ţăranilor din Irlanda,* de William Butler Yeats (1888)

După ce taxiul o lăsă la depoul de cale ferată, Aislinn se îndreptă spre uşa lui Seth. În apropiere, se aflau vreo câteva zâne, care o supravegheau, vorbind între ele. Nu stăteau niciodată prea mult atât de aproape de vechile vagoane de tren şi de şine, dar veneau altele şi le înlocuiau. De când Keenan îi vorbise pentru prima dată la Comix, se părea că zânele se adunau oriunde ar fi mers ea.

— Îi dă prea multă atenţie muritorului, mormăi o zână deşirată, cu membre precum cele ale păsărilor. Regele Verii nu ar trebui să suporte asta.

— S-au schimbat vremurile, spuse una dintre zânele femeie. Precum celelalte, avea viţe pline de flori care i se strecurau pe piele, dar, spre deosebire de ele, purta un costum din plăcuţe colorate, în locul hainelor extrem de feminine pe care păreau ca le preferă celelalte. Viţele ei începeau din jurul gâtului şi şerpuiau prin părul ei lung până la glezne, făcând-o să pară, în acelaşi timp, şi sălbatică şi sofisticată.

— Vine la el acasă în fiecare zi. Zâna subţire ca o pasăre îi dădea târcoale celeilalte zâne precum un prădător. Ce face

acolo?

— Ştiu ce aş face *eu*, zise ea. Cu un zâmbet şiret, se întinse și îi înşfăcă capul cu ambele mâini. La urma urmelor, poate să o facă, dacă sfârşeşte prin a rămâne cu Keenan pentru totdeauna.

Pentru totdeauna?

Aislinn se întoarse cu spatele ca să nu-i vadă chipul, începu din nou să meargă prin iarba uscată, destul de aproape cât să audă zânele, dar nu într-atât de aproape cât să le stârnească suspiciuni. *Cu Keenan pentru* totdeauna?

Zâna femeie o trase pe cea cu înfăţişare de pasăre în jos, către ea, până ce ajunseră nas în nas şi adăugă:

— Cu toate astea, nu contează ce a făcut. Deja se schimbă –, îşi trecu limba de pe vârful nasului până la ochi – devine un membru al curţii. Lasă fata să se distreze cu muritorul ei cât mai poate. În curând, nu o să mai conteze.

Unde naiba e Seth? Pentru a patra oară, Aislinn îşi scoase telefonul mobil şi apăsă tasta 2, pentru a apela rapid numărul lui Seth.

Sună exact în spatele ei.

Apăsând pe butonul de oprire, se întoarse.

— Relaxează-te, Ash. Venea înspre ea – cu telefonul acum amuţit, păşind, fără să-şi dea seama, exact pe lângă zâne.

— Unde ai fost? Mi-am făcut griji că s-a întâmplat ceva…

El ridică o sprânceană.

— … Că ai uitat, termină ea fraza cu glas moale.

Știu să mint mai bine de atât.

— Să uit de tine? O luă cu braţul de după mijloc şi o conduse înainte. Deschizând uşa îi făcu semn să o ia înainte. Nu te uit niciodată.

Zâna cu înfăţişare de pasăre alunecă spre ei, adulmecându-l pe Seth şi încreţind nasul.

— Data viitoare, te rog să răspunzi la telefon. Te rog? Aislinn îl lovi uşor pe Seth în piept. Unde ai fost?

El dădu din cap şi o urmă înăuntru, închizând uşa de oţel în nasul zânei.

— Am vorbit cu Donia.

— Poftim? Aislinn simţi că se sufocă.

— Nu foarte prietenoasă, dar e mai drăguţă decât mi-am dat seama, totuşi. Seth zâmbi calm, de parcă nu i-ar fi spus tocmai că stătuse de vorbă cu una dintre Ele. Nu chiar atât de drăguţă, aşa că nu i-am spus să aibă grijă de ea. Dar, totuşi, e aproape la fel de drăguţă ca tine.

— *Ce* ai făcut?

Aislinn îl împinse uşor pe Seth, cu toate astea, el se strâmbă un pic.

— Am vorbit cu ea. Îşi puse mâna pe piept, în locul pe care îl atinsese când îl împinsese. Îşi dădu cămaşa la o parte şi se uită. Cu o expresie de uimire pe faţă, spuse: M-a durut.

— Poate că pare drăguţă, dar e tot una dintre ele. Nu poţi avea încredere în ele. Aislinn se întoarse să se uite la zânele care erau adunate afară. Una dintre ele – fata în costum – alegea câteva frunze, îndoindu-le ca pe origami.

Seth se apropie şi îşi sprijini bărbia pe creştetul ei.

— Câte sunt afară?

— Prea multe. Se întoarse cu faţa la el, piept la piept, prea aproape cât să se uite în sus, să-l privească. Nu poţi face lucruri din astea. Nu poţi risca…

— Relaxează-te. Îi luă o şuviţă de păr în mână, lăsând-o să îi curgă uşor printre degete. Nu sunt prost, Ash. Nu i-am spus „zână rea, stai deoparte". I-am mulţumit pentru ajutorul de zilele trecute şi i-am spus că ar fi rău dacă ţi s-ar întâmpla ceva. Atâta tot.

Păşi înapoi cât să se poată uita în jos la chipul ei care se ridicase să-l privească. Avea cearcăne în jurul ochilor.

— Ai încredere în mine, bine? Nu am de gând să fac nimic care să te pună într-un pericol şi mai mare.

— Scuze. Simţindu-se vinovată pentru că ţipase, pentru că se îndoise de el, pentru cearcănele din jurul ochilor, îi luă mâna şi i-o strânse. Stai jos. Am să fac nişte ceai.

— Am făcut ceva progrese cu studiile despre cum să vezi zânele şi despre apărarea împotriva zânelor. Nu prea multe, dar tot e ceva. Se aşeză pe scaunul lui preferat şi scoase mai multe foi.

Văzând că nu îi răspunde, lăsă foile în poală şi o întrebă:

— Sau vrei să-mi spui ce te-a speriat mai înainte?

Scutură din cap.

— Nu. Nu acum, cel puţin.

Toate conversaţiile astea despre zâne, cercetările despre zâne, evitarea zânelor. *Cât de corect e faţă de el?*

— M-am gândit că am putea vorbi despre altceva, pentru un timp. Nu ştiu…

El se frecă la ochi.

— Bine. Vrei să-mi spui ce ai făcut la şcoală?

— Ăăă. Evident nu o să vorbim despre şcoală dacă încercăm să evităm discuţiile despre zâne. Umplu ceainicul şi deschise cutia cu ceai de muşeţel de pe dulap. Ridicând un pliculeţ, întrebă: Are cumva un gust îngrozitor?

— Nu cred, dar e nişte miere în dulapul de jos, dacă vrei. Se întinse, lăsând la vedere abdomenul gol acolo unde i se ridică cămaşa şi, pentru o clipă, inelul negru pe care îl avea în buric. Putem discuta despre cum o să fie după, când viaţa o să revină la normal. Mă gândeam că ar trebui să ieşim în oraş, să luăm cina, când toate astea se vor termina..

Îl mai văzuse până atunci fără cămaşă, îl văzuse în pantaloni scurţi. Erau prieteni de ceva vreme. *Ce a zis? Cină? Cină cu Seth.* Se afla în bucătăria lui, privindu-l cum se joacă cu inelul din buză. Nu îl muşca, ci îl ţinea în gură. Făcea asta de fiecare dată când se concentra. *Nu e sexy. El nu e sexy.*

Dar era şi se uita la el de parcă ar fi fost în transă.

— Uau, şopti ea.

Se uită în altă parte, simţindu-se jenată. *Suntem prieteni. Prietenii ies şi la cină. Nu înseamnă nimic.* Deschise dulapul. Sticla de miere stătea lângă un amestec ciudat de mirodenii şi de uleiuri.

— Cină, da. Carla vrea să mergem în localul ăla nou, de pe strada Vine. Ai putea…

— Uau, zici? Vocea îi era joasă, răguşită. Scaunul scârţâi când se ridică. Paşii îi răsunau ciudat de sonor când străbătu cei doi metri care îi separau. Apoi, ajunse lângă ea. Mă descurc cu uau.

Se întoarse repede, strângând în mâna sticla şi împroşcând cu miere pe dulap.

— Nu am vrut să spun nimic deosebit. În ultima vreme am flirtat cam mult şi apoi telefonul ăla şi… Ştiu că probabil te aşteaptă vreo duzină de fete. Sunt doar obosită şi…

— Hei. Îi puse mâna pe umăr, încercând să o întoarcă cu faţa spre el. Nu e nimeni altcineva. Doar tu. Nimeni, în ultimele şapte luni.

O trase din nou uşor de umăr.

— Nu mai e nimeni altcineva în afară de tine în viaţa mea.

Se întoarse şi rămaseră nemişcaţi. Ea se uita la cămaşa lui; îi lipsea un nasture. Îşi încleşta mâna pe sticla de miere, până ce i-o luă el şi o puse alături.

Apoi o sărută.

Se ridică pe vârfuri, îşi aplecă capul încercând să ajungă şi mai aproape. Seth îşi trecu braţul în jurul taliei ei şi o sărută de parcă ea ar fi fost aer şi el s-ar fi sufocat. Şi uită de toate: nu mai existau zâne, nici puterea de a le vedea, nimic – doar ei doi.

O ridică pe dulapul pe care stătuse şi vorbise cu el de atâtea ori. Dar, de data aceasta, mâinile îi erau în părul lui, unde îşi încâlcea degetele, trăgându-l mai aproape.

Era cel mai perfect sărut pe care îl trăise, până ce îşi dădu seama: *Seth. E vorba de Seth.*

Se trase deoparte.

— În mod evident, a meritat aşteptarea, şopti Seth, ţinând-o în continuare în braţe.

Picioarele îi erau de o parte şi de alta a lui, gleznele îi erau încrucişate în spatele lui. Îşi odihni fruntea pe umărul lui. Niciunul din ei nu spuse nimic.

Seth nu vrea o prietenă. E o greşeală. Ar fi fost ciudat după: îşi spusese asta de nenumărate ori în ultimele luni. Asta nu o făcuse, însă, să nu mai aibă gânduri necurate.

Îşi ridică capul şi se uită la el.

— Şapte luni?

Îşi drese vocea:

— Da. M-am gândit că dacă am răbdare… Nu ştiu… Zâmbi

emoţionat, cum nu obişnuia să o facă. Am sperat că poate nu mai fugi… Şi, apoi, după atâtea vorbe şi după atât de mult timp petrecut împreună, am…

— Nu pot, nu am… Trebuie să rezolv problema asta cu zânele şi… Şapte luni? Se simţea îngrozitor.

Seth m-a aşteptat pe mine?

— Şapte luni. O sărută pe nas, de parcă totul ar fi fost normal, de parcă nimic nu s-ar fi schimbat. Apoi o ridică de pe dulap uşor şi o aşează jos. Şi am să continui să aştept. Nu plec nicăieri şi nici nu am să îi las să te ia.

— Nu ştiu… nu am ştiut. Avea atât de multe întrebări. Ce dorea? Ce însemna „aşteptatul“? Ce dorea ea? Nu putea să pună niciuna dintre aceste întrebări.

Pentru prima dată de când îşi aducea ea aminte, se simţea mai bine să se gândească la zâne decât la orice altceva.

— Trebuie să mă ocup de asta – de Ele – chiar acum şi…

— Ştiu. Nu vreau să uiţi de ele, dar nu uita nici de asta. Îi dădu părul la o parte, degetele poposindu-i mai mult timp pe obraz. De secole, fură muritori, dar nu te pot lua şi pe tine.

— Poate e vorba de altceva.

— Nu am găsit nimic, *nimic* care să sugereze că pleacă odată ce găsesc un muritor care le place. O luă în braţe, cu tandreţe de data asta. Avem un avantaj din moment ce poţi să le vezi, dar, dacă tipul ăsta e într-adevăr rege, nu cred că va primi foarte bine un refuz.

Aislinn nu spuse nimic, nu putea să spună nimic. Stătea în braţele lui Seth, în timp ce acesta dădea glas temerilor ei crescânde.

Capitolul 14

Zânelor pare să [le] placă extrem de mult vânătoarea.
— *Folclorul de pe Insula Man,* de A.W. Moore (1891)

Până la sfârşitul săptămânii, Aislinn era sigură de două lucruri – să fie cu Seth devenise mult prea tentant şi era de-a dreptul imposibil să-l evite pe Keenan. Trebuia să rezolve ambele situaţii.

Regele zânelor se descurca foarte bine şi singur la şcoală, dar tot era pe urmele ei, ca un hărţuitor extrem de insistent. Nu era vorba nici pe departe că l-ar fi aşteptat, iar tentativele ei de a-l trata cu dispreţ sau cu indiferenţă se dovedeau fără rezultat. Abia dacă se mai ţinea în picioare la sfârşitul zilei, epuizată de efortul de a se abţine să *nu* îl atingă. Avea nevoie de o nouă abordare.

Zânele vânează. Regula aceasta, cel puţin, părea să nu se fi schimbat. Ca zâna cu înfăţişare de lup care colinda străzile, Keenan o vâna pe ea. Poate că nu fugea la propriu, dar era vorba de acelaşi lucru. Aşa că – chiar dacă lucrul o înspăimânta – se hotărî să se oprească, să îl lase să creadă că o poate prinde.

În copilărie, fusese una dintre cele mai grele lecţii pe care trebuise să le înveţe. Bunica obişnuia să o ia în parc pentru plimbări scurte ca să poată să-şi exerseze autocontrolul şi să

nu fugă când o adulmecau şi o urmăreau, să facă să pară că opririle ei bruşte sunt normale, neavând nimic de a face cu faptul că zânele o vânau. Ura aceste lecţii. Fiecare fibră a corpului ei striga *fugi mai repede* când o urmăreau, dar era frica, nu raţiunea, care acţiona asupra ei. Dacă se oprea din alergat, îşi pierdeau interesul. Aşa că avea să se oprească din a fugi de Keenan, odată ce îşi va fi dat seama cum s-o facă astfel încât să pară natural.

Încercă să-i zâmbească de câteva ori lui Keenan, în timp ce se îndreptau spre ora de educaţie sanitară.

Îi răspunse fără ezitare, afişând un chip atât de intens fericit, încât o făcu să se împiedice.

Dar când se întinse să o prindă, se dădu la o parte şi pe chipul lui se citi din nou o expresie de frustrare.

Încercă din nou după ce ieşiră de la ora de religie.

— Deci, ai planuri mari în weekend-ul ăsta?

Expresia de pe chipul lui era ciudată, undeva între amuzat şi surprins.

— Speram, dar – se uită lung la ea până ce simţi panica şi sila familiară revenind – mă îndoiesc că voi avea prea mult noroc.

Nu fugi.

O durea prea tare pieptul ca să răspundă, aşa că doar dădu din cap şi spuse:

— O!

În tăcere, se uită în altă parte, dar zâmbea şi era liniştit acum. Trecu prin mulţime fără să mai rostească vreun cuvânt. Stătea în continuare prea aproape de ea, dar faptul că tăcea era o schimbare plăcută. Lipsa căldurii tentante era incredibilă, de parcă din el radia un calm ciudat.

Când intrară la ora de educaţie civică, continua să zâmbească.

— Pot să stau cu tine la prânz?

Ea făcu o pauză.

— Iei prânzul o dată la două zile.

Râse, un sunet la fel de muzical precum muzica clopoţeilor care se auzea atunci când alergau zânele cu înfăţişare de lup.

— Da, dar nu îţi place o dată la două zile.

— Ce te face să crezi că o să-mi placă azi?

— Sper. Trăiesc cu speranţa…

Îşi muşcă buzele, gândindu-se: era prea uşor de încurajat doar cu câteva remarci prieteneşti, dar, când nu se chinuia prea mult, părea să îi fie mai uşor sa respire lângă el, se simţea mai puţin copleşită de stări ciudate.

Ezitând, îi spuse:

— Tot nu îmi placi.

— Poate că ţi-ai schimba părerea dacă ai petrece mai mult timp cu mine. Întinse o mână de parcă ar fi vrut să o atingă pe obraz.

Nu tresări, dar se încordă.

Niciunul din ei nu se mişcă.

— Nu sunt o persoană rea, Aislinn. Doar că…

Se opri şi clătină din cap.

Ştia că merge acum pe teren nesigur, dar mai sincer de atât nu păruse niciodată şi nici ea nu se simţise atât de liniştită de când el începuse să frecventeze cursurile de la Bishop O.C.

Îl întrebă imediat:

— Ce anume?

— Vreau doar să te cunosc. E oare atât de ciudat?

— De ce? De ce pe mine? Inima începu să îi bată mai tare așteptându-l să-i răspundă, de parcă ar fi răspuns adevăratei întrebări. De ce nu pe altcineva?

Se apropie de ea mai mult, privind-o ca pe un vânat, dispoziția schimbându-i-se din nou cu rapiditate.

— Sincer? Nu ştiu. Ai ceva. De prima dată de când te-am văzut, am ştiut-o.

O luă de mână.

Îl lăsă să o facă. *Fă-i pe plac.* Totuşi, era vorba de mai mult decât atât: rezistase tentaţiei de a-l atinge de când se întâlniseră pentru prima dată. Nu era ceva logic, dar, în mod sigur, tentaţia exista.

La atingerea lui, vederea îi deveni mai bună. Părea că toate zânele din jurul lor se împodobiseră cu înfăţişări umane simultan.

Nimeni nu reacţionă în clasă; nimeni nu ţipă. Evident, zânele nu deveniseră brusc vizibile.

Ce s-a întâmplat? Tremura.

Keenan se uita la ea, prea intens pentru a o linişti.

— Nu ştiu de ce anumite persoane par speciale pentru altele. Nu ştiu de ce eşti tu aceea şi nu altcineva. O împinse uşor mai în faţă şi îi şopti: Dar la tine mă gândesc când mă trezesc dimineaţa. Chipul tău e cel pe care îl visez.

Aislinn înghiţi cu greu. *Asta ar părea ciudat chiar dacă ar fi normal.* Şi nu era. Era – din păcate – foarte serios.

Se cutremură.

— Nu ştiu.

Keenan îi mângâie mâna cu degetele.

— Dă-mi o şansă. Hai să o luăm de la capăt.

Aislinn îngheţă. Anii în care bunica o avertizase îi trecură prin minte, o simfonie de înţelepciune şi îngrijorări. Îşi auzi propria voce spunându-i lui Seth că modul în care stăteau lucrurile nu funcţiona. *Să încerc ceva nou.* Dădu din cap.

— O luăm de la capăt. Sigur.

Şi îi zâmbi, îi zâmbi cu adevărat – răutăcios şi minunat şi atât de tentant încât îi veniră brusc în minte poveştile cu zâne care răpeau oameni. *Răpiri? Mai degrabă le urmezi de bună-voie.* Aproape că se prăbuşi în bancă. *E zână. Zânele sunt rele. Dar, dacă pot afla ce vor…*

Ora era pe jumătate terminată înainte să-şi dea seama că nu auzise nicio vorbă din lecţie sau – se uită mirată la caietul pe care nu-şi amintea să-l fi deschis – că nu scrisese niciun cuvânt.

Apoi, în aceeaşi stare de confuzie, merse împreună cu Keenan la vestiarul ei.

Vorbea, o întreba ceva:

— … Carnaval? Aş putea să te iau de acasă sau ne întâlnim. Cum vrei tu.

— Sigur. Clipi, simţindu-se de parcă ar fi fost o somnambulă trezită în visul altei persoane. Poftim?

Gărzile zâne schimbară priviri atotcunoscătoare.

— E un carnaval în seara asta. Întinse mâna să îi ia cărţile.

Fără să se gândească, începu să i le dea, dar se opri.

— Şi cum rămâne cu marile tale planuri?
— Spune doar da. O aştepta.
În cele din urmă, încuviinţă.
— Ca prieteni.
Făcu un pas înapoi, în timp ce ea îşi încuia vestiarul.
— Sigur. Prieteni.
Rianne, Leslie şi Carla veniră lângă ei.
— Ei bine? se repezi Rianne. A spus da?
— I-a spus vreo două, nu-i aşa, Ash? Leslie îl bătu pe Keenan consolator pe braţ. Nu te îngrijora. Refuză pe toată lumea.
— Nu pe toată lumea. Keenan părea mult prea mulţumit de sine. Mergem la carnaval.
— Poftim? Aislinn se uită de la Rianne la Keenan. *Ştiau?*
— Scoate banul. Rianne îi întinse mâna lui Leslie, care scoase supărată o bancnotă mototolită din buzunar şi apoi se întoarse către Carla. Şi tu.
— Scoate banul? repetă Aislinn, urmându-le spre cantină.
În spatele ei, auzi câteva gărzi râzând.
— Le-am spus că o să reuşească să te scoată în oraş. Rianne își împături câştigurile şi băgă bancnotele în buzunarul sacoului. Uită-te la el.
— E chiar aici, Ri, murmură Carla, aruncându-i lui Keenan o privire prin care îşi cerea scuze. Am încercat să o învăţăm bunele maniere, dar… Ridică din umeri. E la fel ca atunci când încerci să-ţi obişnuieşti câinele să-şi facă nevoile afară. Dacă am fi avut-o de când era doar un căţeluş, poate am fi avut succes.
Rianne o plesni pe braţ, dar zâmbea larg.
— Ham, ham.
Întorcându-se către Aislinn, Carla coborî vocea:
— Când v-am văzut vorbind, nu ne-a lăsat să ne apropiem până ce nu a fost sigură că te-a invitat. Pur şi simplu, a înşfăcat-o pe Leslie.
— Nu e o întâlnire, îngăimă Aislinn.
— Exact. Doar o să vorbim, să ne cunoaştem mai bine, fu de acord Keenan. Făcu o pauză, uitându-se la fiecare dintre ele,

continuând să strălucească un pic în tot acest timp. De fapt, puteţi veni cu noi, dacă vreţi. Să îi cunoaşteţi pe câţiva dintre vechii mei prieteni.

Inima lui Aislinn o luă razna.

— Nu.

— Mie mi se pare că e o întâlnire. Nu-ţi fă griji. Nu vin la întâlnirea ta, Ash. Rianne oftă, de parcă tocmai se întâmplase ceva minunat şi se întoarse spre Carla. Ce crezi?

Carla dădu din cap aprobator.

— E evident o întâlnire.

— Aislinn mă însoţeşte în calitate de prietenă, spuse Keenan cu o expresie mulţumită pe chip. Pur şi simplu sunt onorat de faptul că doar mă însoţeşte.

Aislinn se uită la el, la prietenele ei care îl priveau pline de adoraţie.

El îi întâlni privirea şi îi zâmbi.

Nu grăbi pasul în timp ce el păstra ritmul cu ea. Acum, că Keenan părea mulţumit, sila pe care o simţise nu mai era deloc la fel de intensă.

Pot să mă descurc.

Dar, în timp ce îi trase scaunul cu un gest neobişnuit de curtenitor, îşi văzu imaginea în ochii lui, înconjurată de o mică aureolă de raze de soare.

Sper.

Capitolul 15

Trăiesc mult mai mult decât noi; totuşi, mor, în cele din urmă, sau [cel] puţin dispar de sub înfăţişarea lor.

— *Comunitatea secretă,* de Robert Kirk
şi Andrew Lang (1893)

Când Donia se întoarse din plimbarea de seară, Beira o aştepta pe verandă, întinsă pe un scaun decorat cu gheaţă.

Într-o doară, Regina Iernii sculpta chipuri îngrozite pe o coală de gheaţă aflată lângă ea. Părea că zânele din sculptură fuseseră prinse de vii, zvârcolindu-se şi ţipând.

— Donia, dragă, se repezi Beira, ridicându-se în picioare atât de graţios încât păru că e trasă în sus de nişte corzi invizibile. Începeam să mă gândesc dacă nu cumva ar fi fost bine să o trimit pe Agatha după tine.

Cotoroanţa în cauză rânji, expunând găuri în locurile unde ar fi trebuit să aibă dinţi.

— Beira. Cât de… Donia nu putea găsi un cuvânt care să nu fie o minciună. *Neaşteptat? Plăcut? Nu, niciuna din astea.* Ce pot face pentru tine?

— Ce întrebare bună! Beira îşi bătu cu degetul în bărbie. Dacă fiul meu ar avea bunul simţ să mă întrebe asta – Beira se încruntă iritată –, dar nu îl are.

În capătul opus al grădinii, la marginea pădurii, câteva gărzi salutară. Bărbatul-măceş flutură din mână.

— Ştii ce a făcut băiatul ăla?

Donia nu răspunse; de fapt, nu era o întrebare. *Exact ca Keenan.* Va fi uşurare să nu mai fie nevoită să stea între ei.

— A mers la şcoala fetei. S-a înscris acolo, ca un muritor Îţi imaginezi? Beira începu să se plimbe de colo-colo, ritmul staccato al paşilor ei auzindu-se precum chiciura care cădea pe vechea verandă. Şi-a petrecut săptămâna cu ea, ţinându-se de coada ei precum câinele ăla al tău.

— Lup. Sasha e lup.

— Lup, câine, coiot, mă rog. Problema e – Beira făcu o pauză, rămânând atât de nemişcată încât părea sculptată în gheaţă – problema, Donia, este că a găsit un punct *vulnerabil.* Înţelegi ce înseamnă asta? El face progrese; tu nu. Mă dezamăgeşti.

Agatha cloncăni.

Beira se întoarse încet, în mod deliberat. Îndoi un deget.

— Vino încoace.

Nedându-şi încă seama de greşeala ei, Agatha păşi pe verandă cu rânjetul încă pe chip.

— Deci, e amuzant faptul că fiul meu poate să câştige? Că ar putea să distrugă tot ce am clădit? Beira puse un deget sub bărbia Agathei, unghia ei lungă, îngrijită, tăind pielea cotoroanţei. Un fir de sânge începu să-i picure pe gât. Nu mi se pare deloc amuzant, Aggie dragă.

— Nu asta am vrut să spun, Regina mea, făcu Agatha ochii mari.

Se uită la Donia, implorând din priviri.

— Aggie, Aggie, Aggie – ţâţâi Beira – Donia n-o să te ajute. *Nu ar putea,* nici dacă ar vrea.

Donia îşi feri privirea, uitându-se, în schimb, la mereu prezentul bărbat-măceş. Acesta se cutremură cuprins de milă. Cu toţii o mai văzuseră supărată pe Beira, dar era la fel de îngrozitor.

Ținând-o strâns în braţe pe cotoroanţă acum, Beira atinse cu buzele gura ofilită a Agathei şi suflă.

În tot acest timp, Agatha încercase să scape, împingând umărul Beirei cu mâinile, prinsă de încheieturile Reginei Iernii.

Din când în când, Regina Iernii ceda; uneori, nu.

Azi nu o făcu.

Agatha se luptă, dar era în zadar: doar un alt monarh putea să-i ţină piept Beirei.

— Ei bine, atunci, murmură Beira în timp ce trupul Agathei se prăbuşi, fără viaţă, în îmbrăţişarea ei.

Spiritul Agathei – doar o umbră acum – stătea lângă ele, frământându-şi mâinile, plângând fără glas.

Beira se linse pe buze.

— Mă simt mai bine.

Dădu drumul trupului Agathei la pământ.

Umbra Agathei îngenunche lângă corpul său acum fără viaţă. Cristale de gheaţă cădeau din gura căscată a cadavrului, urmându-i linia obrajilor scofâlciţi.

— Du-te acum, Beira goni umbra, care plângea fără zgomot, cu un gest, de parcă ar fi alungat o insectă. Apoi, se întoarse către Donia. Mai repede, fată. Răbdarea mea are limite.

Fără să mai aştepte un răspuns, Beira plecă – cu umbra Agathei urmând-o – lăsând-o pe Donia să se descurce cu cadavrul de pe verandă.

Donia se uită lung la Agatha – *la corpul care fusese Agatha.* Gheaţa se topise, formând o băltoacă în care zăcea acum părul zgripţuroaicei.

Puteam fi eu. Voi fi *eu într-o bună zi, dacă o dezamăgesc pe Beira…*

— Pot să ajut? Bărbatul-măceş stătea destul de aproape, încât ar fi trebuit să ştie că e acolo înainte de a începe să vorbească.

Se uită în sus la el. Pielea lui cenuşiu-cafenie şi părul precum frunzele verde-închis îl făceau să pară aproape o umbră în întuneric. Dacă nu ar fi avut ochii de un roşu aprins, ar fi fost una cu înserarea.

Seară. De când stau aici? Oftă.

El făcu un semn către celelalte gărzi care aşteptau la linia pădurii.

— Am putea s-o luăm cu noi. Pământul e moale; corpul ei s-ar pierde rapid în lut.

Donia înghiţi nodul de greaţă care ameninţa să o cuprindă.

— Keenan a aflat deja? Şopti, jenată că încă îşi mai făcea griji faţă de cum se simţea el.

— Skelley a plecat deja să-i spună.

Donia dădu din cap.

Skelley? Care mai e şi ăsta? Încercă să se concentreze, să se gândească la gărzi. *Mai bine decât să mă gândesc la Agatha.*

Skelley era una dintre gărzile de curte, subţire, precum Surorile Scrimshaw, blând. Plânsese când îngheţase alte gărzi cu ceva timp în urmă. Cu toate acestea, rămăsese, păzind-o cu schimbul, făcând exact cum ordonase Keenan.

— Ai nevoie de gărzi în plus? Bărbatul-măceş nici nu clipi când făcu aceasta ofertă, deşi ştia că îşi amintea ieşirile temperamentale pe care le avusese când i se mai oferise aşa ceva, în trecut. Am putea, cel puţin, să ne plasăm mai aproape.

Lacrimi îngheţate i se rostogoliră pe chip şi aterizară în băltoaca de pe verandă. *Nu plâng pentru ea. Ar mai fi la fel de bun dacă ar şti că – chiar acum, cu Agatha zăcând la picioarele mele, plâng pentru mine?…*

Îşi luă privirea de acolo unde stăteau ceilalţi gardieni, Aşteptând, gata să o protejeze chiar dacă nu le dăduse niciun motiv să o facă. *Desigur că ar face-o. Keenan vrea asta.*

— Donia?

Îşi ridică privirea.

— E prima dată când îmi zici pe nume.

Cu un alt foşnet uşor, păşi pe verandă.

— Hai să o luăm de aici.

Încă privindu-l, Donia aprobă din cap.

Le făcu un semn celorlalţi şi, cât ai clipi, luară cadavrul, lăsând doar o gigantică pată udă acolo unde zăcuse Agatha.

Închizând ochii, de parcă aşa ar fi alungat imaginea, Donia trase adânc aer în piept.

— Să stau mai aproape? şopti bărbatul-măceş. Doar un gardian mai aproape de tine. Dacă se întoarce…

Cu ochii în continuare închişi, întrebă:

— Cum ţi se spune?

— Evan.

— Evan, murmură. O să mă omoare, Evan, dar nu în noaptea asta. Mai târziu. Dacă o las pe fata cea nouă să ia toiagul, o să mă omoare. Am să mă alătur Agathei. Deschise ochii şi îi întâlni privirea. Îmi e frică.

— Donia, te rog…

— Nu. Se întoarse. Nu se va întoarce în noaptea asta.

— Doar un gardian în plus? Întinse un braţ de parcă ar fi vrut să o îmbrăţişeze. Dacă ai să fii rănită…

— Lui Keenan o să-i treacă. Are o nouă fată. Va ceda. Toate cedăm. Îşi încrucişă braţele peste piept şi se întoarse pentru a intra în casă. Cu spatele întors, adăugă şoptind: Lasă-mă să mă gândesc. Mâine am să-mi dau seama mai bine.

Apoi intră în casă şi închise uşa, strigându-l pe Sasha, îngropându-şi faţa în blana lui moale şi încercând să respire.

Keenan era bine dispus când ajunse acasă. Gărzile îi puseseră deja la curent pe Niall şi Tavish, aşa că nu fu surprins să îi vadă zâmbind când intră pe uşă.

— Aproape în timp record, Tavish dădu din cap aprobator, ţinând în mână un pahar cu vin de vară. Ţi-am spus: nu ai motive de îngrijorare. Muritorii aşa sunt, mai ales în timpurile astea. Adu-o pe calea cea bună, reintră în problemă.

— S-o aducă pe calea cea bună? Niall izbucni în râs şi îşi turnă şi el un pahar. Mi-ar plăcea să te văd spunându-i asta unei muritoare.

Tavish se încruntă şi duse sticla în camera de zi. Câţiva papagali stăteau pe o ramură lungă de copac, care se întindea în partea stângă a încăperii.

— Am petrecut secole cu Fetele Verii. Şi ele au fost muritoare şi nu sunt aşa de complexe.

Niall se întoarse către Tavish şi spuse încet, de parcă zâna mai bătrână ar fi fost un copil foarte, foarte mic:

— Odată ce devin Fete ale Verii, le dispar inhibiţiile. Îţi aduci aminte cum era Eliza când era muritoare? Deloc afectuoasă. Luă o înghiţitură zdravănă şi oftă. Acum este mult mai receptivă.

— Aislinn e diferită, îl întrerupse Keenan, simţindu-se

extrem de furios la ideea că Aislinn ar putea fi Eliza, că ar putea să se alăture Fetelor Verii, că ar putea încălzi paturile altor zâne. O simt. Ar putea fi aleasa.

Tavish şi Niall schimbară o privire. Mai auziseră exact aceleaşi cuvinte şi înainte şi el ştia asta.

Şi, totuşi, ar putea fi. Ar putea fi aleasa.

Se prăbuşi pe sofa şi închise ochii. *Urăsc toată chestia asta, faptul că jocurile astea sunt atât de importante.*

— Mă duc să fac un duş. Să-mi limpezesc gândurile.

— Calmează-te. Cu o expresie solemnă, Tavish îi umplu paharul şi i-l dădu. Poate fi aleasa. Una dintre ele trebuie să fie aleasa. Mai devreme sau mai târziu.

— Exact. Keenan luă paharul de vin. *Dacă nu, îmi voi petrece eternitatea făcând acelaşi lucru.* Trimite două fete. Aş avea nevoie de ajutor să mă relaxez.

Vreo două ore mai târziu, Keenan se uită la ceas pentru a treia oară în ultima jumătate de oră. *Încă două ore*. Avea să fie prima oară când poporul lui urma să îi vadă împreună, prima şansă pe care o aveau să îl vadă vorbind cu fata care ar fi putut să fie Regina Verii, fata care putea să schimbe totul. Nu contează că mai fuseseră şi altele. Era mereu la fel: acea fărâmă preţioasă de speranţă că *aceasta* va fi regina lui.

Niall se sprijini de peretele de lângă uşa dormitorului.

— Keenan?

Keenan studia o pereche de pantaloni gri. *Prea formali.* Scotocea prin dulap. *Jeanşi. Negri. I-ar plăcea ăștia.* Era mai simplu dacă se transforma în ceea ce îşi doreau ele, să facă ceva schimbări pentru a se purta într-un fel pe care ele îl considerau atrăgător.

— Am nevoie de jeanşi negri, nu prea noi, dar nici prea ponosiţi.

— Exact. Niall transmise mesajul unei Fete a Verii. Când aceasta plecă, se apropie mai mult. Keenan?

— Ce e? Keenan găsi un tricou de care nu-şi amintea. Scoase o cămaşă albastru închis, din mătase de păianjeni de deşert, mult mai frumoasă. Nu se putea schimba chiar atât de mult.

— Muritorul pe care Aislinn…

— Va dispărea curând. Keenan îşi scoase cămaşa şi şi-o puse pe cea nouă. Apoi se uită prin bijuteriile pe care fetele i le aduseseră mai devreme. Era bine să aibă un cadou la îndemână, dacă totul mergea bine. Muritoare sau zână, le plac lucrurile de soiul ăsta.

— Sunt sigur că aşa va fi, dar, între timp…

Inimioara părea drăguță. *Prea personal, prea devreme?*

Soarele era o alegere bună. Îl puse deoparte, în timp ce se uita la celelalte.

— După seara asta, va fi ocupat în altă parte.

— De ce?

— Le-am rugat pe fete să găsească pe cineva să-l distragă. Îmi stă în drum. Luă soarele de aur. *Mai târziu, o să însemne mai mult pentru ea, dacă ea este aleasa.* Îl băgă în buzunar. *Soarele rămâne.*

CAPITOLUL 16

Păcătuiesc şi comit Acte de Nedreptate şi cad în Ispită… Pentru că Necazurile provocate de Succubuşii lor, care se întâlnesc cu Oamenii, sunt abominabile.

— *Comunitatea secretă,* de Robert Kirk
şi Andrew Lang (1893)

Seth amestecă absent în paste. Se uită la ea.

— Vrei să-mi spui la ce te gândeşti?

Nu mai spuse nimic altceva, aşteptă doar, tăcut şi răbdător. De când se sărutaseră – şi de la conversaţia de după –, se ţinuse de cuvânt, aşteptând-o pe ea să facă următoarea mişcare.

Deveni atentă şi îl privi, încercând să-şi dea seama cum să-i spună despre carnaval. Încercase să îi spună din momentul în care sosise. Nu funcţionase. De această dată, reuşi să îngaime:

— Mă întâlnesc cu Keenan în seara asta.

Seth continuă să se uite la apa care fierbea, în timp ce întrebă:

— Ieşi cu regele zânelor? Cu tipul care te hărţuieşte?

— Nu e o întâlnire. Era destul de aproape cât să-l atingă, dar nu o făcu. M-a invitat să merg la un carnaval…

Şi atunci, se uită la ea.

— E periculos.

Îi luă lingura din mână şi îi trase încet braţul, cât să-l facă să

se întoarcă spre ea.

— Dacă nu îmi dau seama ce doreşte, bunica o să-mi ia şi puțina libertate pe care o mai am. Trebuie să mă gândesc la o modalitate de a-l face să mă lase în pace.

Seth avea aceeaşi expresie stranie de panică pe care o avusese atunci când auzise de tipii – *de tipii aceia muritori* – din curtea bibliotecii. Dădu din cap încet, de parcă s-ar fi gândit, procesând ceea ce auzise de la ea.

Ea continua să vorbească:

— Poate că pot face ceva sau pot spune… sau auzi. Se sprijini de el, având nevoie de alinarea, de protecţia lui. Îi era frică, dar nu putea sta cu mâinile în sân, să aştepte pe cineva să o salveze. Trebuia să încerce să se salveze singură, să găsească o cale.

Nu spuse nimic.

Ea zise încet:

— Ai vreo idee mai bună?

— Nu.

Oftă şi o trase mai aproape, ținând-o strâns în brațe.

— Momentul nu e deloc bun.

Ea izbucni în râs pentru că putea ori să râdă ori să plângă.

— La ce te gândeşti?

Pastele începură să dea în foc în spatele lor, şuierând şi împroşcând. Luă lingura de lemn şi amestecă.

Îi stătea în spate, cu mâinile pe şoldurile ei.

— După cină, voiam să încerc unele dintre unguentele din reţetele alea, să le pot vedea şi eu.

— Bine. Se uită peste umăr la el.

O sărută repede pe obraz. Era dulce, tandru.

Cu toate acestea, următoarea lui remarcă era orice, numai dulce nu.

— Trebuie să te dai la o parte.

— Poftim?

O dădu la o parte.

— Nu-i de mirare că mănânci atât de mult iaurt. Talentele tale culinare – oftă – sunt de toată mila.

Şi atunci, ea râse din toată inima, recunoscătoare că o

tachina, recunoscătoare că nu lăsase faptul că acceptase invitaţia la carnaval să strice ce le mai rămăsese din acea seară. Îl lovi uşor peste braţ.

— Pot să amestec nişte paste. Nu e un talent special.

— Jumătate or să rămână lipite de oală, dacă ai să continui aşa. Hai. Dă-te la o parte.

Continuând să zâmbească, se dădu la o parte şi deschise mini-frigiderul. Acolo se găsea un pachet de şase sticle de bere – în niciun caz o marcă ieftină de băutură. *Doar Seth.* Cu toate acestea, nu îi dădea din berea lui. Era strict INTERZIS să bei în casa lui. *Nu strică să întreb.* Scoase o sticlă.

— Pot?

— Nu eşti obişnuită cu băutura, Ash. Se încruntă. Am crezut că vrei să ai mintea limpede.

Se opri singură înainte să îi spună cât de frică îi era. În schimb, închise frigiderul, ţinând încă sticla în mână.

— O împărţi cu mine?

Aruncându-i o nouă privire dezaprobatoare, îi dădu o farfurie cu pâine deja tăiată felii.

— Deci, unde e carnavalul ăsta?

— În jos, la râu. Puse farfuria pe masă şi îi întinse sticla.

— Ai putea anula întâlnirea – chiar să o amâni, cel puţin până ai să afli mai multe. Scoase capacul, luă un gât şi îi dădu sticla înapoi. Ştii câte poveşti sunt cu zâne care au răpit oameni? Sute de ani, Ash, oameni care lipsesc de sute de ani.

— Ştiu. Luă şi ea o gură, se uită la el şi luă un alt gât.

Seth îi luă sticla din mână şi îi arătă pâinea.

— Mănâncă ceva, apoi o să încercăm unele dintre reţetele alea.

Se uită la ceas în timp ce amestecă în paste.

— Trebuie să pot să le văd, ca să te găsesc în caz că se întâmplă ceva.

După cină, Aislinn sună pentru a o linişti pe bunica ei. Îi spuse că era într-un loc sigur.

— Sunt cu Seth. Am să rămân aici o vreme…

Nu îi spuse bunicii că era acasă la Seth. Se simţea vinovată

din cauza asta, dar bunica şi aşa îşi făcea prea multe griji. După ce murmură câteva asigurări în plus – şi se simţi şi mai vinovată pentru asta – puse receptorul în furcă.

Aş vrea să pot rămâne aici. Atentă să nu îl lovească pe Boomer, se întinse pe canapea şi închise ochii pentru un minut.

Seth se aplecă şi o sărută pe frunte. Făcea lucrul ăsta de multe ori în ultima vreme, o atingea uşor, îi oferea semne atente de afecţiune – amintindu-i că ţinea la ea. Desigur, continua să flirteze, până ce tensiunea devenea insuportabilă.

Şi reală, nu trucuri de zână. Seth este real. Nu îl întrebase *ce* dorea, nu ştia cum s-o facă, dar era aproape sigură că nu era în căutarea unei aventuri.

Deschise ochii. Pentru o secundă, pielea ei păru că străluceşte.

Sunt obosită doar. Clipi.

El se aşeză în capătul celălalt al canapelei, luându-i picioarele în poală. Apoi, luă în mână un teanc de reţete.

— Am trei ceaiuri, vreo două unguente, câteva tincturi şi o cataplasmă. Ce zici?

Se ridică şi se trase repede mai aproape.

— O cataplasmă?

Îşi rătăci mâna prin părul ei, luând o şuviţă mai lungă şi răsucind-o pe degete.

— Ceva ce pui pe o rană, ca atunci când pui o bucată de carne pe un ochi învineţit.

— Ăăă, câh! Luă hârtiile şi le aruncă o privire.

Seth se joacă cu părul meu. Degetele lui îi mângâiau clavicula şi îşi dădu seama că îşi ţinea respiraţia.

Respiră.

Începu să respire încet şi încercă să se concentreze pe cuvintele de pe pagină. Totul părea cumva mai important când se gândea unde mergea în seara aceea şi cu cine.

Întinse hârtia pe care încercase să o citească.

— Asta trebuie să stea trei zile.

— Câteva sunt aşa. Luă pagina cu mâna liberă, aceea cu care nu desena cercuri pe pielea ei. Tincturile trebuie să se macereze de la şapte la zece zile. Am să încep vreo două mai

târziu, în seara asta, când eşti tu plecată. Mă gândeam doar că poate una dintre ele pare, nu ştiu, cunoscută?

Lăsă celelalte pagini în maldărul din braţele lui.

— Eu aşa m-am născut. Bunica, mama, aşa se întâmplă în familia mea – e ceva genetic. Ca atunci când eşti mai scund sau ceva de genul ăsta.

— Bun. Nu se uita la hârtii, ci la mâna ei, care se odihnea în continuare pe piciorul lui. Brusc, se ridică şi se îndepărtă de ea. Să încercăm un unguent. Par a se face mai repede.

Îl urmă către dulap, unde întinsese ierburile, nişte castroane, un cuţit şi un obiect din ceramică albă şi un băţ asemănător. Îl ridică.

— Pisălog.

Se uită la el.

— Poftim?

— E un pisălog. Uite. Puse unele dintre ierburi în bolul alb şi întinse mâna.

Îi dădu pisălogul, observând că păstra dintr-odată distanţa faţă de ea.

Folosi pisălogul pentru a măcina ierburile, zdrobindu-le în mici bucăţele.

— Uite aşa.

Apoi, i-l dădu înapoi.

— Pojarniţă. Zdrobeşte-o şi dă-i drumul aici. Îi arătă un castron gol, pentru cereale.

— Bine. Începu să zdrobească plantele care miroseau ciudat.

Lângă ea, Seth umplu o cratiță pe jumătate cu apă şi o puse pe foc. Mai scoase două cratiţe şi le puse pe dulap.

— Deci, despre ziua trecută, despre noi… Se uită la el, mai nerăbdătoare decât ar fi crezut chiar ea. Trebuia să fie sigură ce însemna pentru el, dar îi era frică să nu jignească întrebându-l.

Cu toate acestea, tonul lui nu era jignit. În schimb, părea la fel de emoţionat.

— Mda.

— Ai de gând, nu ştiu, să mă scoţi în oraş sau ceva de genul ăsta? Sau e prea formal, să vrei să…

— Spune-mi doar ce vrei tu. Îi luă castronul din mână şi o

trase aproape, şold lângă şold. Cină? Film? Un weekend pe plajă?

— Un weekend? Nu te mişti un pic cam repede? Îi puse mâinile pe piept, ţinându-l la mică distanţă de ea.

— Nu cât de repede doresc. Se aplecă astfel încât gura lui aproape că o atingea pe a ei. Dar încerc să aştept.

Nici măcar nu se gândi; îl muşcă uşor de buza de jos.

Şi se sărutau din nou, încet şi uşor şi cumva mai înnebunitor decât prima dată. Undeva între momentul în care îi spusese că se întâlneşte cu Keenan şi în care îl întrebase care e situaţia între ei, miza se schimbase.

Mâinile ei găsiră partea de jos a cămăşii lui, se strecurară pe sub ea, pe piele şi îi găsi inelele care îi decorau pieptul. Orice obiecţii pe care şi le amintea de obicei se spulberaseră.

Am găsit graniţa peste care nu se trece. Aproape că chicoti la acest gând.

— Seth? Eşti înăuntru?

Clanţa se zgâlţâi.

— Seth, ştim că eşti înăuntru, strigă Mitchell, unul dintre foştii prieteni ai lui Leslie. Bătu la uşă din nou, mai tare. Haide, deschide.

— Ignoră-l, şopti Seth, cu buzele lângă urechea ei. Poate că o să plece.

Clanţa se zgâlţâi din nou.

— Probabil e mai bine aşa. Aislinn se trase mai în spate, simţindu-se aproape ameţită. Nu gândim foarte clar acum.

— De luni de zile nu fac decât să mă gândesc la asta, Ash – Seth îi luă faţa între mâini – dar nu trebuie decât să spui un cuvânt şi ne oprim. Tu stabileşti ritmul. Nu am să te forţez. Niciodată.

— Ştiu. Aislinn se îmbujoră. Era mai uşor să cedeze tentaţiei decât să vorbească despre asta – surprinzător de uşor. Cu toate astea, nu sunt sigură cât de departe am ajuns.

O trase mai aproape de el şi îi mângâie părul cu palma.

— Aşa că o luăm uşor. Bine?

— Bine. Dădu din cap aprobator, simţindu-se şi uşurată, dar şi dezamăgită. Erau prea multe pericole pentru a trata

subiectul cu superficialitate, dar să uiţi de control, de logică, de ce ar trebui şi nu ar trebui să faci… *Tentant* era puţin spus.

Tonul lui era grav şi calm când spuse:

— Şi da, ne dăm întâlniri. Ceea ce îmi doresc nu e deloc convenţional.

Ea nu spuse nimic, nu putea.

De afară, îl auziră pe Jimmy strigând:

— Deschide naibii uşa, Seth! E cancer afară.

Seth îi ridică capul astfel că se uita acum la el şi spuse:

— Mă îngrijorezi. E totul în regulă?

Ea dădu din cap.

— Te gândeşti să fugi din nou?

Inima ei bătea prea repede. Se îmbujoră.

— Nu. Mă gândesc exact invers.

Îşi trecu degetele peste obrazul ei – oprindu-se la colţul gurii – şi se uită la ea.

— Fără niciun fel de presiuni.

În cele din urmă, îşi lăsă capul pe pieptul lui, ascunzându-şi chipul.

— Trebuie să mă gândesc. Dacă avem de gând să încercăm asta… *noi* doi împreună. Nu vreau să stric nimic, să stric ceva între *noi.*

— Nu o să se întâmple, dar – înghiţi sonor înainte de a adăuga – nu trebuie să ne grăbim. Nu plec nicăieri.

Se auziră bătăi mai puternice în uşă până ce, în cele din urmă, Seth o lăsă din braţe. Îşi aranjă hainele, întorcându-se cu spatele la ea în timpul acesta. Apoi merse la uşă şi o deschise larg.

— Ce e?

— Doamne, omule, e frig afară, Mitchell trecu pe lângă Seth.

Jimmy, altul dintre băieţii care absolviseră cu un an în urmă, intră după el. Cu el erau trei fete pe care Aislinn nu le cunoştea.

Aislinn se întoarse la dulap şi reluă zdrobitul plantelor. Jimmy se opri chiar lângă uşă şi se uită la ea cu un rânjet larg pe faţă.

— Ei, bună, Ash.

Ea ridică castronul în semn de salut, dar nu spuse nimic. Buzele îi erau iritate; simţea că părul îi este în dezordine. Trebuia să fie evident că întrerupseseră ceva.

Era mai uşor să îşi concentreze atenţia asupra unguentului decât să aibă de a face cu ei. Turnă ierburile făcute pudră într-un bol gol, adăugă altele şi începu să le mărunţească.

Jimmy îl lovi amical pe Seth.

— Ce s-a întâmplat cu regula „doar prieteni în casă“?

— Ash îmi e prietenă. Seth îl privi pe Jimmy cu ochi mijiţi şi adăugă: Singura pentru care uşa e mereu deschisă aici.

Rânjind în continuare, Jimmy se apropie şi se uită la castronul pe care îl ținea Aislinn strâns în mână.

— Ei, e interesant. Ce ai acolo? Ridică bolul cu pojarniță deja făcută pulbere şi adulmecă. Nu am mai fumat aşa ceva.

Era gură mare; Mitchell era chiar mai rău, mai ales de când Leslie spusese oricui era dispus să asculte că era un dezastru la pat. Puse un pachet cu şase beri pe dulap.

Fetele erau lângă Boomer, uitându-se curioase la boa, dar neîndrăznind să se apropie. Toate trei aveau haine în care probabil că îngheţaseră afară – fuste strâmte, bluze cu decolteu – genul de haină care ar fi fost inconfortabilă chiar dacă afară ar fi fost toamnă. *Trei?* Se uită la ele, se uită la Jimmy, care se simţea ca acasă, ciugulind din resturile de paste.

— Am crezut că am cerut tuturor să fiu lăsat vreo câteva zile în pace. Seth turnă primul bol de ierburi zdrobite în apa care fierbea şi potrivi ceasul. Ash, poți să iei uleiul de măsline când termini cu alea?

Ea clătină din cap.

— Să fii lăsat în pace, zici? Mitchell zâmbi. Nu pari a fi singur.

— Eram. Seth ridică o sprânceană şi arătă cu capul în direcţia uşii. Am putea fi în continuare.

— Nu. Mitchell deschise una dintre doze.

Seth trase adânc aer în piept, de câteva ori.

— Dacă aveţi de gând să rămâneţi aici o vreme, daţi drumul la muzică.

— De fapt, ne-am gândit că ai vrea să ieşi, spuse fata care se agăţase de Jimmy.

Una din celelalte fete – cea care îl privea pe Seth – se dădu la o parte, doar un pic, şi Aislinn văzu un pic din cornițele ei minuscule ivindu-i-se prin păr, din aripile de piele pliate pe spatele ei.

Cum a intrat aici? Arătând aşa? Numai cele mai puternice dintre zâne puteau să fie înconjurate de atât de mult oţel şi să-şi poată păstra înfăţişarea umană. Era una dintre regulile care îi oferiseră cea mai mare siguranţă lui Aislinn de-a lungul anilor.

Fata cu aripi se apropie de Seth încet, de parcă fiecare pas îi cerea multă concentrare.

— Nu putem sta mult. Nu vii cu noi? Se spune că trupa care cântă la Crow's Nest ar fi bună. Îi aruncă un zâmbet prefăcut lui Aislinn. Te-aş invita şi pe tine, dar sunt mai stricţi în ceea ce priveşte limita de vârstă după ultimul raid. Doar peste optsprezece ani, ştii?

Aislinn lăsă castronul jos încet şi se aşeză în faţa lui Seth, între el şi zână.

— Seth nu e disponibil.

Seth îi puse mâinile pe şolduri, atingând-o, dar fără să o ţină.

Uitându-se urât la zână, Aislinn se sprijini de Seth. *Cum îndrăzneşte să vină aici? Cine a trimis-o?* Ideea că Seth ar putea să fie vulnerabil în faţa lor o făcea să reacţioneze cu violenţă.

— Ei, asta e amuzant, spuse Mitchell.

Dând aprobator din cap, Jimmy se aşeză cu cratiţa cu paste pe jumătate reci şi o furculiţă în mână.

— Pariez pe Ash.

Zâna continua să înainteze spre bucătărie.

Aislinn întinse braţul în faţa zânei.

— Cred că trebuie să pleci.

— Serios? Se strâmbă încreţindu-şi nasul.

— Da. Aislinn o apucă pe zână de încheietura mâinii, fără să o strângă, doar odihnindu-şi degetele. Exact cum se întâmplase la şcoală, contactul cu zâna o făcu pe Aislinn să

vadă mai bine.

Aislinn împinse uşor.

Zâna tresări şi se împiedică. Îşi ridică sprâncenele, în timp ce îi aruncă lui Aislinn o privire ciudată.

Revenindu-şi rapid, zâna murmură:

— În altă seară, atunci.

— Nu. Seth o luă pe Aislinn de mijloc. Sunt exact unde îmi doresc să fiu.

Jimmy şi Mitchell schimbară o nouă privire caraghioasă între ei.

— Omule, trebuie să ne zici şi nouă secretele tale. Mitchell se ridică şi îşi luă berea. Aruncând o privire rapidă în direcţia partenerei sale, aceasta veni să stea lângă el.

Mitchell continuă:

— Nu că ai fi avut vreodată probleme să faci rost…

Îşi drese glasul, iar partenera lui îl lovi peste braţ. El rânji.

— Tot ceea ce vreau să zic e că orice face – îşi înclină capul în direcţia vagonului unde era dormitorul lui Seth – trebuie să funcţioneze. Ash abia dacă vorbeşte, de obicei. A făcut-o să fie gata să pornească o bătaie pentru el.

Zâna nu se mişcase. Îşi trecu degetele uşor, de-a lungul decolteului.

— Te-ai distra. Mai mult decât o faci aici.

Aislinn se îndepărtă de Seth. O luă pe fată de încheietura mâinii şi o luă către uşă, trăgând-o după ea. Pentru o zână atât de puternică, era incredibil de uşor să o târâie. *Poate că e slăbită din cauză că e atât de mult oţel în jur.*

— Du-te. Aislinn deschise uşa şi o împinse pe zână afară. Şi rămâi acolo.

Zânele de afară se uitau cu toatele. Unele dintre ele chicotiră vesele.

Fata-viţă-de-vie, care purta costum, era din nou acolo. Îşi ridică privirea de la cea mai nouă menajerie a sa de animale origami – care se plimbau acum în jurul ei, de parcă ar fi fost însufleţite.

— Ţi-am zis eu, Cerise, spuse ea şi se întoarse să caute mai multe frunze. Tipul ăsta de abordare nu merge dacă sunt deja

îndrăgostiţi.

Aislinn îi dădu drumul zânei băgăreţe.

— Nu te apropia de el.

— Deocamdată – zâna se uită înapoi, spre casă, aripile deschizându-i-se şi închizându-i-se în spate, încet, de parcă ar fi fost un fluture care se odihnea – dar, sincer, cred că ar merita mult mai mult.

Zâne blestemate. Aislinn deschise gura să spună altceva.

— Nu sunt interesat, strigă Seth din spatele ei.

— Scorpie, îi zise una din fete lui Aislinn, în timp ce acestea plecau. Bătu din picior, de parcă ar fi avut dreptul să fie ofensată. Nu trebuia să o izbeşti aşa. Flirta şi ea, atât.

Cealaltă spuse:

— Băieţilor nu le plac fetele insistente. Le plac doamnele.

La uşă, Jimmy se opri şi spuse gânditor:

— Mda. Evident, nu e foarte plăcut. Apoi, îndrăzni: Dacă te plictiseşti de Seth…

Mitchell îl împinse.

— Taci!

Invizibile pentru toată lumea, mai puţin pentru ea şi pentru zâne, unele dintre zânele din grupul de afară începură să alerge grăbite.

Aislinn închise uşa şi se sprijini de ea.

Seth se întorsese deja la poţiunea care mirosea urât şi amesteca în ea.

— Din moment ce nu pari a fi tipul de fată geloasă, presupun că era zână.

— Cu aripi şi tot tacâmul. Merse către el, îl trase mai aproape şi îl sărută. Dar s-ar putea să fiu un pic mai geloasă decât am crezut.

El zâmbi.

— Îmi convine.

Puse jos lingura şi o urmă către dulap.

— Am crezut că nu le place oţelul.

— Nu le place. De aia încerca să te facă să ieşi. A fost destul de puternică să intre, dar nu destul de puternică să stea mult. Nici măcar nu a putut să îşi păstreze înfăţişarea umană prea

bine. Luă o altă mână de ierburi să le zdrobească. Îmi faci un serviciu?

— Mereu.

— Stai acasă în seara asta.

Alese câteva tulpini mai groase. Se uită în spate, la uşă, devenită brusc o barieră mai slabă în faţa numărului crescând de zâne de afară.

— Te-aş putea ruga şi eu acelaşi lucru, murmură el. O strânse în braţe.

Ea închise ochii şi îşi lipi obrazul de pieptul lui.

— Dacă nu obţin curând răspunsuri, bunica o să mă retragă de la şcoală. Nu mai pot amâna mult şi nu vreau să o mint şi să-i spun că au plecat.

— Aş putea veni cu tine…

— Nu o să-mi vorbească dacă te aduc cu mine. Trebuie să-l fac să creadă că am încredere în el. Se întinse ca să-l poată săruta şi adăugă apoi: Dacă asta nu merge, vom încerca altceva.

Părea îngrijorat, temător – lucruri pe care ea nu dorea ca el să le vadă, să le simtă – dar, în cele din urmă, dădu din cap aprobator.

— Să ai grijă, bine?

— Am să fac tot ce pot…

Pentru că dacă nu ar făcut-o, totul i-ar fi fost luat – şcoală, prieteni, Seth, totul. Keenan trebuia să scape vreo informaţie. Zânele trebuiau să zică ceva care să o ajute să-şi dea seama cum să scape de el. *Trebuia*, pur şi simplu.

Capitolul 17

Odată ce te iau şi le guşti mâncarea… nu te mai poţi întoarce. Eşti schimbat… Şi trăieşti cu ele pentru totdeauna.

— *Credinţa în zâne în ţările celtice*,
de W.Y. Evans-Wentz (1911)

O jumătate de oră mai târziu, Aislinn mergea pe Sixth Street, simţindu-se din ce în ce mai conştientă de fiecare pas pe care îl făcea. Dacă se gândea la zânele care intraseră în casa lui Seth, nu se simţea mai bine. Şi *dacă nu aş fi fost acolo? I-ar fi făcut rău*? Nu dorise să-l lase pe Seth singur sau să se întâlnească cu Keenan sau să se confrunte cu toată nebunia asta, dar avea nevoie de răspunsuri. Şi Keenan le avea.

El stătea lângă poarta locului unde avea loc carnavalul, părând atât de normal încât era greu să-ţi aminteşti că era una dintre ele şi nu doar o zână de curte, ci rege. Întinse braţele de parcă ar fi vrut să o îmbrăţişeze.

— Aislinn.

Ea făcu un pas înapoi, evitându-l cu uşurinţă.

— Sunt atât de bucuros că ai venit!

Keenan părea extrem de serios.

Neştiind ce să spună, ea ridică din umeri.

— Intrăm?

Îi oferi braţul, de parcă ar fi fost la un bal sau la ceva de genul ăsta.

— Sigur.

Îi ignoră braţul – şi încruntătura de moment – şi îl urma către labirintul de cabine care, din câte se părea, răsărise peste noapte.

Lumea se mişca încolo şi încoace, o mulţime incredibil de numeroasă. Pe fiecare parte a drumului, cupluri şi familii jucau diverse jocuri. Mulţi dintre ei aveau băuturi care miroseau dulce – un soi de lichid galben, vâscos.

— Eşti atât de… – se uită uimit la ea, cu zâmbetul acela inuman – sunt atât de onorat că ai venit cu mine.

Aislinn confirmă cu o mişcare a capului, de parcă ceea ce spusese el ar fi avut sens. Nu avea. *E ridicol.* Comentariile lui prea exagerate o făceau să se simtă stingherită.

Lângă ea, un grup de fete încercau să arunce cu mingi micuţe din plastic pe nişte platouri de sticlă. Deasupra, străluceau luminile de la roata caruselului. Oamenii se distrau şi se înghesuiau, mişcându-se de colo-colo.

Apoi, Keenan o luă de mână şi, brusc, Vederea ei deveni atât de clară încât o făcu să ofteze. Oriunde s-ar fi uitat, înfăţişările umane se evaporau. Lucrătorii care stăteau la tarabe, în locurile de distracţie, în magazine… *Cu toţii sunt zâne.* Toţi cei care lucrau la bâlci şi chiar şi vreo câţiva oaspeţi erau zâne. O, *Dumnezeule!* Nu mai văzuse până atunci un grup atât de mare de zâne.

Oriunde s-ar fi uitat, zâne deghizate îi zâmbeau la rândul lor, prietenoase şi fericite.

De ce sunt atât de multe zâne cu înfăţişare umană?

Unii oameni se înghesuiau, jucând diverse jocuri şi dându-se în tot felul de caruseluri, dar zânele nu se uitau la ei. La ea se uitau cu toatele.

Keenan făcu cu mâna unui grup de zâne care îl strigaseră.

— Prieteni vechi. Vrei să îi cunoşti?

— Nu. Îşi muşcă limba şi se uită din nou în jur, simţind că are o greutate pe piept.

El se încruntă.

— Nu chiar acum. Se chinui să zâmbească, sperând că el va crede că nervozitatea ei e semn de timiditate.

Controlează-te. Trase adânc aer în piept şi încercă să aibă un ton prietenos.

— Am crezut că o să încercăm să ne cunoaştem.

— Exact. Zâmbi de parcă i-ar fi oferit un soi de cadou rar şi preţios. Ce vrei să îţi spun?

— Ăăă, ceva despre familia ta? Aislinn se împiedică, picioarele fiindu-i la fel de grele ca şi respiraţia.

— Locuiesc cu unchii mei, spuse şi o conduse înainte, pe lângă un grup de zâne care – cu un moment înainte – păruseră că sunt elevi la Bishop O.C.

Câteva gesticulară în direcţia ei, dar niciuna nu se apropie. De fapt, celelalte se dădură la o parte din calea lui Keenan şi el o conduse către un rând de cabine unde zânele, acum fără a se mai ascunde, conduceau diverse jocuri.

— Unchii tăi? repetă ea, simţindu-se din ce în ce mai nesigură că fusese o idee bună să vină aici. Îşi eliberă mâna. Exact, tipii care au fost la şcoală.

Zâne. Exact ca toata lumea de aici. Se simţea ameţită.

Încercă din nou.

— Şi părinţii tăi?

— Tatăl meu a murit înainte de a mă naşte eu – se opri, părând nu trist, ci furios –, dar tot ceea ce sunt eu reprezintă un dar de la el.

Zânele mor? Nu era deloc sigură cum să răspundă comentariilor lui ciudate, aşa că spuse, pur şi simplu:

— Şi mama mea a murit. La naştere.

— Îmi pare rău. Îi luă din nou mâna, i-o strânse cu afecţiune şi îşi împleti degetele cu ale ei. Sunt sigur că a fost o femeie bună. Şi trebuie să fi fost frumoasă, dacă a fost mama ta.

— Nu semăn foarte mult cu ea. Aislinn înghiţi cu greu. Tot ceea ce avea erau fotografii. În fotografiile pe care le avea bunica în casă, mama ei părea mereu hăituită, de parcă nu s-ar fi putut împăca cu lucrurile pe care le vedea. Bunica nu vorbea niciodată despre ultimul an de viaţă al mamei ei, de parcă acesta nici n-ar fi existat.

— Dar tatăl tău? Este un om bun? Se opri, ţinând-o de mână în timp ce stăteau acolo, înconjuraţi de zâne, vorbind despre

familiile lor.

Dacă nu ar fi putut să vadă ochii cu formă ciudată şi zâmbetele stranii ale zânelor care ascultau, i s-ar fi părut foarte normal. Dar nu era.

Începu să meargă din nou, spre una dintre tarabele la care se vindeau băuturile acelea dulceag mirositoare.

— Aislinn?

Ridică din umeri, mai în largul ei să vorbească despre un tată despre care nu ştia nimic, decât despre o mamă care îi dăruise Vederea.

— Cine ştie? Bunica nu ştie cine e, iar mama nu mai e aici ca să ne zică.

— Cel puţin o ai pe bunica ta. Întinse mâna liberă şi o mângâie pe obraz. Sunt bucuros că ai avut parte de asta, de cineva care să aibă grijă de tine şi să te iubească.

Deschise gura ca să răspundă, dar spre ei se îndreptau Faţă-Ascuţită şi alte şase zâne cărora le plăcea să piardă vremea la Shooters, hărţuind clienţii obişnuiţi, gonind-o din sala de biliard doar prin simpla lor prezenţă. Îngheţă, incapabilă să se mişte, anii în care fusese condusă de instinct dominând logica.

— Aislinn? Ce s-a întâmplat? Trecu în faţa ei, blocându-i vederea spre altceva sau altcineva decât el. Te-am jignit?

— Nu. Doar că îmi e – îi zâmbi, spera ea, convingător şi minţi – un pic frig.

El îşi scoase jacheta şi i-o trecu uşor peste umeri.

— Cum e?

— Mai bine. Şi aşa şi era. Dacă ar fi fost ceea ce pretindea a fi – bun şi atent – poate s-ar fi simţit prost că era cu el din motive ascunse.

Dar nu era. Nu era deloc real.

— Haide. Să mergem. Aici sunt mereu jocuri interesante. O luă din nou de mână, făcând-o să vadă din nou mai bine.

Lângă ei, o femeie care stătea în picioare într-o piscină gonflabilă pentru copii striga:

— Trei săgeţi nimerite şi primiţi un premiu.

O coadă groasă îi atârna ca o frânghie până dincolo de genunchi. Chipul ei semăna cu acela al unui înger din vechile

picturi, inocent, cu o licărire de pericol în ochi. În afară de picioarele de capră care i se iţeau din fusta lungă, era minunată, dar nimeni nu se apropia de ea.

La următorul cort, aştepta o coadă formată din oameni şi zâne. Feţe pe care Aislinn le văzuse prin oraş se amestecau cu zâne care arătau într-un fel pe care nu şi l-ar fi putut imagina – aripi şi piele încrustată cu spini şi toate felurile de îmbrăcăminte. Era prea mult de digerat.

Aislinn se opri, copleşită de numărul şi de diversitatea de zâne care o înconjurau.

— Prezicătorii se pricep mereu să realizeze un spectacol bun. Keenan ridică mai mult pânza cortului, ca ea să poată să se uite înăuntru. Acolo se aflau trei femei cu ochi apoşi, albicioşi. În spatele lor, un rând de statui – precum nişte gargui fără aripi. Erau înspăimântător de musculoase. *Şi vii.* Privirile lor măsurau cortul, de parcă ar fi încercat să caute pe cineva care să răspundă la întrebări nerostite.

Toate zânele ieşiră afară, iar Keenan o conduse în faţa cortului.

Ea se apropie de una dintre statui. Părea că face ochii mari, cu o expresie speriată, atunci când întinse mâna.

Una dintre femei se întinse şi trase la o parte mâna încă ridicată a lui Aislinn.

— Nu.

Femeile vorbeau toate odată, nu ei şi nici lui Keenan, ci încet – de parcă ar fi vorbit singure – într-un murmur sibilinic.

— E al nostru. E un schimb corect. Nu e al tău ca să te bagi.

Cea care o prinsese de mână îi făcu cu ochiul lui Aislinn.

— Ei bine, surorilor? Ce spunem?

Aislinn se trase înapoi; femeia o ţinea strâns.

— Deci, tu eşti – ghicitoarea se uită la Keenan cu ochii ei care păreau orbi – noua iubită a celui tânăr.

În spatele lor, zânele se apropiaseră, înghesuindu-se şi şuşotind.

Bătrâna îi aruncă lui Keenan o privire arzătoare – ochii ei albi strălucind – şi îi spuse:

— E diferită faţă de ceilalţi, dragule. Specială.

— Ştiam deja asta, mamelor. Keenan o luă pe Aislinn de mijloc, pe jumătate îmbrăţişând-o, de parcă ar fi avut dreptul să o tragă mai aproape de el.

Nu are.

Aislinn se îndepărtă cât de mult putu de femeia care o ţinea de mână.

Toate cele trei femei suspinară simultan.

— Teribilă, nu-i aşa?

Cea care încă o mai ţinea pe Aislinn de mână îl întrebă pe Keenan:

— Să îţi spun cât de diferită e? Cât de specială va fi aceasta?

Toate zânele se opriră brusc din vorbit. Priveau cu toatele, transfigurate şi bucuroase, de parcă în faţa lor avea loc un spectacol oribil.

— Nu. Aislinn îşi eliberă mâna şi îl apucă pe Keenan de braț.

El nu se mişcă.

— La fel de specială pe cât visam? le întrebă Keenan pe oarbe, vocea lui fiind auzită clar de zânele care se apropiară şi mai mult.

— Niciuna nu va mai fi la fel de rară ca ea. Cele trei femei dădură toate din cap în semn de încuviinţare, ciudat de sincronizate una cu alta, de parcă ar fi fost trei corpuri cu o singură minte.

Zâmbind, Keenan aruncă o mână de monede de bronz ciudate către femei, care le prinseră din zbor pe toate, mâinile lor descriind precis aceleaşi mişcări, în acelaşi moment.

Trebuie să ies de aici. Imediat.

Dar nu putea fugi. Dacă nu ar fi avut Vederea, nu ar fi avut motiv să reacţioneze atât de puternic: femeile nu erau mai puternice decât ghicitoarele de bâlci.

Nu te da de gol. Aminteşte-ţi regulile.

Nu putea să intre în panică. Cu toate acestea, inima îi bătea nebuneşte. Simţea că se sufocă, că nu mai poate respira. *Păstrează-ţi calmul. Concentrează-te.* Trebuia să plece din locul acela, să plece de lângă ele, înapoi la Seth. Nu ar fi trebuit să vină. Se simţea de parcă ar fi intrat singură într-o capcană.

Se îndepărtă de femei şi îl trase pe Keenan de braţ.

— Să mergem să bem ceva. Haide.

O trase mai aproape de el şi o luară către uşă, pe lângă mulţimea de zâne care murmurau.

— Ea *e* aleasa.

— Ai auzit?

— Transmite mesajul.

— Beira va fi furioasă.

Pe măsură ce trecea seara, soseau la carnaval zâne pe care nu la mai văzuse de ani de zile. *Asistenţa e destul de numeroasă – chiar cu cotoroanţele aici, spionând pentru Beira.* Veneau emisari ai altor curţi de zâne, unii pentru prima dată după mai multe secole. *Ştiu*.

— Keenan? Unul dintre gardienii Doniei veni spre el şi făcu o plecăciune.

Keenan dădu din cap. O trase pe Aislinn aproape de el, cu o piruetă, într-o îmbrăţişare, nu chiar graţioasă, dar oricum eficientă. Ea strălucea slab în întuneric, lumina solară a trupului ei în schimbare radiind dinăuntru. Uneori aşa se întâmpla; schimbarea venea atât de repede, încât muritoarele deveneau suspicioase. Era normal ca regina lui – sigur era vorba de ea – să se schimbe chiar mai repede.

În spatele lui Aislinn, un om-măceş purtând o înfăţişare umană îl interceptă pe gardianul Doniei.

— Ce se întâmplă? tresări Aislinn, uitându-se în sus, la Keenan, cu ochii mari, cu buzele despărţite de parcă ar fi aşteptat să fie sărutată.

Ar fi prea devreme pentru asta. Dar se apropie şi mai mult de ea, ţinând-o în braţe de parcă ar fi fost la un bal. *Şi vom avea un bal, îi voi arăta splendoarea curţii* noastre. *De îndată ce va urca pe tron.*

Privind peste umărul lui Aislinn, unde omul-măceş îl oprise pe gardianul Doniei, Keenan spuse:

— Nu vreau ca seara asta să fie stricată de ceva. Dacă lumea s-ar termina în noaptea asta, nu aş vrea să ştiu.

Şi era adevărat. Îşi ţinea regina în braţe; după secole în care

o căutase, o avea în braţele sale, în cele din urmă. Eolas o spuseseră aproape direct.

Îi ridică bărbia şi îi şopti:

— Dansează cu mine.

Ea clătină din cap, în ochi citindu-i-se ceva foarte aproape de frică.

— Nu avem nici loc, nici muzică.

O învârti, dorindu-şi să fi avut o rochie adevărată, lipsindu-i unduirea mătăsii şi foşnetul jupoanelor.

— Bineînţeles că avem.

Nu le stătea nimeni în cale. Nimeni nu era lângă ei. În schimb, mulţimea se mişca în jur, pentru a le face loc astfel încât el să poată să danseze pentru prima dată cu ea, cu regina lui.

La marginea râului văzu cum zânele lui – *zânele noastre acum* – dispăreau din vedere, renunţau la înfăţişarea umană şi se alăturau dansului. În curând, cu Aislinn lângă el, va putea să le protejeze, va avea grijă de ele aşa cum trebuia să o facă un adevărat Rege al Verii.

— Chiar nu auzi muzica? O conduse pe lângă un grup de zâne de mlaştină, care nu se obosiseră să renunţe la înfăţişarea umană, şi cu toate astea dansau. Pielea lor maronie, luminoasă, strălucea din cauza luminii care se găsea chiar sub epidermă, făcându-le să pară rude îndepărtate ale demult pierdutelor duhuri-focă. Câteva dintre Fetele Verii începuseră să facă piruete pe loc, ca nişte dervişi subţiri, o ceaţă de viţă-de-vie, fuste şi păr.

Cu o mână pe spatele lui Aislinn şi ţinându-i mâna micuţă în cealaltă, o conduse printre grupurile în mişcare de zâne invizibile. Cu gura aproape de urechea ei, îi cânta în şoaptă:

— Râsete, sunetul apei, zgomotul uşor al traficului, zumzetul insectelor. Auzi, Aislinn? Ascultă doar.

— Trebuie să plec. Părul îi mătură faţa în timp ce el o învârtea în piruete, şi mai aproape de data aceasta. Păru înspăimântată când spuse: Dă-mi drumul.

Se opri.

— Dansează cu mine, Aislinn. Aud eu destulă muzică

pentru amândoi.

— De ce? Stătea liniştită şi ţeapănă în braţele lui, uitându-se în jurul lor, privind feţele ascunse în spatele măştilor de muritori. Spune-mi de ce. Ce vrei?

— Pe tine. Mi-am petrecut viaţa aşteptându-te pe tine. Se opri, privind bucuria de pe chipurile creaturilor verii, ale celor care suferiseră atât de multă vreme sub domnia Beirei. Oferă-mi dansul ăsta, noaptea asta. Dacă îmi stă în putere, îţi voi oferi orice vrei în schimb.

— Orice vreau? repetă ea fără să creadă. După toate grijile, căutările, panica, îi oferea o cale de scăpare în schimbul unui simplu dans.

Poate fi oare atât de uşor? Un dans şi va putea să plece, să plece de aici, departe de toţi. Dar, dacă exista un strop de adevăr în poveşti, zânele ofereau schimburi doar dacă aveau de profitat de pe urma lor.

— Promite-mi. Se dădu câţiva paşi înapoi ca să-l poată privi în ochi – lucru imposibil de aproape.

Îi aruncă din nou zâmbetul acela năucitor, iar cuvintele îi rămaseră în gât.

Se cutremură, dar nu dădu înapoi.

— Jură în faţa tuturor acestor martori. Făcu un gest către mulţimea în aşteptare. Erau în majoritate zâne, dar vreo câţiva oameni stăteau şi urmăreau scena, neştiind despre ce e vorba, dar urmărindu-i cu curiozitate.

Zânele – cele invizibile şi cele care purtau înfăţişare umană – oftară şi murmurară:

— E deşteaptă…

— … Să pui un rege să jure fără să ştii ce e, *cine* e.

— O va face oare?

— Va fi o regină minunată.

Apoi, Keenan ridică tonul astfel încât toţi să-l audă:

— În faţa tuturor celor aici prezenţi, îţi dau cuvântul meu de onoare, Aislinn: orice îmi ceri şi pot să-ţi ofer e al tău. Se lăsă în genunchi şi adăugă: şi, din această zi, dorinţele tale vor fi ale mele, dacă voi putea să ţi le îndeplinesc.

Zânele începură să murmure mai tare, sunetele rostogolindu-se împreună, ca într-o melodie cântată fals:

— Şi dacă nu e ea aleasa? Cum poate fi atât de nepăsător…? Dar Eolas au spus…

Stând în continuare în genunchi, Keenan înclină capul şi întinse mâna către ea. Ochii lui luciră periculos în timp ce se uita la ea şi o întrebă:

— Acum, vrei să dansezi cu mine? Ia-mă de mână, Aislinn.

Tot ceea ce trebuia să facă era să danseze cu el – să se alăture feeriei zânelor doar pentru o noapte – şi apoi putea să-i ceară să o lase în pace. Era un preţ mic pentru o astfel de recompensă. Nici nu va trebui să afle ce era ea, nu va şti niciodată despre Vedere.

— Da. Îşi strecură mâna în a lui, aproape veselă în faţa sentimentului de uşurare pe care îl simţea. Curând, totul se va termina.

Adunarea aclamă şi râse, stârnind un asemenea zgomot, încât râse şi ea. Poate că nu aplaudau din acelaşi motiv, dar nu conta: erau ecoul bucuriei ei.

Una dintre fetele zâmbitoare, cu viţe-de-vie în jurul braţelor, le oferi pahare de plastic pline cu băutura aceea dulce şi aurie pe care părea că o bea toată lumea.

— Un pahar pentru a sărbători.

Aislinn luă unul şi bău puţin. Era grozavă, un amestec ameţitor de lucruri care nu ar fi trebuit să aibă gust – raze de soare prinse în sticlă şi vată de zahăr, după-amiezi leneşe şi apusuri topite, briza fierbinte şi promisiuni periculoase. Îl bău pe tot.

Keenan luă paharul din mâna ei.

— Îmi acorzi dansul?

Linse ultimii stropi de pe buze – *ca zahărul fierbinte* – şi zâmbi. Era ciudat de nesigură pe picioare:

— Cu plăcere.

Apoi, o conduse prin mulţime, învârtind-o în dansuri noi şi vechi, de la un vals stilizat, la mişcări moderne, fără niciun fel de coregrafie.

Undeva, în adâncul minţii ei, ştia că ceva nu era în regulă,

dar, în timp ce o învârtea în dans, nu îşi putea aminti. Râseră şi băură şi dansară până ce lui Aislinn nu îi mai păsă de ce fusese îngrijorată.

În cele din urmă, puse mâna pe încheietura lui Keenan şi spuse cu răsuflarea întretăiată:

— Destul. Trebuie să mă opresc.

O ridică în braţe şi – ţinând-o sus – se aşeză pe un scaun înalt sculptat cu discuri solare şi viţă-de-vie.

— Nu ne oprim niciodată. Doar facem o pauză.

De unde a apărut scaunul? În jurul lor, zânele dansau şi râdeau.

Ar trebui să plec. Oamenii plecaseră cu toţii acasă. Chiar şi fetele scheletice – *Surorile Scrimshaw* – dansau. Grupuri de Fete ale Verii treceau pe lângă ei făcând piruete, învârtindu-se prea repede pentru a mai putea fi luate drept oameni.

— Am nevoie de ceva de băut. Stându-i în braţe, Aislinn îşi sprijini capul de umărul lui Keenan, respirând greu. Cu cât încerca să-şi dea seama care erau momentele de stânjeneală, cu atât mai puţin clare erau acestea.

— Aduceţi mai mult vin de vară! strigă Keenan, râzând când câţiva băieţi-lei tineri se rostogoliră unul peste altul pentru a le aduce pocale înalte, în timp ce ea îi stătea în braţe. Doamna mea vrea vin şi vin va avea.

Ea luă unul din pocalele încrustate, învârtindu-l în mână. Pe suprafaţa acestuia, lucrătura delicată înfăţişa imaginea unui cuplu care dansa sub soarele strălucitor. Culorile vinului se desfăşurau în spirală şi se schimbau de parcă un răsărit în miniatură se petrecea în cupă.

— Unde au dispărut paharele de plastic?

O sărută pe păr şi râse.

— Lucruri frumoase pentru o doamnă frumoasă.

— Mă rog. Ridică din umeri şi bău din nou cu sete.

Cu un braţ prinzând-o bine de talie şi o mână între omoplaţii ei, Keenan o lăsă pe spate.

— Mai dansăm o dată în jurul bâlciului?

Părul ei căzu pe iarba udă de rouă în timp ce se uita la el – regele zânelor care o ţinea în braţe – şi se întreba de ce se

distrează atât de bine.

O trase înapoi şi şopti:

— Dansează cu mine, Aislinn, dragostea mea!

O dureau picioarele; era ameţită. Nu se mai distrase atât de bine de când… *niciodată.*

— Sigur.

Şi, de o parte şi de alta, zânele râdeau – dansând graţios, sălbatic sau, câteodată, ciudat. Mai devreme, păruseră liniştite, precum cuplurile din filmele alb-negru, dar, pe măsură ce înaintau în noapte, se schimbaseră. *Când au rămas doar zânele.*

Keenan o îmbrăţişă din nou şi o sărută pe gât.

— Aş petrece o eternitate făcând asta.

— Nu – îi împinse – fără sărutări, fără…

Şi apoi se mişcau din nou. Lumea se învârtea, o ceaţă de feţe ciudate pierdute într-un nor de muzică. Cărările bâlciului acoperite cu rumeguş erau ascunse de umbre; luminile caruselurilor erau întunecate.

Dar veneau zorile, lumina răspândindu-se pe cer. *De când dansăm?*

— Trebuie să mă aşez. Serios.

— Orice îşi doreşte doamna mea. Keenan o luă din nou în braţe. Faptul că făcea asta nu i se mai părea straniu de câteva pahare încoace.

Unul dintre oamenii cu pielea precum scoarţa de copac întinse o pătură pe malul apei. Un altul aduse un coş de picnic.

— Bună dimineaţa, Keenan. Stăpână.

Apoi, cu o plecăciune, plecară.

Keenan deschise coşul şi scoase o altă sticlă cu vin, dar şi brânză şi un fruct mic, ciudat.

— Primul nostru mic dejun.

Evident, nu e mâncare de carnaval. Ups, mâncare de bâlci. Chicoti. Apoi, se uită în sus. În spatele lui, carnavalul dispăruse. De parcă n-ar fi fost niciodată acolo, toate zânele plecaseră. Erau doar ei doi.

— Unde au dispărut cu toţii?

Keenan îi întindea din nou pocalul, umplut cu acelaşi răsărit lichid.

— Suntem doar noi aici. Mai târziu, după ce te vei fi odihnit, vom sta de vorbă. Apoi, putem dansa toată noaptea dacă doreşti. Vom călători. Va fi totul diferit acum.

Nu le vedea nici măcar pe zânele invizibile care cutreierau mereu pe lângă râu. Erau cu adevărat singuri.

— Pot să-ţi pun o întrebare?

— Desigur. Îi întinse o bucată de fruct către buze. Muşcă. Aislinn se aplecă – aproape răsturnându-se în timp ce făcu asta – dar nu muşcă din fructul ciudat. În schimb, şopti:

— De ce nu strălucesc şi celelalte zâne ca tine?

Keenan lăsă mâna în jos.

— Celelalte ce?

— Zâne. Făcu un gest arătând în jurul lor, dar nu mai erau zâne, cum nu mai erau nici oameni. Închise ochii pentru a încerca să oprească lumea să se învârtească atât de nebuneşte şi şopti: ştii, *zânele,* precum acelea care au dansat cu noi toată noaptea, ca tine şi ca Donia.

— Zâne? murmură. Părul lui arămiu sclipi în lumina care se strecura pe cer.

— Mda. Se întinse pe pământ. Ca tine.

I se păru că zice:

— Şi curând, ca tine…

Dar nu mai era sigură. Totul devenise neclar.

Se aplecă peste ea, acolo, unde stătea întinsă. Buzele lui le atinseră pe ale ei, făcând-o să simtă gust de soare şi zahăr. Părul lui căzu pe chipul ei.

E moale, deloc metalic.

Ar fi dorit să-i ceară să se oprească, să îi spună că e ameţită, dar, înainte să poată vorbi, totul căzu în întuneric.

CAPITOLUL 18

Nu sunt afectaţi de Boală, ci se ofilesc şi decad într-o anumită Perioadă… Unii spun că Tristeţea lor veşnică este cauzată de natura lor schimbătoare.

— *Comunitatea secreta,* de Robert Kirk
şi Andrew Lang (1893)

Devreme, a doua zi dimineaţă, Donia se trezi pe podea, Sasha stând între ea şi uşă. Nimeni nu îi adusese niciun mesaj de la Keenan. La uşa ei nu bătuse niciun gardian.

— M-a uitat oare? îi şopti Sashei.

Lupul dădu urechile pe spate şi chelălăi.

— Când l-aş primi, cu adevărat, cu braţele deschise, nu e aici. Nu avea să plângă, totuşi, nu pentru el. Plânsese destul de-a lungul anilor.

Se aşteptase ca el să fi auzit de moartea Agathei, să vină să îi ceară să îi accepte ajutorul. Nu putea, dar ar fi fost mai uşor – mai sigur – decât ceea ce ar fi trebuit să facă acum.

— Vino, Sasha. Deschise uşa şi îi făcu semn lui Evan să vină. *Cel puţin* el *e aici şi aşteaptă.*

Bărbatul-măceş veni lângă ea, păstrând o distanţă respectuoasă, stând în iarba ofilită din faţa verandei, până ce Donia spuse:

— Vino înăuntru.

Nu aşteptă să vadă dacă o urmează. Idea de a-l invita pe

unul dintre gardienii lui Keenan în casă – chiar şi pe Evan, a cărui prezenţă fusese o constantă în ultimele decenii – o neliniştea.

Arătând către un scaun aflat la distanţă de ea, întrebă:

— I s-a spus lui Keenan despre Agatha?

— Ieşise când Skelley a ajuns la mansardă. Un altul a mers la bâlci să îl găsească. Evan îşi drese glasul, dar privirea îi era îndrăzneaţă. Era ocupat cu noua regină.

Ea dădu din cap. *Deci, ea e, într-adevăr.* Beira avea să fie furioasă, o forţă teribilă.

Trecuse multă vreme de când Donia se temuse aşa de mult de ceva. Între Keenan şi Beira era răsfăţată, mai în siguranţă decât oricare altă zână sau muritor.

— Te-aş ruga să laşi vreo câţiva gardieni să vină mai aproape. Evan căzu în genunchi, arătând un respect pe care neamul lui îl oferea rareori altor zâne, în afară de Keenan. Lasă-mă să stau aici, cu tine.

— Bine, murmură ea, ignorând atât expresia lui şocată, cât şi iritarea pe care i-o provoca. *Pot fi rezonabilă.* Apoi spuse cuvintele pe care nu le spusese niciodată vreunui gardian de-al lui Keenan: Spune-i lui Keenan că am nevoie de el. Acum.

Nu îi luă mult lui Skelley să îl cheme pe Keenan – nu destul pentru ca Donia să se pregătească pentru durerea de a-l vedea în casa ei. Când Evan îl conduse pe Keenan înăuntru, ea stătea în balansoar – ghemuită, cu braţele strânse peste piept, cu picioarele băgate sub ea.

Înainte ca Evan să închidă uşa după el – întorcându-se la gardienii de afară – Keenan era în partea opusă a camerei, oprindu-se lângă ea.

Sasha se trase mai aproape, lipindu-şi corpul de al ei, încercând să o aline. Donia îl mângâie pe cap absentă.

Se uită la Keenan şi îi spuse:

— Nu eram sigură că ai să vii.

Imitând ciudat poziţia lui Sasha pe podea, Keenan se aşeză pe jos.

— Am aşteptat decenii ca să mă chemi lângă tine, Don, am

implorat să fiu în prezenţa ta.

— Asta a fost înainte de ea. Se simţi prost pentru ceea ce spusese, dar pe cât de mult dorea ca Aislinn să pună mâna pe toiag, pe atât era de geloasă. *Aislinn* era aleasa; avea să petreacă eternitatea lângă Keenan.

— Lucrurile sunt diferite acum. Donia încercă să-şi golească vocea de emoţii, dar nu reuşi.

— Voi veni mereu când ai să mă vrei aproape. De câte ori ţi-am zis asta? Şopti, cuvintele lui purtând respiraţia caldă a verii. Asta nu se va schimba. Niciodată.

Se întinse, punându-i mâna pe buze, înainte ca el să mai spună ceva. Acolo unde îl atinse, se formă un strat subţire de zăpadă, dar el nu se plânse.

Nu o face niciodată.

Nu se dădu la o parte, deşi respiraţia lui o ardea.

— Am auzit veştile de la bâlci, că ea e aleasa.

Când îi spusese Evan, aproape că plânsese, imaginându-şi eternitatea cu durerea ei, singură, privindu-i dansând şi bucurându-se. *Dacă nu cumva mă ucide Beira.*

— Don… Buzele lui se mişcară atingându-i degetele, delicat chiar dacă o durea – exact precum cuvintele pe care le-ar fi spus, dacă nu l-ar fi oprit.

Când nu erau martori de faţă, îşi permitea să fie persoana care fusese înainte ca ea să ştie că e rege – persoana de care se îndrăgostise. De aceea evita să rămână singură cu el.

— Nu, spuse ea, nedorindu-şi să-i vadă partea blândă, nu acum. Azi avea nevoie ca el să fie Regele Verii, să lase la o parte persoana care putea să fie fără coroană. Avea nevoie să fie arogant şi sigur pe el, capabil să facă ceea ce trebuia făcut.

Din palmă se ridică aburul când el expiră, respiraţia verii topind îngheţul ei. Uneori, în vise pe care nu i le povestise niciodată, se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă soarele lui şi îngheţul ei s-ar fi contopit cu adevărat, dacă s-ar fi atins aşa cum o făcuseră în acele câteva săptămâni dinainte ca ea să devină Fata Iernii, când pretindea în faţa ei că e muritor. S-ar fi topit? Ar fi ars?

Se cutremură – emoţionată la acest gând – şi simţi frigul în

interiorul ei, în timp ce sentimentele se învălmășeau precum viscolul. Dacă nu avea să-şi păstreze calmul, trebuia să lase frigul acela îngrozitor să iasă.

— Beira a fost aici aseară. Trebuie să ştii ce face.

El dădu din cap aprobator, oboseala citindu-i-se pe chip, în timp ce ea îi povestea aproape totul – despre prima vizită a Beirei când Aislinn fusese aleasă, despre atacul asupra lui Aislinn din curtea bibliotecii, despre convingerea ei că atacul fusese la porunca Beirei, despre moartea Agathei, despre ameninţările Beirei, despre insistenţa ei ca Aislinn să nu ridice toiagul.

Donia nu spuse nimic despre cercetările lui Seth – temându-se pentru siguranţa muritorului –, dar, mai presus de toate, era mai deschisă decât fusese de multă vreme. Când se opri din vorbit, el o privi lung, tăcut şi străduindu-se să îşi controleze furia pe care o lăsa rareori să se manifeste.

Îşi încleştă mâinile atât de strâns, încât i se formară ţurţuri pe vârfurile unghiilor. *Acum vine partea mai dificilă.*

— Să mergem. El se uită la Sasha, apoi pe lângă lup, apoi la micile amintiri dăruite de alte Fete ale Iernii. Gardienii îţi vor aduce lucrurile. Putem transforma biroul într-un dormitor şi…

— Keenan, îl întrerupse înainte de a fi tentată.

Ar fi văzut logica a ceea ce trebuia făcut dacă ar fi gândit clar; trebuia să se asigure că o va face. Deschise palma. Ţurţurii căzură şi se sparseră la picioarele ei.

— Nu plec nicăieri.

— Nu poţi sta aici. Dacă ţi se întâmplă ceva – îşi plecă capul, lăsându-şi fruntea să i se odihnească pe genunchiul ei –, te rog, Don, vino cu mine.

Unde este Regele Verii? Dar nu era regele cel care îşi lăsase capul în poala ei, implorând.

Nu se mişcă. O ardea, îl îngheţa, dar rămânea nemişcată.

— Nu pot veni cu tine. Nu este locul meu. Nu sunt eu aceea pe care o cauţi.

Se uită în sus la ea, o vânătaie urâtă, de la o degerătură, formându-se acolo unde pielea lui atinsese genunchiul ei.

— Nu sunt destul de puternic să o opresc, dar voi fi în

curând. Stai cu mine până ce rezolvăm problema asta.

— Şi ce îmi va face după ce voi pleca?

— Voi fi mai puternic atunci. Era aproape înspăimântător în insistenţa lui. Culoarea ochilor i se închidea, până ce ajungea la nuanţa aceea de verde la care ea încă mai visa; dacă se uita în ei destul de mult, putea vedea flori înflorind în ei, o promisiune a ceea ce putea deveni, odată ce regina lui avea să-l elibereze.

Nu îşi putea desprinde privirea.

El şopti:

— Stai cu mine. Am să am grijă de tine.

— Nu poţi. Îşi dorea să fi putut, dar era imposibil: nu avea cum să câştige, nu ea. Vreau să câştigi. Întotdeauna mi-am dorit asta, dar tot trebuie să încerc să o conving pe Aislinn să nu creadă în tine, că nu merită riscul. Acestea sunt regulile. Mi-am dat cuvântul când am ridicat toiagul. Amândoi ni l-am dat.

O luă în braţe, degetele lui arzându-i pielea prin haine.

— Chiar dacă asta înseamnă că Beira câştigă? Chiar dacă te omoară? Putem să găsim o soluţie împreună, o cale de rezolvare.

Dădu din cap neîncrezătoare. În ciuda secolelor lui de viaţă – mult mai multe decât avea ea să trăiască – putea, în continuare, să fie atât de lipsit de precauţii. De obicei, o înfuria. Astăzi, acest lucru o întrista.

— Dacă ea câştigă, nu mă va ucide. Doar dacă tu câştigi, voi muri.

— Atunci, de ce îmi spui? Trebuie să câştig. Arăta îngrozitor, palid şi bolnăvicios, de parcă ar fi fost înjunghiat cu lame de oţel. Se trase mai departe de ea – ghemuit pe podea, cu capul în pământ – acolo unde nu se mai puteau atinge. Glasul îi era la fel de pierdut pe cât îi era înfăţişarea.

— Dacă o opreşti pe Aislinn, pierd totul. Dacă nu o faci, vei muri. Ce pot să fac?

— Să speri că voi pierde, sugeră ea încet.

— Nu.

Se ridică şi merse către el.

— Sunt îngrozită de Beira, dar sper cu adevărat că Aislinn e cea aleasă. De dragul nostru, al amândurora.

— Tot te vei transforma într-o umbră. Asta nu rezolvă nimic.

Unde e Regele Verii? Oftă în timp ce îl privea luptându-se între ceea ce îşi dorea şi inevitabil. *Nu toate visele devin realitate.* Dacă asta ar fi făcut lucrurile mai uşoare, ar fi fost crudă. Cu toate acestea, nu ar fi fost de ajutor.

Se aplecă peste el, ţinându-şi părul la spate, ca să nu cadă pe el.

— Rezolvă multe lucruri.

— Nu…

— Fă-mă să pierd, Keenan. Convinge-o că meriţi să-şi asume riscul – îl sărută pe obraz – pentru că aşa e. Era mai uşor să zică asta, ştiind că Beira avea să o ucidă, ştiind că nu avea să-şi petreacă eternitatea cu el, ştiind că încă îl mai iubea.

— Nu pot.

Îi acoperi gura cu mâna.

— Convinge-o!

Îşi trase mâna la o parte şi – cu buzele strânse pentru a nu lăsa ca aerul îngheţat să îi iasă din gură – îl sărută.

— Apoi omoar-o pe Beira.

CAPITOLUL 19

[Zânele] au o natură parţial umană şi parţial spirituală… Unele dintre ele sunt binevoitoare… Altele sunt răuvoitoare… răpind oameni în toată firea şi aducând nenorociri.
— *Folclorul din Isle of Man,* de A.W. Moore (1891)

Keenan era zguduit când plecă de la Donia; mergea fără ţintă prin oraş, dorind, visând la un răspuns. Nu exista niciunul. Dacă Aislinn nu era regina lui şi dacă nu era capabil să o convingă să aibă încredere în el, să îl accepte, nu putea face nimic. Pur şi simplu nu era destul de puternic pentru a-i face faţă Beirei.

Dacă aş fi… Zâmbi la acest gând: să o oprească pe Beira, poate la timp să o salveze pe Donia. Era singura cale care îi mai rămânea.

Dar, dacă Vederea lui Aislinn era lucrul de care pomeniseră Eolas – şi asta ar fi fost posibil ca ele să vadă – era totul degeaba. Donia avea să moară şi el va fi în continuare legat. Mica adiere de vară pe care o putea invoca nu era ceva cu care să poată să o înfrunte pe Beira.

Îşi odihni capul pe un stejar, cu ochii închişi. *Respiră. Respiră doar.* Aislinn era diferită, poate destul de diferită; poate ea era aleasa.

Dar poate să nu fie.

Proclamaţia pe care o făcuseră Eolas – pe care zânele o

luaseră drept vestitoare a descoperirii Reginei Verii – putea să nu fie nimic mai mult decât o revelaţie a faptului că era înzestrată cu Vedere. *Poate să nu fie cea aleasă.*

Tocmai se întorsese către partea mai plină de verdeaţă a oraşului, când le auzi pe cotoroanţele Beirei apropiindu-se. Îl urmară la o distanţă aproape respectuoasă, până ce ajunse la râu.

Pe malul râului se aşeză – cu picioarele pe pământ, cu spatele la soare – şi aşteptă.

Mai bine aici, decât în mansardă.

Ultima dată când îi făcuse o vizită, Beira îngheţase câte păsări putuse cât lipsise el din cameră. Se întorsese şi le găsise moarte pe podea, sau prinse de ramuri, atârnând ca nişte ornamente hidoase, în vârful ţurţurilor. Dacă nu o putea opri, într-una dintre aceste ocazii puteau să cadă pradă furiei ei Fetele Verii sau gărzile lui.

Beira stătea la umbra unui paravan înzorzonat, ţinut deasupra de câţiva dintre gardienii ei aproape dezbrăcaţi – oameni-de-păducel şi un trol cu pielea netedă, cu toţii etalând vânătăi proaspete şi porţiuni de piele degerată.

— Cum, nu mă îmbrăţişezi? Nu mă săruţi? Beira întinse mâna. Vino încoace, dragule.

— Am să stau aici. Keenan nu se sinchisi să se ridice; se uită doar în sus, la ea. Îmi place să simt căldura pe piele.

Ea îşi strâmbă nasul şi scoase un mic scâncet de dispreţ.

— Chestie urâtă, soarele.

El ridică din umeri. Să vorbească cu ea acum – după ce o vizitase pe Donia, după toate dubiile pe care le avea în ceea ce o privea pe Aislinn – era ultimul lucru pe care îl dorea.

— Ştiai că în zilele astea se găseşte şi ţesătură cu factor de protecţie solară? Se aşeză pe un scaun de un alb orbitor, pe care cotoroanţele îl târau după ele. Muritorii sunt nişte animale atât de ciudate.

— Vrei să zici ceva, Beira? Niciodată nu se bucura de prezenţa ei, dar o ameninţase pe Donia – să se prefacă civilizat în astfel de circumstanţe era o sarcină mai grea decât de obicei.

— Este atât de greu de crezut că am vrut doar să-ţi fac o

vizită? Să mai stăm de vorbă? Fără să se uite în spatele ei, întinse mâna; un spirit de pădure cu guler îi strecură o băutură rece ca gheaţa între degetele întinse. Mă vizitezi atât de rar.

Keenan se întinse pe iarbă, delectându-se cu puterea pe care i-o infiltra în corp căldura pământului.

— Poate pentru că eşti răutăcioasă şi crudă?

Dădu din mână de parcă ar fi vrut să îi îndepărteze comentariul.

— Eu am o părere, tu ai alta…

— Eu zic integritate, tu zici înşelăciune.

— Ei bine, e o idee atât de *subiectivă*, integritatea asta. Îşi sorbi băutura. Pot să-ţi ofer ceva răcoritor, dragă?

— Nu.

Îşi trecu degetele peste pământ, trimiţând ceva din căldura bulbilor care se odihneau în sol. Mici vlăstare ale florilor se repeziră spre atingerea lui; tulpini delicate ieşiră printre degetele lui răsfirate.

— Am auzit că ai împărţit destule răcoritoare cu noua Fată a Verii. Biata de ea s-a ameţit. Ţâţâi la el cu o expresie dezaprobatoare pe chip. Şi dacă nu te-aş fi învăţat? Să o îmbeţi pe biata mieluşică pentru a o convinge de *ştii tu ce.*

— Nu asta a fost, o repezi el. Aislinn şi cu mine am dansat şi am sărbătorit noua ei viaţă. Nu am sedus-o.

Se ridică de sub paravanul ei, trimiţându-şi gărzile să se învălmăşească pentru a-l ţine deasupra ei în timp ce mergea. Dacă dădeau greş, aveau să sufere, indiferent a cui vină ar fi fost.

Pe măsură ce umbra îi bloca razele binefăcătoare, Keenan era în cumpănă între a aştepta şi ideea simplă de a da foc paravanului. Se ridică pentru a o înfrunta.

— Ei bine, dacă vrei să-ţi spun părerea mea, înţelepciunea unei mame, ţi-aş spune că nu merită. Se uită urât la flori; acestea îngheţară atinse de privirea ei. Păşi mai departe şi – cu un sunet spart – le făcu una cu pământul sub cizma ei. Biata Deborah nu ar trebui să aibă nicio problemă să te convingă să stai departe de ea. Nu i-ai cerut să o lase mai moale cu muritoarea, nu-i aşa?

— Este alegerea lui Aislinn. Fie va ridica toiagul, fie nu o va face. Ar fi vrut să-i spună că ameninţând-o pe Donia nu rezolva nimic, dar nu putea. Am vorbit cu Donia – lucru pe care atât de evident îl ştii – despre anunţul celor trei Eolas.

— O? Se opri, cu ochii mari, de parcă ar fi fost surprinsă. Ce anunţ?

— Că Aislinn e specială.

— Sigur că e, dulceaţă. *Toate* sunt speciale – cel puţin în primele câteva nopţi. După asta – se uită în spate, către Spiriduşul care se chircea de frică – pur şi simplu dispare noutatea, înţelegi?

El se forţă să râdă.

— Biata Delilah, îmi imaginez că e amărâtă. Nu cu aşa de multă vreme în urmă, ea era cea care dansa cu tine. Beira făcu o piruetă, de parcă ar fi dansat cu un partener invizibil, elegantă chiar dacă dansa singură. Muritorii sunt lucruri atât de fragile. Sentimente pure care cutreieră expuse în cochiliile lor delicate… Uşor de zdrobit.

Inima începu să-i bată mai repede. Regulile nu îi dădeau voie să intre în legătură cu muritoarea şi, până acum, Beira nu încălcase această regulă – din câte ştia el – dar deja încălca alte reguli.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, iubire. Se opri şi îi făcu o plecăciune, scoase un evantai şi şi-l flutură în faţă, trimiţând aer rece spre el. Mă gândesc doar dacă nu ar trebui să alegi altă fată pentru acest joc; să o laşi pe asta să se alăture celorlalte fete părăsite. Voi merge chiar să alegem fete cu tine. Putem să o luăm şi pe Delia şi să transformăm totul într-o experienţă care să ne aducă împreună.

Lăsând toată amărăciunea pe care o simţea să i se simtă în voce, spuse:

— Ei bine, în ritmul în care se descurcă Donia, s-ar putea să am nevoie. În afară de dansul acela la beţie, nu am niciun rezultat.

— Vor fi şi alte fete, dragule.

Beira oftă, dar ochii îi sclipiră cu strălucire de gheaţă – semn

sigur că era mulţumită.

Dar ele nu sunt Regina Verii, nu-i aşa?

— Poate trebuie doar să încerc mai mult, spuse şi trimise o răsuflare fierbinte către paravanul Beirei – aprinzându-l – apoi se îndepărtă, lăsând-o acolo ţipând la gărzi să ţină soarele departe de ea.

Într-o zi, voi putea cu adevărat să o înfrunt.

Deocamdată, se mulţumi cu acest mic triumf.

Keenan cutreieră prin oraş, pe Fifth Avenue, departe de râu, până ajunse în Edgehill, urmând drumul până la magazinele mai dubioase. Zgomotul oraşului era binevenit, amintindu-i de muritorii care înfloreau acolo unde neamul lui nu putea.

Despre asta e vorba: muritorii aceştia şi zânele lui ale verii.

— Keenan? Rianne ieşea dintr-un magazin de muzică şi aproape că dădu peste el. Se uita la el cu gura căscată. Ce s-a întâmplat cu părul tău?

Distrat fiind, se plimbase complet vizibil, cu părul în nuanţa lui normală, de cupru strălucitor.

— L-am vopsit. Îi zâmbi, decolorându-şi părul până ce dispăru strălucirea metalică.

Ea întinse mâna şi prinse câteva fire, ţinându-le sus, în soare, mişcându-l dintr-o parte în alta.

— Pentru un minut, părea făcut din fire de metal.

— Hmm. Se trase în spate, eliberându-şi părul din mâna ei. Ai văzut-o pe Aislinn azi?

Ea râse.

— Nu. Am crezut că poate e tot cu tine.

— Nu. Se uită dincolo de Rianne, unde câteva dintre Fetele Verii flirtau cu un bărbat-măceş care nu era de serviciu. Am dus-o acasă în dimineaţa asta.

— Dimineaţă, zici? Dădu din cap, zâmbind încă. Din toată atitudinea ei, i se părea complet inocentă, neatinsă şi dulce. Cuvintele ei contrastau puternic cu atitudinea pe care o avea. Ştiam eu că mergem la sigur cu tine.

— Am dansat doar.

— E un început, nu? Se uită prin jur, în josul străzii şi din

nou în magazin. Pentru o clipă, lascivitatea ei iluzorie dispăru şi ieşi la iveală adevărata ei personalitate. Rămâne între noi, dar lui Ash i-ar prinde bine să se mai distreze un pic. E prea serioasă. Cred că vei fi bun pentru ea.

Keenan se opri. Nu se gândise prea mult la *asta;* tot ceea ce conta era că ea era bună pentru el, pentru zânele verii.

Dar el era bun pentru ea? Între sacrificiile pe care avea să trebuiască să le facă ea şi greutăţile care li se ridicau în cale dacă era adevărata regină, nu era sigur. *Probabil că nu.*

— Voi încerca să fiu, Rianne.

— Deja ai făcut-o să iasă şi să danseze până dimineaţa: mi se pare un început bun. Rianne îl bătu pe braţ, consolându-l pentru ceva pe care nu începuse să priceapă încă. Nu te îngrijora prea mult.

— Bine.

După ce Rianne plecă, Keenan trecu din nou în starea lui normală – invizibil pentru muritori – şi începu să se îndrepte către mansardă. Dacă era vreun moment în care avea nevoie de înțelepciunea sfetnicilor lui, atunci acesta era.

Keenan auzi muzica înainte chiar să intre în mansardă. Trase adânc aer în piept şi păşi înăuntru, cu un zâmbet fals pe chip.

După ce îi aruncă doar o privire, Tavish îndepărtă braţele Elizei din jurul gâtului său şi o luă spre birou.

— Vino!

În momente ca acesta, Keenan simţea că Tavish îi era aproape ca un tată. Zâna mai în vârstă fusese ultimul sfătuitor şi prieten al Regelui Verii; fusese acolo şi aşteptase ca Keenan să ajungă la vârsta potrivită şi să părăsească casa Beirei. Cu toate că Tavish nu ar fi îndrăznit niciodată să se comporte ca un tată, era mult mai mult decât un slujitor.

Observându-le mişcările, Niall deschise gura.

Cu o mişcare bruscă din cap, Keenan spuse:

— Nu. Stai cu fetele.

— Dacă ai nevoie de mine…

— Am. Mereu. Keenan îl strânse pe Niall de umăr. În acest

moment, am nevoie să îi ţii pe toţi aici.

Nu era locul în care să poată vorbi. Dacă s-ar fi dus vorba că o suspecta pe Beira de înşelăciune sau că încalcă regulile, dacă s-ar fi răspândit zvonul că Aislinn are Vederea, ar fi putut să iasă urât pentru toţi.

În timp ce îşi croia drum prin cameră – îmbrăţişat de Fetele Verii care dansau ameţitor cu gărzile care ieşiseră din tură – Keenan nu lăsă nicio urmă de îndoială să îi poposească pe chip. *Niciun indiciu că ar fi probleme. Zâmbeşte.*

Până în clipa în care ajunse la Tavish, era pregătit să închidă uşa pentru tot restul zilei. Credea că fetele şi gărzile lui erau demni de încredere, dar nu puteai fi sigur, nu în totalitate.

Tavish turnă un pahar de vin.

— Poftim.

Keenan luă paharul şi se prăbuşi într-unul dintre scaunele greoaie de piele.

După ce Tavish se aşeză în scaunul din faţă, întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Aşa că Keenan îi spuse – despre Vederea lui Aislinn, despre ameninţările Beirei, totul.

Tavish se uita în pahar ca într-o oglindă. Îl învârti de picior.

— Poate că nu e regina, dar Beirei îi e frică de ea. Pentru mine, e destul cât să-mi păstrez speranţa – un motiv mult mai puternic decât am avut vreodată.

Keenan dădu din cap aprobator, dar nu vorbi încă. Tavish era rareori atât de direct.

În loc să se uite la Keenan, Tavish îşi lăsă privirea să alunece prin cameră, de parcă ar fi citit cotoarele cărţilor care se aliniau pe fiecare perete al biroului.

— Am aşteptat împreună cu tine, dar nu am lăsat niciodată a se înțelege că una dintre fete ar fi *ea.* Nu este treaba mea.

— Țin la părerea ta, îl asigură Keenan. Spune-mi ce crezi.

— Nu o lăsa pe Aislinn să refuze provocarea. Dacă ea este aleasă şi nu… Privirea lui Tavish poposi pe cărţile groase din spatele lui Keenan. *Trebuie* să accepte.

Zâna cea bătrână fusese reţinut atât de mult timp, încât vehemenţa lui era deconcertantă.

Keenan întrebă:

— Şi dacă refuză?

— Nu poate. Fă-o să accepte. Ochii lui Tavish erau negri precum iazurile din pădurile întunecate, ciudat de captivanţi, când, în cele din urmă, întâlniră privirea lui Keenan. Fă ceea ce trebuie să faci, chiar dacă e… *neplăcut* pentru tine sau pentru ea. Daca asculţi măcar un cuvânt din ceea ce spun, stăpâne, fie ca acesta să fie aleasa.

Capitolul 20

[I-au oferit] de băut… după, muzica încetă, toţi ceilalţi dispărură, lăsându-i cupa în mână, şi el se întoarse acasă, deşi mult mai epuizat şi obosit.
— *Mitologia zânelor*, de Thomas Keightley (1870)

Când se trezi Aislinn – cifrele roşii ale ceasului arătând că trecuse de 9 dimineaţa – o năpădiră evenimentele de cu o seară înainte. *Băuturile ciudate, dansul, faptul că îi spusese lui Keenan că ştia ce e el în timp ce priveau răsăritul, că el o sărutase.* Ăsta era ultimul lucru pe care şi-l amintea. *Ce s-a mai întâmplat? Cum am ajuns acasă? Când?* Sări din pat, abia ajungând în baie să vomite. O, *Dumnezeule.*

Îşi ţinu faţa lipită de porţelanul rece până ce fu sigură că nu mai avea să vomite din nou. Întregul corp îi tremura, de parcă ar fi fost bolnavă de gripă, dar nu gripa o făcea să se simtă atât de groaznic. Era teroarea. *El ştie că le* văd. Știe. *Vor veni după mine şi bunica*… Gândul că bunica ei s-ar fi luptat cu zânele o făcea să îi fie din nou rău. *Trebuie să ies de aici.*

După ce se spălă pe dinţi şi pe faţă, Aislinn se îmbrăcă rapid în jeanşi şi cu o cămaşă şi îşi băgă picioarele în pantofi, înşfăcând în acelaşi timp geanta.

Bunica era în bucătărie, uitându-se fix la cafetieră, un pic cam puţin atentă la agitaţia ei de dimineaţă.

Aislinn îi făcu semn către ureche.

Bunica îşi porni aparatul auditiv şi întrebă:

— Totul e în regulă?

— Doar că întârzii, bunico. Am dormit prea mult. Aislinn o îmbrăţişă şi se întoarse să plece.

— Dar micul dejun…

— Scuze. Trebuie să, ăăă, mă întâlnesc cu Seth. Credeam că ţi-am spus. Aveam o chestie la micul dejun, o întâlnire… Încercă să-şi păstreze tonul egal.

Nu o lăsa să vadă ce îngrijorată eşti.

Bunica deja îşi făcea prea multe griji după discuţia pe care o avuseseră cu o noapte înainte; o grijă în plus ar fi fost un gest prea egoist.

— Ştii că nu mă păcăleşti, Aislinn, ocolind astfel subiectul, ca să nu te întreb nimic despre acea *problemă.* O să vorbim despre asta. Bunica se încruntă. Situaţia nu s-a îmbunătăţit, nu-i aşa?

Aislinn făcu o pauză.

— Doar câteva zile în plus, bunico. Te rog?

Pentru un minut, bunica păru că avea să se împotrivească: îşi strânse buzele şi îşi puse mâinile în şold. Apoi oftă.

— Nu în câteva zile. *Mâine* o să stăm de vorbă. Ai înţeles?

— Promit. Aislinn o sărută de la revedere, recunoscătoare că amânase totul cu o zi. Nu era sigură că putea să se descurce cu acea conversaţie, nu în acest moment.

Am nevoie de Seth. Nici măcar nu l-am sunat seara trecută.

— Nu pot să cred că am făcut asta. Aislinn îşi băgă capul între genunchi şi se strădui să nu vomite pe picioare. I-am spus că ştiu că sunt zâne.

Seth stătea pe podea, la picioarele ei. O mângâia pe spate, desenând cercuri mici cu palma.

— E în regulă. Haide. Respiră. Respiră doar.

— Nu e în regulă, Seth. Vocea îi era înăbuşită de poziţia evident incomodă. Îşi ridică capul destul cât să se încrunte la ea. Obişnuiau să *omoare* oameni şi să le scoată ochii dacă aflau ceea ce sunt.

O cuprinse un nou val de greaţă. Închise ochii.

— Şşş. Se trase mai aproape, consolând-o aşa cum făcea de fiecare dată când pe ea o părăseau puterile. Haide.

— Şi dacă mă orbesc? Dacă…

— Gata. O să ne descurcăm noi. O luă în braţe, ca pe un copil.

Exact cum a făcut şi Keenan seara trecută.

Încercă să se ridice, simţindu-se vinovată, de parcă l-ar fi trădat pe Seth, cu toate că tot ceea ce făcuse fusese să danseze – spera ea.

Şi *dacă eu şi Keenan am…* Începu din nou să ofteze.

— Şşş. Seth o legăna, murmurând cuvinte de încurajare.

Şi îl lăsă să o facă – până ce începu să se gândească din nou la zâne şi la dansul cu Keenan şi la faptul că îl sărutase şi că nu ştia ce altceva se mai întâmplase.

Se desprinse din braţele lui şi se ridică în picioare.

Seth rămase pe podea. Îşi sprijini capul în mână, cu cotul aşezat pe scaunul pe care stătuse ea.

Îşi lăsă capul în jos, nefiind în stare să se uite la el.

— Deci, ce facem acum?

Se ridică şi veni lângă ea.

— Improvizăm. Ţi-a promis o favoare. Dacă e adevărat ceea ce se spune în cărţi, jurămintele sunt lege.

Ea dădu din cap aprobator.

Se opri în faţa ei şi se aplecă în faţă până ce şuviţele mai lungi ale părului lui îi formară o reţea peste chip.

— Şi cu restul o să ne descurcăm.

Apoi o sărută – uşor, tandru, plin de dragoste – şi spuse:

— O să ne descurcăm. Împreună. Sunt aici cu tine, Ash, chiar şi după ce ai să-mi spui ce altceva s-a mai întâmplat.

— Ce vrei să spui? Aislinn simţi din nou că se scufundă.

— Ai băut ceva ce te-a ameţit, ai dansat până în zori şi te-ai trezit în patul tău, din cauză greţii. Îi luă obrajii între palme. Ce s-a mai întâmplat?

— Nu ştiu.

Se cutremură.

— Bine, cum ai ajuns acasă?

— Nu ştiu. Îşi amintea gustul soarelui, senzaţia că o învăluiau razele soarelui atunci când se uita în sus, la chipul lui Keenan, în timp ce el se apleca spre ea. *Ce s-a întâmplat?*

— Ai mai mers undeva?

Şopti:

— Nu ştiu.

— Te-ai culcat cu el?

Se uită direct la ea când îi puse întrebarea, întrebarea la care şi ea încercase – şi dăduse greş – să răspundă.

— Nu ştiu. Îşi feri privirea, simţind că i se face rău, cuvintele suspendate de parcă ar fi fost ceva îngrozitor. Aş şti aşa ceva, nu? De aşa ceva mi-aş aduce aminte. Adevărat?

O luă în braţe, ghemuind-o sub bărbia lui, de parcă ar fi putut să o apere de tot răul dacă o ţinea suficient de aproape.

— Nu ştiu. Îţi aduci aminte de ceva? Orice?

— Îmi aduc aminte că am dansat, am băut, am stat pe un scaun ciudat şi apoi bâlciul a dispărut. M-a sărutat. Se cutremură din nou. Îmi pare atât de rău!

— Nu e vina ta.

O mângâie pe par.

Încercă să se smulgă din braţele lui.

Nu o sili să rămână lângă el, dar îşi ţinu în continuare mâinile pe braţele ei. Părea atât de serios, de hotărât!

— Ascultă-mă. Dacă s-a întâmplat ceva, nu e vina ta. Ţi-a dat un soi de drog, o băutură a zânelor. Erai beată, drogată, mă rog, şi orice s-ar fi întâmplat după nu este vina ta.

— Îmi amintesc că râdeam, ne distram. Se uită în jos, la mâinile ei, pe care le ţinea extrem de încleştate ca să nu-i tremure. Mă distram, Seth. Dacă am *făcut* ceva? Şi dacă am zis da?

— Nu contează. Dacă eşti drogat, nu poţi avea discernământ. Pur şi simplu. Nu ar fi trebuit să facă nimic, Ash. Dacă a făcut, el este cel care a greşit, nu tu. Părea furios, dar nu îi spuse că avusese dreptate, că îi spusese că nu ar fi trebuit să meargă. Nu îi spuse nimic groaznic. În schimb, îi dădu părul după ureche şi îşi lăsă mâna să se odihnească pe faţa ei, aplecându-i un pic capul pe spate pentru a putea să-l

privească. Şi nu ştim să se fi întâmplat ceva.

— Vreau doar ca prima dată să fie cu cineva special şi dacă eu, dacă noi, e pur şi simplu *greşit*. Se simţea un pic prosteşte că îşi făcea griji din cauza asta – era expusă mâniei unui rege al zânelor şi ea îşi făcea griji pentru fecioria ei. El putea să îi ia viaţa; putea să îi ia ochii. Virginitatea ei nu ar trebui să conteze atât de mult.

Dar contează.

Se îndepărtă, ghemuindu-se apoi pe sofaua confortabilă a lui Seth.

— Îmi pare rău. Ai avut dreptate şi eu…

O întrerupse:

— Nu are de ce să-ţi pară rău. Nu ai greşit cu nimic. Nu sunt supărat pe tine. El, în schimb… Se opri. Nu se mişcă, stătea în mijlocul camerei, uitându-se la ea. Tu eşti tot ceea ce contează.

— Mă iei în braţe? Dacă mai vrei, vreau să spun. Îşi feri privirea.

— În fiecare zi – şi era lângă ea, luând-o în braţe, ţinând-o ca pe un lucru fragil şi preţios – vreau să te ţin în braţe în fiecare zi. Nimic nu va schimba vreodată asta.

CAPITOLUL 21

Zâna picură trei stropi din lichidul preţios pe pleoapa stângă a tovarăşei ei şi aceasta văzu un ţinut cu totul fermecător… Din acel moment, a avut darul de a le vedea pe celelalte zâne atunci când treceau prin jur, invizibile.

— *Mitologia zânelor*, de Thomas Keightley (1870)

Donia trecu pe lângă zânele care stăteau lângă casa lui Seth – vreo câţiva gardieni cunoscuţi, Cerise – semi-succubusul, şi câteva Fete ale Verii. Fără să-l aibă pe Keenan lângă ea, niciuna dintre ele nu zâmbi. Cu toate acestea, îşi plecară capul, dar nu exista niciun semn de afecţiune în manifestarea lor de respect. Pentru ele, ea era inamicul – nu conta că riscase totul pentru el, tot ceea ce fetele nu fuseseră dornice să rişte. Uitaseră evident totul.

La uşă, se pregăti pentru slăbiciunea inevitabilă pe care aveau să o aducă asemenea pereţi îngrozitori. Bătu. Durerea îi fulgeră prin încheieturi.

Nu reacţionă când Aislinn deschise uşa, dar avu nevoie de ceva efort. Din expresia goală de pe chipul ei, Donia fu sigură că amintirile despre ceea ce se întâmplase la bâlci îi erau cu mult mai puţin clare decât cele ale lui Keenan. Tot ceea ce recunoscuse el era că o lăsase să bea mult prea mult vin de vară, prinşi de vraja momentului, de reverie, de dans. Era cum îi spusese el: prea uşor pentru a se bucura, pentru a crede.

Pentru el, funcţionase.

Aislinn arăta îngrozitor.

Prinzând-o de mână, cu o privire şi furioasă şi dezorientată, apăru muritorul ei, Seth.

— Ce doreşti?

Aislinn măsuri ochii.

— Seth.

— Nu-i nimic. E în regulă, Ash. Donia zâmbi; cât de mult ar fi dorit ca Keenan să aibă succes, vedea acea expresie pe chipul lui Seth şi nu putea decât să simtă respect pentru el. Un muritor stătea împotriva tentaţiei considerabile pe care o exercita Regele Verii şi era tocmai muritorul care o ţinea pe Aislinn de mână.

Donia adăugă:

— Vreau doar să vorbim.

În spatele ei, se apropie Cerise, anunţându-şi prezenţa printr-o fluturare a aripilor – de parcă ar fi putut să o înspăimânte pe Donia.

— Poate facem o plimbare. Se uită urât la Cerise şi suflă aer îngheţat către ea, nu destul cât să-i facă rău, dar destul de rece cât să-i amintească să aibă grijă.

Cerise ţipă, simpla atingere a frigului azvârlind-o undeva, în spate.

Donia schiţă un zâmbet: nu erau destule momente bune în ultima perioadă. Apoi îşi dădu seama că Aislinn tresărise la răbufnirea lui Cerise. Seth nu se mişcase, nu auzise nimic: zânele puteau face un asemenea zgomot, încât pe muritori să-i doară capul, dar să nu poată răspunde în niciun alt fel, să nu audă nimic.

Exclamaţiile din spatele ei îi confirmară faptul că şi ceilalţi văzuseră reacţia lui Aislinn.

Donia se uită la Aislinn.

— Le poţi vedea.

Aislinn încuviinţă dând din cap.

Cerise tremura în spatele unui om-măceş. Fetele Verii rămaseră cu gura căscată.

— Văd zâne. Norocul meu, adăugă Aislinn, cu o voce la fel

de epuizată pe cât îi era înfăţişarea. Poţi să intri sau e prea mult fier?

Donia zâmbi văzând bravada fetei.

— Aş prefera să mă plimb.

Dând din cap, Aislinn îşi ridică privirea către gardianul-şef şi îi spuse omului-măceş:

— Keenan ştie deja şi acum ştie şi Donia, deci, dacă mai e cineva căruia trebuie să-i spuneţi imediat, acum aveţi această şansă.

Donia tresări. *Nu bravadă, neglijenţă.* Ar fi o pereche bună pentru Keenan.

Înainte ca altcineva să poată răspunde, Donia trecu pe lângă Fetele Verii şi se opri alături de omul-măceş.

— Dacă cineva de aici îi spune Beirei, am să-l găsesc. Dacă loialitatea pentru Keenan nu e destul cât să vă ţină gura închisă, am să v-o închid eu.

Se uită lung la Cerise, până ce semi-succubusul gemu:

— Nu l-aş trăda niciodată pe Regele Verii.

— Bun, încuviinţă Donia. Apoi se întoarse către Aislinn.

Doar sunetul aripilor lui Cerise zbătându-se nebuneşte sparse tăcerea până ce Donia întrebă:

— Să-ţi spun despre infidelităţile lui Keenan, despre lascivitatea lui, despre cât de proastă am fost să-l cred?

Albindu-se şi mai mult la faţă, Aislinn îşi feri privirea:

— Poate că ştiu deja.

Donia îi spuse încet lui Seth:

— Spui că nu eşti pretendentul ei, dar are nevoie de tine. Poate am putea vorbi şi de ierburi?

— Stai aşa. Seth o trase pe Aislinn înăuntru pentru a-i vorbi pentru un moment, închizând uşa în nasul Doniei.

În timp ce aştepta afară pentru ca ei doi să cadă, inevitabil, de acord, le aruncă Fetelor Verii cel mai rece surâs, sperând că era destul, urând jocul pe care trebuia să-l facă.

Am jurat.

Din spatele omului-măceş, Cerise şuieră la ea.

— De ce? întrebă una dintre cele mai tinere Fete ale Verii – Tracey –, apropiindu-se mult mai mult de Donia decât o

făcuseră celelalte. Încă mai ţine la tine. Cum poţi să-i faci asta? Tracey părea sincer derutată, cu o expresie încruntată deja cunoscută pe chip.

Cu trupul ei ca o trestie şi cu o voce suavă, Tracey era una dintre acelea pe care Donia încercase din greu să le convingă să nu rişte frigul. Era prea fragilă, prea uşor de derutat, prea blândă să fie Fata Iernii sau Regina Verii.

— Am făcut un jurământ.

Donia încercase să explice acest lucru destul de des, dar Tracey vedea totul în alb şi negru. Dacă Keenan era bun, Donia trebuia să fie rea. Logică simplistă.

— Îl răneşte pe Keenan. Tracey clătină din cap, de parcă ar fi putut să facă necazurile să treacă doar dacă ar fi spus nu.

— Mă răneşte şi pe mine.

Celelalte fete o traseră pe Tracey lângă ele, încercând să o distragă înainte de a începe să plângă. Nu ar fi trebuit să fie niciodată aleasă. Donia încă se mai simţea vinovată pentru asta; suspecta că şi Keenan se simţea la fel. Fetele Verii erau precum nişte plante care aveau nevoie de soare pentru a prospera: nu puteau să stea prea mult timp departe de Regele Verii, altfel se ofileau. Cu toate acestea, Tracey nu părea niciodată să o ducă foarte bine, chiar dacă stătea cu Keenan tot anul.

Uşa se deschise din nou. Seth păşi afară; Aislinn îl urmă, închizând uşa în spatele ei.

— Vom veni. Vocea lui Aislinn era mai puternică, dar încă arăta departe de a fi bine. Sub ochi avea cearcăne negre, iar chipul îi era aproape la fel de palid precum cel al Doniei. Le poţi spune că nu ne pot urmări?

— Nu. Sunt ale lui, nu ale mele.

— Aşa că vor auzi totul? Aislinn părea că are nevoie de cineva care s-o ajute să ia hotărâri, lucru care nu era deloc obişnuit pentru ea.

Ce altceva nu mi-a spus Keenan?

— Nu pot intra la mine în casă. Vom merge acolo, se oferi Donia înainte de a avea timp să se gândească mai bine.

Apoi, ca să nu fie nevoită să audă comentariile care urmară

reacției de surpriză, se îndepărtă, lăsându-i pe Aislinn şi Seth să se grăbească pentru a o ajunge din urmă.

Mai mulţi străini la mine în casă. Oftă, sperând să nu devină în curând casa lui Aislinn, sperând că Keenan avea dreptate. *Să fie Aislinn aleasa.*

La marginea terenului unde se întâlniră cu bariera naturală care protejează domiciliul zânelor de muritori, Seth făcu ochii mari, dar Aislinn nu tresări. Poate că fusese mereu imună; poate că doar Vederea ei o făcea să nu-i pese. Donia nu întrebă. În schimb, şopti câteva vorbe pentru a potoli aversiunea lui Seth şi îi conduse – tot în tăcere – în casa ei.

— Suntem singuri aici? Seth se uită prin cameră, deşi ochii lui de muritor nu puteau să vadă nimic, dacă ei trei nu ar fi fost singuri. O ţinea în continuare pe Aislinn de mână şi nu făcea nicio mişcare prin care să se înțeleagă că i-ar fi dat drumul în curând.

— Suntem. Privirea lui Aislinn poposi pe furnirul simplu de lemn din mică încăpere, pe şemineul masiv care ocupa aproape un perete întreg şi pe pietrele cenuşii cu care se termina acelaşi perete. Suntem doar noi.

Donia se sprijini de pietre, bucurându-se de căldura lor.

— Nu e chiar ceea ce ai crezut?

Aislinn se sprijini de Seth; amândoi păreau cu totul epuizaţi. Îşi strâmbă gura într-o jumătate de zâmbet.

— Nu cred că am crezut nimic. Nu am ştiut de ce vorbeşti cu mine. În continuare nu ştiu. Ştiu doar că are de-a face cu el.

— Totul are legătură cu el. Dincolo de acest loc, pentru cei care aşteaptă afară – Donia făcu un semn spre uşă – ceea ce doreşte el este cel mai important lucru. Nimic altceva nu contează pentru ei. Tu, eu, suntem nimic în lumea lor dacă nu avem nicio legătură cu el.

Lăsându-şi capul pe braţul lui Seth, Aislinn întrebă:

— Deci, cum rămâne cu locul ăsta?

Seth o luă în braţe şi o trase spre sofa murmurând:

— Stai jos. Nu trebuie să stai în picioare ca să vorbeşti cu ea.

Atunci, Donia se apropie, stând în faţa lor, privind-o pe

Aislinn.

— Aici, ceea ce contează este dorinţa mea. Şi dorinţa mea este să te ajut.

Încercând să-şi stăpânească emoţiile, Donia începu să se plimbe prin cameră; se oprea din când în când, dar nu dădea semne că ar continua conversaţia. *Cum să spun ceea ce trebuie spus?* Erau osteniţi şi nu putea să îi învinovăţească pentru asta.

— Donia? Aislinn se ghemui în braţele lui Seth, pe jumătate adormită şi letargică. Era vulnerabilă din cauza a ceea ce îi făcuse Keenan.

Donia o ignoră. În schimb se întoarse către raftul pe care se odihneau cărţi scrise de muritori şi de zâne, pe care Fetele Iernii le strânseseră în ultimele nouă secole; îşi trecu degetele peste unele dintre favoritele ei – *Comunitatea secretă*, de Kirk şi Lang, colecţia completă din *Tradiţiile Înaltelor Curţi*, *Mitologia zânelor*, de Keightley şi cartea Sorchei, *Despre fiinţă: Moralitatea şi mortalitatea zânelor.* Îşi trecu degetele peste acestea, pe lângă un exemplar vechi din *Mabinogion*, pe lângă o colecţie de ziare adunată de alte fete, pe lângă cartea jerpelită care conţinea scrisorile pe care li le trimisese Keenan de-a lungul secolelor – mereu cu scrisul lui elegant, chiar dacă limba nu era mereu aceeaşi.

Aici se opri.

Mâna îi poposi pe o carte veche, cu o copertă verde ruptă. Pe aceasta, cuvinte frumoase scrise de mână, într-o limbă aproape uitată, două reţete despre care se cunoştea că ar oferi Vederea unui muritor.

Era interzis să permiţi unui muritor să citească aceste reţete. Dacă vreuna dintre curţi ar fi aflat că făcuse aşa ceva, ameninţarea Beirei ar fi fost doar o grijă neînsemnată. Multe zâne se obişnuiseră să fie un popor ascuns; nu le-ar fi plăcut deloc să piardă acest lucru, dacă muritorii ar fi început să le vadă din nou.

— Eşti bine? Seth nu veni înspre ea, stând protector lângă Aislinn, dar i se simţea îngrijorarea în voce.

Pentru mine, o străină.

Merita să fie protejat. Ştia destul de bine istoria zânelor, frunzărind multă vreme acele cărţi. Cândva curţile puteau să-i acorde un dar pentru ceea ce făcuse, apărând-o pe cea care urma să fie regină.

— Sunt. Sunt surprinzător de bine.

Scoase cartea. După ce se aşeză în faţa lor, îşi lăsă cartea în poală şi răsfoi cu grijă paginile. Câteva dintre ele se desprinseră din legătură, rămânându-i în mână. Începu să şoptească uşor, dar sfârşi prin a spune:

— Notează asta.

— Ce? Aislinn clipi şi se îndreptă, retrăgându-se din cercul format de braţele lui Seth.

— E o crimă plătită cu cea mai serioasă dintre pedepse dacă află că v-am dat asta. Keenan poate să închidă ochii dacă nu află altcineva, dar vreau ca el – îşi apecă uşor capul înspre Seth – să aibă şanse în ceea ce va urma. Ar fi greşit… să-l las fără apărare şi orb.

— Mulţum…

Îl întrerupse:

— Nu. Acestea sunt cuvinte de muritor, golite de sens prin faptul că sunt folosite prea des. Dacă vei intra în lumea noastră, ţine minte: cuvintele astea sunt o insultă. Dacă face cineva ceva pentru tine, un act de prietenie, ţine minte. Nu îi lua din semnificaţie cu nişte cuvinte superficiale.

Apoi îi spuse, îi dădu cuvintele care aveau să-i permită să facă unguentul pentru a *vedea.*

El ridică o sprânceană în timp ce scria, dar nu puse întrebări până ce ea nu închise cartea şi o puse la locul ei pe raft. Întrebă doar atât:

— De ce?

— Am fost în locul ei. Donia îşi feri privirea, uitându-se la cotoarele vechi ale cărţilor de pe raft, simţindu-se slăbită de gravitatea lucrului pe care tocmai îl făcuse. Avea s-o ierte măcar Keenan? Nu era sigură, dar – ca şi el – credea că Aislinn era cu adevărat Regina Verii. Atunci de ce ar fi fost atât de pornită Beira să o ţină departe de toiag?

Donia îşi luă ochii de la cărţi şi se uită la Aislinn în timp ce

spuse şi restul:

— Am fost muritoare. Nu aveam idee ce e el; niciuna dintre noi nu a ştiut. Tu eşti prima care l-a văzut, care le-a văzut aşa cum sunt. Aşa cum sunt eu acum.

— Ai fost muritoare? Aislinn repetă cu glas tremurat.

Donia dădu din cap aprobator.

— Ce s-a întâmplat?

— L-am iubit. Am spus da când m-a rugat să aleg să rămân lângă el. Mi-a oferit eternitatea, dragostea, dansurile de la miezul nopţii. Ridică din umeri, nedorind să se gândească prea mult la vise la care nu mai avea dreptul, mai ales că acum Aislinn se uita la ea. Într-o zi, Seth avea să dispară, dar nu şi Keenan. Dacă Aislinn era Regina Verii, era o chestiune de timp până ce avea să se îndrăgostească de Keenan. Cândva, îi văzuse adevărata faţă – persoana care putea fi…

Donia clătină din cap şi adăugă:

— O altă fată a încercat să mă convingă să nu o fac, o fată care crezuse în el cândva.

— De ce nu ai ascultat-o? Aislinn se cutremură, trecând mai aproape de Seth.

— De ce e Seth aici?

Aislinn nu răspunse, dar o făcu Seth. O strânse pe Aislinn de mână şi zise:

— Din dragoste.

— Ai ales cu înţelepciune, Aislinn. În ceea ce-l priveşte pe Seth, poate alege să te părăsească, să plece…

— Nu am s-o fac, o întrerupse Seth.

Aruncându-i un zâmbet, Donia spuse:

— Dar ai putea. Pentru noi, dacă îl alegem pe Keenan, nu mai e cale de întoarcere. Dacă nu îl alegem…

— Atunci, nu mai e nicio problemă. Nu îl vreau pe Keenan. Aislinn îşi ridică bărbia, arătând sfidătoare în ciuda mâinilor care îi tremurau.

— Îl vei dori, totuşi, spuse calm Donia.

Donia îşi aminti de prima dată când îl văzuse aşa cum era de fapt, în luminişul unde aştepta să ridice toiagul Reginei Iernii. Era atât de incredibil de perfect, încât trebuise să-şi

amintească să respire. Cum putea să-l refuze vreun muritor, când putea fi el însuşi?

— Acum, că ştie că îl poţi vedea, poate să fie el însuşi în faţa ta. Vei uita şi cum te cheamă.

— Nu. Aislinn scutură din cap. L-am văzut cum e cu adevărat şi refuz în continuare.

— Serios? Donia se uită lung la ea, urând faptul că trebuia să spună asta, dar ştiind că Aislinn avea nevoie să audă adevărul. Ai spus acelaşi lucru şi noaptea trecută?

— A fost altceva, interveni Seth.

Se ridică şi păşi înainte.

Donia nici măcar nu se mişcă. Suflă uşor gândindu-se: *gheaţă*. În jurul lui Seth se formă un perete de gheaţă, precum o colivie de sticlă.

— Tot ceea ce ştiu este că el crede că Aislinn este cea care îi e destinată. Cândva, a crezut că eu sunt, şi acesta este rezultatul iubirii sale.

Se întinse şi atinse gheaţa, cutremurându-se în timp ce aceasta se retrăgea în pielea ei.

— Asta e tot ceea ce vă pot spune în seara asta. Du-te şi fă-ţi unguentul! Gândiţi-vă la ce v-am spus!

Capitolul 22

[O] femeie din neamul Sidhe (al zânelor) intră şi spuse că [fata] a fost aleasă să fie mireasa prinţului regatului întunecat, dar cum nu ar fi potrivit ca soţia lui să îmbătrânească şi să moară în timp ce el avea să simtă încă primul foc al dragostei, urma să i se ofere o viaţă de zână.

— *Amurgul celtic*, de William Butler Yeats (1893, 1902)

Când veni dimineaţa zilei de duminică, Aislinn nu fu surprinsă să o găsească pe bunica trează şi agitată. Cel puţin aşteptă până la micul dejun pentru a izbucni.

Aislinn se aşeză pe podea, la picioarele bunicii. Stătuse acolo de atâtea ori, pe parcursul atâtor ani, lăsând-o pe bunică să-i mângâie părul, ascultându-i poveştile, doar stând alături de femeia care o crescuse şi o iubea. Nu dorea să lupte, dar nici nu voia să trăiască cu frică.

Îşi păstră calmul în voce când spuse:

— Sunt aproape matură, bunico. Nu vreau să fug şi să mă ascund.

— Nu înţelegi…

— Ba da, de fapt. Aislinn luă mâna bunicii în a ei. Chiar ştiu. Sunt îngrozitoare. Înţeleg asta, dar nu pot să-mi trăiesc viaţa ascunzându-mă de lume din cauza lor.

— Şi mama ta a fost la fel, nesăbuită, încăpăţânată.

— Serios? Aislinn se opri auzind aceste dezvăluiri. Nu

căpătase niciodată cu adevărat nişte răspunsuri reale atunci când întrebase despre ultimii ani ai mamei sale.

— Dacă nu ar fi fost aşa, ar fi fost în continuare aici. Era nesăbuită. Acum e moartă. Vocea bunicii era slabă, mai mult decât obosită – epuizată, sfârşită. Nu suport gândul că te-aş putea pierde şi pe tine.

— Nu am să mor, bunico. Ea nu a murit din cauza zânelor. A…

— Şşş. Bunica se uită spre uşă.

Aislinn oftă.

— Nu mă pot auzi de aici, chiar dacă sunt lângă uşă.

— Nu ai de unde şti asta. Bunica îşi îndreptă umerii, nemaiarătând ca femeia epuizată care devenise, ci exact ca profesorul de disciplină din copilăria lui Aislinn. Nu te las să fii nesăbuită.

— Voi face optsprezece ani la anul…

— Bine. Până atunci, stai încă în casa mea. Cu regulile mele.

— Bunico, eu…

— Nu. De acum încolo, mergi doar până la şcoală şi vii de la şcoală. Poţi lua un taxi. Mă vei anunţa unde eşti. Nu vei sta prin oraş la orice oră. Bunica nu era la fel de încruntată, dar era la fel de hotărâtă. Doar până nu te mai urmăresc. Te rog, nu te împotrivi, Aislinn! Nu pot să mai trec o dată prin asta.

Şi nu mai erau multe de zis după asta.

— Şi cu Seth cum rămâne?

Expresia bunicii se îndulci.

— Înseamnă aşa de mult pentru tine?

— Da. Aislinn îşi muşcă buzele, aşteptând. Locuieşte într-un tren. Cu pereţi de oţel.

Bunica se uită la Aislinn. În cele din urmă, se înduplecă şi spuse:

— Cu taxiul până acolo şi înapoi. Şi stai înăuntru.

Aislinn o îmbrăţişă.

— Aşa am să fac.

— Mai aşteptăm un pic. Nu pot să ajungă la tine la şcoală sau aici. Nu pot nici în trenul ăsta al lui Seth. Bunica dădea din cap aprobator în timp ce enumera măsurile de siguranţă, care

îi restricţionau mişcările, dar nu le făcea imposibile. Cu toate acestea, dacă nu funcţionează, va trebui să nu mai ieşi. Înţelegi?

Deşi Aislinn se simţea vinovată că nu schimbase convingerile greşite ale bunicii despre şcoală şi despre Seth, îşi ascunse emoţiile la fel de bine ca atunci când ştia că zânele sunt aproape, spunând doar:

— Da.

Următoarea zi, luni, Aislinn merse la şcoală precum un somnambul. Keenan nu era aici. Nicio zână nu se plimba pe holuri. Le văzuse afară, pe trepte, pe stradă, în timp ce taxiul trecu pe lângă ele, dar nu şi în clădire.

A căpătat deja ceea ce şi-a dorit? Asta a fost tot?

După ceea ce le spusese Donia, era mult mai mult decât atât, dar Aislinn nu se putea concentra pe altceva decât pe golurile din amintirile sale. Voia să ştie, trebuia să ştie ce se întâmplase. Era singurul lucru la care se putea gândi în timp ce trecea pe la ore.

La prânz, renunţă şi o luă către uşa de intrare, neţinând cont de cine o vedea.

Era încă pe trepte când îl văzu: Keenan aştepta peste drum, privind-o. Zâmbea uşor, de parcă ar fi fost fericit să o vadă.

O să-mi spună. Am să-l întreb şi el o să-mi spună ce s-a întâmplat. Trebuie. Se simţea atât de liberă încât o luă spre el, trecând printre maşini, aproape alergând.

Nu îşi dădu seama nici de faptul că era invizibil, până ce el nu spuse:

— Deci cu adevărat mă poţi vedea?

— Eu…

Se bâlbâia, încurca cuvintele pe care urma să le spună, întrebările la care avea nevoie de răspuns.

— Muritorii nu mă pot vedea dacă eu nu doresc asta. Era la fel de calm cum ar fi fost şi dacă ar fi vorbit despre tema pentru acasă, de parcă nu ar fi discutat despre ceva care i-ar fi putut aduce moartea.

— Tu mă vezi şi ei – arătă către un cuplu care îşi plimba

câinele pe stradă – nu.

— Da, şopti ea. Dintotdeauna am văzut zâne.

Era mai greu să vorbească de data asta, să-i spună *lui.* Zânele o înspăimântaseră de când se ştia ea, dar niciuna la fel de mult ca Keenan. El era regele lucrurilor îngrozitoare de care fugise toată viaţa.

— Ne plimbăm? o întrebă, deşi făceau deja asta.

Se topise în ceea credea ea că era înfăţişarea lui normală – potolind strălucirea părului arămiu, sunetul vântului adiind prin copaci – şi începu să păşească în ritm cu el, acum tăcută, încercând să se gândească la modul în care avea să-i pună întrebarea.

Tocmai trecuseră de parc, când se întoarse către el şi bâigui:

— Ai făcut? Am făcut? Sex, vreau să zic?

El coborî vocea, de parcă i-ar fi împărtăşit un secret.

— Nu. Te-am dus acasă, te-am condus până la uşă. Asta a fost tot. Când visul s-a terminat, când au plecat cu toţii şi am rămas doar noi…

— Cuvântul tău. Tremura, sperând că nu era atât de crud încât să mintă. Trebuie să ştiu. Te rog!

În timp ce el îi zâmbea liniştitor, putea să simtă mirosul trandafirilor sălbatici, a fânului proaspăt cosit, a focurilor de artificii – a lucrurilor lângă care nu credea că fusese vreodată, dar de a căror existenţă era conştientă, cu toate acestea.

Solemn, el dădu din cap.

— Ai cuvântul meu, Aislinn. Îţi jur că dorinţele tale vor fi ale mele de fiecare dată când voi putea face asta. Îmi respect jurămintele.

— Mi-a fost atât de frică. Vreau să zic, nu că tu – se opri şi făcu o grimasă, dându-şi seama cam cum suna ceea ce dorea să zică – doar că…

— La ce să te aştepţi de la o zână, nu? îi aruncă un zâmbet ironic, părând surprinzător de normal pentru un rege al zânelor. Şi eu am citit poveştile muritorilor despre noi. Nu sunt neadevărate.

Ea respiră adânc, simţind aromele acelea ciudate ale verii pe limbă.

— Dar zânele peste care… domnesc nu o fac. Nu vor face aşa ceva – nu vor comite violuri. Primi plecăciunile câtorva zâne invizibile cu o mişcare a capului şi un zâmbet fugar. Nu aşa se comportă zânele mele. Nu îi luăm pe cei care nu o doresc.

— Mulţu… Vreau să zic, mă bucur. Aproape că-l îmbrăţişă, uşurarea ei era atât de mare. Nu îţi plac cuvintele astea, nu?

— Exact. Râse şi ea simţi că întreaga lume se bucură.

Şi ea se bucura. *Sunt virgină.* Știa că sunt şi alte gânduri asupra cărora să poposească, dar se putea gândi doar la acea singură propoziţie minunată. Prima dată avea să fie un moment pe care să şi-l amintească, unul pe care să-l aleagă.

În timp ce se plimbau, Keenan o luă pe Aislinn de mână.

— Cu timpul, sper că vei înţelege ce mult însemni pentru mine, pentru zânele mele.

Mirosul trandafirilor – *al trandafirilor sălbatici* – amestecat cu un miros ciudat sărat: valuri spărgându-se de maluri stâncoase, delfini sărind în apă. Ezită, simţind atracţia acelor valuri îndepărtate, de parcă ritmul a ceva de dincolo de ea s-ar fi infiltrat sub pielea ei.

— E ciudat, şansa asta de a nu mă ascunde. Nu am mai curtat pe nimeni care să ştie cine sunt cu adevărat. Vocea lui se combina cu sunetul apelor îndepărtate, devenind din ce în ce mai muzicală cu fiecare silabă rostită.

Aislinn se opri din mers; încă o mai ţinea de mână, ca o ancoră care o oprea să plece. Se opriră în faţa magazinului The Comix Connexion.

— Ne-am întâlnit aici. O mângâie pe obraz cu mâna liberă. Aici te-am ales. În acest loc.

Zâmbi slab şi, brusc, îşi dădu seama că era mai bucuroasă decât ar fi trebuit să fie.

Concentrează-te. Ceva era în neregulă. *Concentrează-te.* Îşi muşcă falca, tare. Apoi spuse:

— Ţi-am acordat dansul şi tu mi-ai dat cuvântul tău. Ştiu ce vreau de la tine…

Îşi trecu degetele prin părul ei.

— Ce pot să-ţi ofer, Aislinn? Vrei să-ţi împletesc flori în păr?

Deschise palma, dând drumul şuviţelor. În palma lui se odihnea un iris înflorit.

— Să-ţi aduc coliere de aur? Delicatese la care muritorii pot doar să viseze? Voi face oricum toate aceste lucruri. Nu-ţi irosi dorinţa.

— Nu. Nu vreau nimic din toate astea, Keenan. Făcu un pas înapoi, mărind distanţa dintre ei, încercând să ignore strigătul pescăruşilor pe care îl auzea în ritmul valurilor. Vreau doar să mă laşi în pace. Asta e tot.

El oftă şi ea aproape că începu să plângă, atât de tristă se simţi brusc. *Trucuri de-ale zânelor, totul e un truc de-al zânelor.* Se încruntă.

— Să nu faci asta!

— Ştii cât de multe muritoare am curtat în ultimele nouă sute de ani? Se uită în vitrină la o reclamă care anunţa apariţia unui alt film cu vampiri.

Cu o expresie melancolică, spuse:

— Eu nu ştiu. Aş putea să-l întreb pe Niall, probabil chiar pe Donia.

— Nu mă interesează. Nu sunt interesată să devin una dintre ele.

Oceanul se topi sub gustul vântului deşertului, arzându-i pielea, în timp ce furia îi aprindea chipul.

— Cât de convenabil.

Râse, apoi, uşor, ca o briză răcoroasă pe pielea ei arzândă.

— Te-am găsit în cele din urmă şi tu nu mă vrei. Mă vezi, aşa că pot fi eu însumi – nu un muritor, ci o zână. Sunt în continuare legat de reguli: nu pot să-ţi spun *de ce* însemni atât pentru mine, cine sunt…

— Regele Verii, îl întrerupse ea, depărtându-se de el, gata să fugă.

Încercă să-şi ţină furia sub control. Se comportase corect faţă de ea, dar asta nu schimba nimic. Tot zână era. Nu ar fi trebuit să-şi permită să uite asta.

— Aaaa, deci ştii şi asta.

Cu o mişcare inuman de rapidă, se apropie de ea până ce ajunseră să se atingă. În mai puţin de o clipă, i se înfăţişă aşa

cum era de fapt – fără a mai avea înfăţişare umană. Peste ei plouă cu căldură, de parcă razele de soare cădeau din părul lui precum mierea caldă curgând peste ea.

Oftă, simţind că inima i-ar putea exploda dacă bătea atât de repede. Căldura îi trecu peste piele, până ce se simţi aproape la fel de ameţită cum fusese când dansase cu el.

Apoi, totul se opri, de parcă s-ar fi închis un robinet. Nu mai erau brize, valuri, nimic, doar vocea lui.

— Ţi-am promis că voi face tot ce-mi ceri dacă îmi *stă în putere.* Ceea ce îmi ceri nu îmi stă în putere, Aislinn, dar multe alte lucruri îmi sunt la îndemână.

Simţi că i se înmoaie genunchii; ochii voiau să se închidă. Simţi tentaţia îngrozitoare de a-i cere să facă asta – orice ar fi fost – măcar o dată, dar ştia că nu ar fi avut rost.

Îl împinse, de parcă distanţa ar fi putut să o ajute.

— Deci ai minţit.

— Nu. Odată ce o muritoare este aleasă, nu se mai poate renunţa. La final, mă poţi accepta sau mă poţi respinge, dar viaţa de muritor rămâne departe. Îşi strânse palma în faţa ei, luând aer şi obţinând o mână de lichid cremos. În acesta se rostogoleau firişoare roşii şi aurii; printre alte culori, dansau pete de alb.

— Nu. Simţi că se enervează – furia faţă de zâne, pe care o reprimase o viaţă, izbucnea. Te resping, bine? Pleacă!

El oftă şi turnă o mână de soare, prinzându-l în mâna cealaltă fără să se uite.

— Acum, eşti una de-a noastră. O zână a verii. Chiar dacă nu ai fi, tot ai fi a mea, locul tău ar fi tot lângă noi. Nu ai citit *asta* în poveştile tale, Aislinn? Să nu bei niciodată cu zânele.

Deşi nu ştia de ce, ceea ce îi spusese avea sens. Cumva, în sinea ei, ştia că se schimbă – auzul, căldura ciudată pe care o simţea sub piele. *Sunt una dintre ele.* Dar asta nu însemna că trebuia să accepte.

În ciuda furiei din ce în ce mai mari, se opri.

— Deci, de ce m-ai lăsat să merg acasă?

— Am crezut că vei fi supărată dacă te-ai fi trezit lângă mine, şi – făcu o pauză, cu gura strâmbată de un zâmbet puţin

răutăcios – şi nu vreau să te superi.

— Eu nu te vreau deloc. De ce nu poţi să mă laşi, pur şi simplu, în pace? Îşi strânse mâna în pumn, încercând să-şi stăpânească furia, lucru pe care îl găsea din ce în ce mai dificil în ultima săptămână.

Făcu un pas mai aproape de ea, lăsând ca lumina soarelui să îi cadă pe braţul ei.

— Regulile cer ca tu să faci o alegere. Dacă nu eşti de acord cu testul, vei deveni una dintre Fetele Verii – legată de mine, precum un sugar de doică. Fără mine, te vei ofili, vei deveni o umbră. Asta e firea zânelor tinere şi astea sunt limitele Fetelor Verii.

Furia ei – atât de bine controlată după toţi aceşti ani – o învălui precum un roi de molii care doreau să-i străpungă pielea, să se elibereze.

Controlează-te. Aislinn îşi băgă unghiile în pumn pentru a nu-l lua la palme.

— Nu voi fi zână în haremul tău şi nici în vreo altă parte.

— Rămâi atunci cu mine, şi doar cu mine: este singura alternativă.

După care se aplecă şi o sărută, buzele lui deschise peste ale ei. Era de parcă ar fi înghiţit lumina soarelui, sentimentul acela languros pe care îl ai după mai multe ore petrecute pe plajă. Era superb.

Se împletici în spate, până ce se lovi de rama vitrinei.

— Nu te apropia de mine, spuse ea, lăsând să i se simtă în voce toată furia pe care o simţise.

Pielea începu să îi strălucească la fel de tare ca a lui. Se uita uluită la braţele ei. Îşi frecă antebraţul, de parcă ar fi putut îndepărta strălucirea. Nu se schimbă nimic.

— Nu poţi. Îmi aparţii de secole. Te-ai născut ca să-mi aparţii.

Se apropie din nou şi îi suflă în faţă aşa cum sufli uşor peste puful unei păpădii.

Aproape că îşi dădu ochii peste cap; fiecare plăcere în parte resimţită sub soarele verii se combinară într-o mângâiere care părea fără margine. Se sprijini de zidul de cărămidă de lângă

ei.

— Pleacă!

Căută disperată prin buzunare după pacheţelele de sare pe care i le dăduse Seth şi le deschise. Cu o mişcare lipsită de vlagă, reuşi să arunce cu sare peste el.

El râse.

— Sare? O, draga mea, eşti minunată.

Avu nevoie de mai multă putere decât s-ar fi gândit, dar reuşi să se desprindă de zid. Scoase sprayul cu piper; avea efect asupra oricărei fiinţe cu ochi. Scoase piedica de siguranţă, lăsând liber capătul şi îl aţinti spre chipul lui.

— Curaj şi frumuseţe, şopti el cu respect. Eşti perfectă.

Apoi dispăru, alăturându-se celorlalte zâne invizibile care se plimbau pe stradă.

Se opri la jumătatea drumului şoptind:

— Îţi acord runda aceasta, dar tot eu voi câştiga partida, frumoasa mea Aislinn.

Îl auzi atât de clar, de parcă ar fi fost în continuare lângă ea.

CAPITOLUL 23

Darurile pe care le fac [ele] sunt însoţite, de obicei, de condiţii, în funcţie de valoarea acestora şi, uneori, devin o sursă de pierderi şi de suferinţă.

— *Ştiinţa poveştilor cu zâne: Un studiu al mitologiei zânelor*, de Edwin Sidney Hartland (1891)

Donia ştiu cine e înainte să ajungă la uşă. Nicio zână nu ar fi îndrăznit să-i bată la uşă cu o astfel de forţa.

— Un joc? Aislinn se repezi în cameră, cu ochii aruncându-i văpăi. Asta e şi pentru tine?

— Nu. Cel puţin, nu în acelaşi fel. Lângă Donia, Sasha îşi arătă colţii şi îşi lăsă urechile pe spate, întâmpinând-o pe Aislinn la fel cum o întâmpinase cândva şi pe Donia. Ştia că – în ciuda valurilor de furie care îi treceau lui Aislinn prin corp – nu vrea să facă rău.

Stătea acolo, strălucind aşa cum o făcea şi Keenan când era furios, şi întrebă:

— Atunci, cum?

— Eu sunt un pion, nu sunt rege şi nici regină, spuse Donia ridicând din umeri.

Furia dispărându-i la fel de repede cum izbucnise, Aislinn se opri.

La fel de iritabilă ca şi el.

Aislinn îşi muşcă buza, tăcând un moment.

— Ca de la un pion la altul, mă vei ajuta?

— Sigur. Asta şi fac.

Bucuroasă să îşi ia ochii de la strălucirea teribilă care îi rănea ochii, Donia merse către vechiul dulap şi îl deschise. Amestecate cu hainele ei de fiecare zi, erau lucruri care nu îi mai foloseau: bluze din catifea cu broderie imposibil de frumoasă, jachete strălucitoare care semănau, nici mai mult, nici mai puţin, cu plase ţesute din stele, rochii croite din eşarfe transparente care mai mult dezvăluiau decât acopereau, şi haine din piele croite în toate modurile în care şi-ar fi dorit o fată.

Scoase o bustieră roşie ca focul, despre care Liseli spusese odată că o purtase la Balul Solstiţiului, la un an după ce devenise Fata Iernii. *A plâns, cu lacrimi de soare,* îi spusese Doniei. *Arată-i ce nu poate avea niciodată.*

Donia nu putuse niciodată să fie atât de răutăcioasă, dar ar fi vrut-o.

Aislinn făcu ochii mari când văzu bustieră.

— Ce faci?

— Te ajut. Donia ridică bluza şi îi arătă o lesă ciudată, metalică, decorată cu pietre preţioase negre.

Aislinn o respinse încruntându-se.

— Ăsta e ajutor?

— Este. Şi atunci Donia găsi ce căutase, haina care i se potrivea lui Aislinn: o cămaşă renascentistă care fusese modificată devenind bluză, extrem de albă şi cu o panglică roşie ca focul, care mergea de la piept până la talie.

— Zânele răspund bine la încrederea în sine. Eu am aflat asta prea târziu. Trebuie să-i arăţi că nu eşti slabă, că nu accepţi să fii dirijată. Du-te acolo – poartă-te ca egala lui, nu ca un supus – şi spune-i că vrei să negociaţi.

— Ce anume?

Aislinn luă bluza, pipăind bumbacul moale al ţesăturii.

— Un soi de pace. El nu va pleca. Condiţia ta de muritor nu este reversibilă. Nu începe eternitatea cu el crezând că poate să-ţi ordone ceea ce să faci. Începe prin a-l lua prin surprindere: îmbracă-te pentru bătălie.

Donia căută prin fuste şi rochii. Toate păreau prea regale, prea oficiale. Aislinn trebuia să-i aducă aminte că nu era precum celelalte, sortită să-i împlinească poruncile. Era o fată care crescuse într-o lume în care femeile puteau alege.

— Fii mai agresivă decât este el. Cheamă-l la tine. Dacă durează prea mult până vine, nu aştepta. Du-te la el.

Aislinn părea neajutorată, stând în picioare şi strângând bluza.

— Nu sunt sigură că pot.

— Atunci, deja ai pierdut. Modernitatea ta este cea mai bună armă. Foloseşte-o. Arată-i că ai dreptul la un fel de şansă. Acum, ştii ce e, aşa că cere-i să vorbească cu tine. Negociază orice strop de control poţi obţine de la el. Donia scoase nişte pantaloni, eleganţi şi moderni. Du-te şi schimbă-te. Apoi, vom vorbi mai în detaliu.

Aislinn luă pantalonii negri şi eleganţi cu mâini tremurânde.

— Există vreo cale de a câştiga?

— Fetele Verii cred că au câştigat. Doniei nu îi plăcea să spună asta, dar era adevărat. Fetele erau fericite: nu îşi vedeau dependenţa ca pe o povară.

Aislinn răsuci bluza de bumbac între mâini, de parcă ar fi fost o cârpă udă.

— Care e alternativa? Trebuie să mai existe o cale.

Donia făcu o pauză. O luă pe Aislinn de încheietura mâinii, se lepădă de înfăţişarea umană şi îşi dezvălui ochii în care ningea.

— Eu.

Deşi frigul iernii era îngrozitor pentru o zână a verii – aşa cum era ea acum – Aislinn nu îşi feri privirea.

Aşa că Donia lăsă frigul să-i treacă prin vârfurile degetelor, să se scurgă până ce pe braţul lui Aislinn înflori îngheţul, formând mici ţurţuri care îi atârnau de cot şi care apoi căzură pe podea cu zgomot.

— Asta.

Tresărind, în cele din urmă, Aislinn se trase înapoi.

— Nu vreau niciuna, nici alta.

— Ştiu. Donia stăpâni frigul, tremurând din cauza efortului. Dar având în vedere cele două… Ele sunt libere într-un mod în care eu nu sunt. Să fii Fata Verii înseamnă să trăieşti veşnic, să dansezi şi să te joci şi să ai libertatea de a face aproape orice. Este o viaţă de vară eternă. Nu au niciun fel de responsabilitate, o lasă în urmă odată cu condiţia de muritor, şi el – aproape că se îneacă din cauza cuvintelor, dar, cu toate acestea, le rosti – are grijă de ele. Nu îşi mai doresc nimic.

— Nu vreau aşa ceva.

Donia dorea să-i spună lui Aislinn să refuze, dar nu era în măsură să vorbească despre aşa ceva. Asta era datoria *lui.* În schimb, Donia îi spuse:

— Exact în aşa ceva te transformi deja. Sigur ai remarcat.

Auzind asta, lui Aislinn i se prăbuşiră umerii.

Donia îşi aducea aminte – straniul sentiment de dedublare care însoţea schimbările. Nu era o amintire plăcută, chiar şi acum când frigul se instalase adânc în ea. Îşi reţinu compătimirea din voce şi spuse:

— Ca să nu li te alături, trebuie să accepţi testul.

— Ce fel de test? Aislinn păru şi mai tânără atunci, înspăimântată.

Nimeni nu mai întrebase asta până atunci. Până când testul devenea un subiect, fetele hotărâseră deja. Poate că nu o spuneau în cuvinte, dar alegerea – să rişte totul pentru a fi cu Keenan sau nu – era deja făcută în inima lor. La vremea Doniei, nimeni nu îl iubise îndeajuns cât să încerce. De fapt, nici el nu le iubise cu adevărat – cel puţin asta îşi spunea ea de fiecare dată când el le curta.

— Asta trebuie să-ţi spună el. Eu nu pot. El îţi va spune şi a treia variantă, premiul. În nouă secole, nimeni nu a devenit acel al treilea lucru. Dacă accepţi testul şi pierzi, devii ceea ce sunt eu. Dacă nu accepţi până ce vine următorul anotimp, şi asta e o alegere: pur şi simplu, te alături celorlalte fete. Donia o împinse uşor pe Aislinn spre dormitor. Du-te şi te schimbă.

Aislinn se opri în prag.

— Există vreo cale de a scăpa din încurcătura asta? Putem vorbi? Îmi vreau viaţa înapoi. Există cineva cu care să putem

vorbi?

Donia închise uşor uşa dulapului, fără să se uite la Aislinn. Nimeni nu mai pusese nici această întrebare.

Stând în continuare cu faţa la dulap, spuse:

— Doar o fată a ocolit alegerea.

— Cum?

Întorcându-se, Donia prinse privirea lui Aislinn şi omorî raza de speranţă care i se strecurase în voce.

— A murit.

CAPITOLUL 24

Nu există un personaj mai important decât Regele Zânelor… Cu adevărat, sunt foarte numeroşi [supuşii lui] şi foarte diferiţi ca natură. El este suveranul acelor fiinţe binevoitoare şi vesele… care dansează în lumina lunii.

— *Mabinogion* (note), de lady Charlotte Guest (1877)

Keenan mestecă alene în băutură. La The Rath se înveselea de obicei, dar singurul lucru la care se putea gândi era cum o să o convingă pe Aislinn că îi era esenţială. Ar fi trebuit să îşi dezvăluie emoţiile mai devreme, să îşi lase puterea să se reverse asupra ei şi ea ar fi cedat – recunoscând-o în timp ce ar fi făcut apel la fiinţa ei în schimbare –, dar avea nevoie de o altă tactică pentru următoarea lor întâlnire.

Să nu foloseşti aceeaşi mişcare de două ori.

— Dacă nu ai de gând să vorbeşti, du-te să dansezi, Keenan. Tavish vorbea cu calm, de parcă nu ar fi fost îngrijorat. Le-ar face bine să te vadă zâmbind.

Dincolo de el, fetele dansau, învârtindu-se pe cât de tare le plăcea şi chicotind. Gărzile – de serviciu sau în afara acestuia – se plimbau prin mulţime. Deşi era clubul lui, zânele iernii şi zânele întunericului îl frecventau din ce în ce mai des, făcând ca propriile lui gărzi să fie din ce în ce mai necesare odată cu trecerea timpului. Doar zânele de la Înalta Curte păreau în stare, de obicei, să respecte regulile casei.

În majoritatea nopţilor, nici măcar propriile zâne ale verii nu se comportau foarte civilizat.

— Sigur. Keenan puse jos cu o pocnitură paharul cu restul băuturii şi îi făcu semn lui Cerise.

Îi sună telefonul mobil şi era ea. *Vocea ei. Ea. Regina mea încăpăţânată.*

— Aislinn?

Făcu o mişcare de parcă ar fi scris în aer. Tavish îi întinse un şerveţel; Niall căută ceva de scris.

— Sigur… Nu, sunt la Rath. Aş putea veni chiar acum… Închise şi se uită lung la telefon.

Tavish şi Niall se uitară la el aşteptând.

Keenan îi făcu semn lui Cerise să se întoarcă pe ringul de dans.

— Vrea să ne întâlnim şi să vorbim.

— Vezi? Va fi la fel de uşor cum a fost şi cu celelalte, spuse Tavish aprobator.

— Ai nevoie de noi sau putem pleca – Niall o luă de Siobhan, care trecea prin preajmă, de talie – să ne relaxăm?

— Mergeţi să dansaţi.

— Keenan?

Cerise întinse mâna.

— Nu, nu acum.

Se întoarse, privind puii de leu alergând prin mulţime, ferindu-se cu greu să nu fie călcaţi în picioare de cei care dansau.

Lăsă soarele să mângâie mulţimea, făcând ca vreo câţiva sori iluzorii să se rotească deasupra dansatorilor. *Regina mea m-a căutat.* Curând, totul va fi cum ar trebui să fie. *Regina mea, în final lângă mine.* Râse bucuros, văzând bucuria zânelor din faţa lui, zânele care aşteptaseră odată cu el. Curând, va putea să instaureze ordinea la curte. Curând, totul va fi bine.

Aislinn mergea către clădirea abandonată de pe malul râului, murmurând în continuu sfatul Doniei, cu fiecare pas pe care îl făcea: *Treci la ofensivă.* Încerca să creadă că poate să o facă, dar simpla idee de a intra în cuibul lor îi făcea rău. De-a

lungul anilor, văzuse destule zâne intrând la Rath and Ruins cât să ştie că locul trebuie evitat cu orice preţ.

Dar am ajuns aici.

Ştia unde e el, ştia că ar fi venit dacă l-ar fi chemat, dar Donia credea că ar fi fost mai înţelept aşa. *Fii agresivă. Loveşte tu prima.*

Aislinn se agăţă de speranţa că exista o cale să-şi păstreze viaţa, cel puţin cât de mult posibil.

Încă nu ştiu ce vrea, cu adevărat. Aşa că avea de gând să ceară – *să solicite* – să vorbească cu el, să îi spună ce vrea de la ea şi de ce.

Pot să o fac. Se opri la uşă.

În faţa ei, pe jumătate aplecându-se pe un scaun, era unul dintre paznicii clubului. Sub înfăţişarea umană, priveliştea era îngrozitoare – colţi spiralaţi se iţeau pe fiecare parte a capului, având terminaţii ascuţite. Arăta de parcă şi-ar fi petrecut toată viaţa ridicând greutăţi, lucru pe care nu-l ascundea sub imaginea de om.

Se opri la câţiva paşi în faţa lui.

— Mă scuzaţi?

Lăsă revista jos şi se uită peste ochelari.

— Acces permis doar pentru membri.

Îl studia, prinzându-i privirea cât de bine putu şi spuse:

— Vreau să-l văd pe Regele Verii.

Lăsă revista deoparte.

— Pe cine?

Ea îşi îndreptă umerii. *Fii convingătoare.* Suna mai uşor decât se simţea.

Încercă din nou.

— Vreau să-l văd pe Keenan. E înăuntru. Şi ştiu că şi el vrea să mă vadă. Sunt – se forţă să articuleze cuvintele – noua fată din viaţa lui.

— Nu ar trebui să vii aici, mormăi în timp ce deschise uşa şi se îndreptă către un băiat cu coamă de leu care stătea înăuntru. Spune-i… spune-i lui *Keenan* că… Se uită la ea.

— Ash.

— Că Ash e aici.

Băiatul-leu dădu din cap şi o luă la fugă, dispărând după o uşă. Înfăţişarea lui umană îl făcea să semene cu un înger, coama lui de leu transformându-se într-o coamă de zulufi blond-cenuşii. Dintre zânele din jur, cele cu coamă de leu erau printre puţinele care niciodată nu păreau să provoace necazuri intenţionat.

Paznicul lăsă uşa să se închidă cu un zgomot. Îşi ridică revista, dar continuă să se uite la ea, clătinând din cap.

Inima începu să-i bată tare. Încercând să se prefacă că nu-i pasă, se uită în spate, către stradă. Doar vreo câteva maşini trecuseră până în acel moment; nu era o zonă aglomerată.

Dacă am de gând să fiu agresivă, de ce să nu încep acum? Ca o repetiţie. Imediat ce el se uită din nou în revistă, îi spuse:

— Chiar dacă nu contează, eşti mai sexy cu colţi.

El se uită la ea cu gura căscată. Revista lovi pământul umed cu un *poc* înfundat.

— Cu *ce?*

— Colţi. Serios, dacă ai de gând să continui să porţi înfăţişare umană, pune cercei în loc de colţi. Aislinn îi aruncă o privire apreciativă. Un pic mai ameninţător, de asemenea.

Rânjetul îi lumină încet faţa, precum soarele care se iveşte la orizont. Îşi schimbă înfăţişarea.

— E mai bine?

— Mda. Se apropie de el, fără să-l atingă, dar mai aproape decât şi-a fi putut imagina că poate ajunge fără să intre în panică. *Gândeşte-te că e Seth.* Îşi dădu capul pe spate să se poată uita la el. Mie îmi place.

El izbucni în râs, emoţionat, şi se uită peste umăr. Mesagerul nu se întorsese încă.

— Pot fi biciuit dacă ai să continui să faci asta. Una e să te dai la o muritoare, dar tu – dădu din cap – tu eşti teritoriul interzis.

Ea nu se mişcă, nu făcu acel ultim pas, dar nici nu se dădu înapoi.

— E atât de crud? Cât să bată oameni?

Paznicul aproape se îneca de râs.

— Keenan? Evident că nu. Dar el nu e singurul jucător. Fata

Iernii, sfetnicii lui Keenan, Fetele Verii – se cutremură, coborându-şi vocea –, Regina Iernii. Nu ai de unde să ştii cui i se pune pata odată ce jocul e pus în mişcare.

— Şi care e premiul jocului?

Inima îi bătea atât de tare acum, încât simţea că, în orice moment, ar fi putut să o doară pieptul.

Keenan şi Donia nu îi spuneau totul; poate că el o va face. Donia putea să spună că încercă să o ajute, dar şi ea era unul dintre jucători.

Mesagerul era pe drumul de întoarcere, conducând două dintre zânele decorate cu viţă de vie pe care ea le văzuse la bibliotecă.

Concentrează-te. Nu intra în panică orice *ar zice.*

Se aplecă astfel încât colţii ajunseră să îi încadreze fruntea, şi şopti:

— Control. Putere. Tu.

— Oh!

Ce înseamnă asta?

O urmă fără cuvinte pe fata acoperită cu viţă de vie, întrebându-se dacă zânele dau vreodată un răspuns direct.

Aislinn – *aici, regina mea* – o urmă pe Eliza prin mulţime; îi făceau loc şi ei aşa cum îi făceau lui. Era frumoasă, o viziune devenită realitate. Fetele Verii se învârteau precum dervişii. Zânele Iernii se îmbufnau. Iar Zânele întunericului îşi lingeau buzele, de parcă ar fi aşteptat ceva. Celelalte – zânele solitare şi rareori zânele de la Înalta Curte care se amestecau în mulţime – se uitau, curioase, dar fără a fi interesate de rezultat. Era de parcă viaţa lui, lupta lui, nu ar fi fost nimic mai mult decât o panoramă pentru amuzamentul lor.

Eliza păşi înainte şi îşi înclină capul.

— Oaspetele tău, Keenan.

El încuviinţă din cap apoi trase un scaun pentru Aislinn. Nu zâmbea, nu era deloc fericită. Nu venise aici să accepte, ci pregătită să lupte.

Şi ne priveşte toată lumea.

Se simţea ciudat de stânjenit. Alesese mereu terenul de

confruntare, aranjase mereu decorul, dar ea era aici – în clubul lui, înconjurată de poporul lui şi nu avea idee cum avea să se descurce.

A venit la mine. Totuşi, nu pentru motivul dorit de el; atitudinea ei era o dovadă suficientă că venise pentru a-l refuza. Din punct de vedere al strategiei, era o idee bună. Chiar dacă nu era ea regina, era cel mai bun vânat de care avusese parte în ultima vreme. Dacă nu ar fi fost atât de îngrozită de el, ar fi fost un început frumos pentru seara ce avea să urmeze.

— Anunţă-mă când termini să te uiţi fix la mine. Încercă să pară blazată, dar nu-i reuşi.

Se întoarse şi îi făcu semn unuia dintre puii de leu care circulau în viteză împrejur.

— Puteţi să-mi aduceţi ceva normal, o băutură pentru muritori? Nu mai vreau vin din ăla de care am băut la bâlci.

Puiul făcu o plecăciune – coama i se înfoie când o altă zână încercă să se apropie – şi plecă să-i caute băutura, neîncetinind alergarea doar pentru că zânele se adunau în jurul lui, pierzându-se în mulţimea de zâne care dansau.

De la marginea ringului de dans, Tavish şi Niall priveau fără oprelişti, folosind gărzile pentru a forma o baricadă care le ţinea pe fete mai departe. Rareori ştiau ce trebuie spus şi ce nu. În seara aceasta era aproape imposibil să te înţelegi cu ele, crezând că regina lor era, în cele din urmă, printre ele.

— Am terminat cu privitul, murmură, dar nu era aşa. Nu credea că avea să se oprească vreodată din a o fixa cu privirea, dacă urma să se îmbrace prea des aşa. Purta un soi de pantaloni din vinil şi o bluză de modă veche, care se lega până sus cu o panglică din catifea roşie. Dacă trăgea de panglică, era foarte sigur că toată chestia aia avea să cadă.

— Vrei să dansăm înainte de a sta de vorbă?

Aproape că îl dureau braţele de dorul de a o ţine în braţe, să danseze aşa cum o făcuseră la bâlci, să se învârtă în mijlocul zânelor – *zânele noastre.*

— Cu tine? Nu cred. Părea că râde de el, dar parada ei era forţată.

— Ne priveşte lumea. *Ne priveşte pe amândoi.* Avea nevoie să îşi dovedească puterea în faţa lor sau zânele aveau să-l creadă slab, supus ei. Toată lumea, mai puţin tu.

Aşa că renunţă la înfăţişarea umană, lăsând ca tot soarele pe care îl purta să îl lumineze, făcând astfel încât să lumineze precum un far în întunericul clubului. Era un lucru ca un muritor să vadă o zână, cu totul altceva era să stea în faţa unui monarh al zânelor.

Aislinn mări ochii uimită; respiraţia i se opri. Aplecându-se în faţă, peste masă, Keenan întinse braţul pentru a apuca una din mâinile ei încleştate în pumn.

Într-o mişcare prea rapidă pentru a putea fi văzută de ochii muritorilor, Aislinn se feri – apoi îşi privi încruntată mâna, de parcă ar fi putut să oprească amintirea faptului că era atât de diferită acum.

Apoi, puiul pe care Aislinn îl trimisese după răcoritoare se întoarse, cu o tavă de băuturi; îl urmau trei pui cu care împărţea aceeaşi familie de lei, fiecare dintre ei purtând o tavă cu gustările extrem de dulci ale muritorilor, pe care le preferau zânele.

Cu o prietenie pe care nega că ar fi simţit-o pentru zâne, Aislinn le zâmbi.

— V-aţi mişcat repede.

Se îndreptară, cu coamele arămii înfoiate de plăcere.

— Pentru dumneavoastră, vom face orice, stăpâna noastră, răspunse cel mai mare, cu vocea aceea stridentă pe care o au toţi puii.

— Mulţu… – se opri înainte să spună acele cuvinte neplăcute, ale muritorilor – adică, e drăguţ din partea voastră.

Keenan zâmbea privind-o. Poate atitudinea ei schimbată era rezultatul corpului care se schimba şi el; poate era produsul faptului că, inevitabil, accepta zânele. Cu toate acestea, nu îi păsa, atâta vreme cât le zâmbea zânelor lor.

Dar, când îşi luă privirea de la pui – obligată să se uite la chipul lui strălucitor – îi pieri zâmbetul. În gât îi bătea pulsul, de parcă ar fi fost un animal prins în capcană. Privirea îi alunecă de la el; înghiţi în sec de câteva ori.

Nu puii îi fac inima să bată mai tare, să se îmbujoreze. Eu sunt cauza. Noi.

Puii îşi aşezară tăvile pe masă: îngheţată, prăjituri şi cafele; deserturi de la patiseriile locale şi băuturi dulci, fără alcool. Mârâiră unul la celălalt în timp ce îi prezentau delicatesele.

— Încercaţi asta.

— Nu, asta.

— O să-i placă asta mai mult.

În cele din urmă, Tavish veni la masă cu una dintre gărzi, pentru a-i lua de acolo.

— Plecaţi!

Aislinn privea în tăcere. Apoi, vizibil decisă, se întoarse din nou către Keenan.

— Deci, să vorbim un pic despre jocul ăsta al vostru. Poate putem găsi un răspuns care să ne lase să ne întoarcem amândoi la viaţa noastră.

— Acum tu eşti viaţa mea. Toate astea – făcu un gest din mână, dispreţuitor, către ceea ce-l înconjura în club – zânele, totul, toate vor avea sens de îndată ce mă accepţi.

Nimic nu mai conta dacă nu o avea alături. *Dacă spune nu, mor cu toţii.*

Şopti:

— Am nevoie de tine.

Aislinn îşi încleştă pumnii. *Nu a mers.* Cum ar putea să discute raţional cu el când stă acolo şi străluceşte precum un corp ceresc? Nu o ameninţa, nu făcea altceva decât să-i spună lucruri care ar fi trebuit să fie dulci.

E, oare, aşa de îngrozitor? Ezită în timp ce el se uita la ea atât de intens – pentru toată lumea părea că este o persoană atât de bună.

E zână. Să nu ai încredere niciodată în zâne.

Haremul lui îi stătea în spate, alte fete care fuseseră în postura ei. Acum se amestecau în mulţimea de trupuri din jurul ei, ele însele zâne. Nu era viaţa pe care şi-o dorea.

— Tipul ăsta de răspuns nu ajută. Trase aer adânc în piept. Nu îmi placi. Nu te vreau. Nu te iubesc. Cum poţi să crezi că

ar avea rost să… Încercă să găsească cuvintele potrivite. Nu existau asemenea cuvinte.

— Să îţi fac curte? interveni el, cu jumătate de zâmbet.

— Cum vrei să-i spui. Mirosul florilor o copleşea, ameţind-o. Încercă din nou. Nu înţeleg de ce faci asta.

— Am făcut-o deja. Îi întinse mâna.

Ea se feri.

— Nu.

El se lăsă pe spate în scaun. Luminile albastre din club îi scoteau în evidenţă înfăţişarea inumană.

— Şi dacă ţi-aş spune că tu eşti cheia – graalul, cartea – acel ceva care mă va salva? Şi dacă ţi-aş spune că am nevoie de tine pentru a o învinge pe cea care îngheaţă pământul? Dacă acceptul tău va salva lumea – toate aceste zâne, dar şi pe muritorii tăi – ai face-o?

Îl privi uluită. Acesta era răspunsul pe care i-l ascundeau.

— Despre asta e vorba?

— Ar putea fi. Înconjură masa, destul de încet cât ea să se poată ridica şi să pună scaunul între ei.

Dar nu o făcu.

— Şi, cu toate astea, există o modalitate de a afla. Se apropie destul de mult cât să fie nevoită să-l dea la o parte ca să se ridice. Trebuie să alegi să rămâi cu mine.

Ar fi vrut să fugă.

— Nu vreau să devin una dintre ele – făcu un gest spre Fetele Verii – sau vreo zână a gheţii precum Donia.

— Deci Donia ţi-a povestit despre asta. Dădu din cap de parcă totul ar fi fost extrem de normal.

— Detaliul pe care nu l-ai menţionat. Da. Încerca să păstreze un ton rezonabil, de parcă faptul că i-ar fi fost expuse opţiunile pe care le avea, de a deveni fie o fată din harem, fie o zână a gheţii, ar fi fost un lucru absolut firesc. Uite ce e. Nu vreau să fiu una dintre jucăriile tale şi nici nu vreau să devin ceea ce e Donia.

— Nu cred că vei fi niciunul din lucrurile astea. Ţi-am spus mai devreme. Vreau să alegi să rămâi cu mine. O ridică în picioare, mult prea aproape de el. Dacă tu eşti aleasa…

— Tot nu mă interesează.

Păru brusc obosit, la fel de nefericit pe cât se simţea.

— Aislinn, dacă tu eşti aceea, cheia de care am nevoie, şi refuzi, lumea va continua să se răcească până ce zânele verii – acum, inclusiv tu – vor muri din cauza asta, până ce muritorii vor muri de foame. Ochii lui străluceau, precum ochii unei sălbăticiuni în lumina stranie din club. Nu pot permite aşa ceva.

Pentru un moment, Aislinn rămase nemişcată, incapabilă să articuleze un cuvânt. Donia nu avusese dreptate: nu era în stare să vorbească cu el, să încerce să discute raţional. Nu era raţional.

— Trebuie să înţelegi. Tonul lui era înfricoşător, mârâitul de avertizare al unui prădător în întuneric. La fel de repede, adăugă disperat: Poţi, cel puţin, să încerci?

Şi Aislinn simţi că încuviinţează, că este de acord să încerce, disperată fiind să pună capăt nefericirii lui.

Concentrează-te. Nu pentru asta venise aici. Se apucă cu putere de marginea mesei, până începură să o doară mâinile.

Văzându-l, ştiind că era real, ştiind cum arăta, de fapt, lumea pe care el i-o oferea – nu o făcea să îi fie mai uşor să reziste. Crezuse că avea să-i fie mai uşor, crezuse că lucrurile oribile pe care le văzuse aveau să o facă mai puternică, mai hotărâtă. Dar, din momentul în care începuse să o implore, nu se putuse gândi decât la dorinţa de a-i oferi ceea ce dorea, orice numai ca lumina soarelui să o atingă din nou.

Încercă să se concentreze pe natura îngrozitoare a zânelor, să se gândească la lucrurile crude la care asistase.

— Zânele tale nu sunt destul de importante să merite să renunţ la viaţa mea.

Nu îi răspunse.

— Le-am văzut. Nu înţelegi? Pe cele de aici – îşi coborî tonul – le-am văzut cum pipăiau fete, le-am auzit, le-am privit ciupind şi punând piedici şi bătându-şi joc. Şi *mai rău.* Le-am auzit cum râdeau de noi. Întreaga mea viaţă, ţi-am văzut poporul. Nu văd ce ar merita salvat.

— Dacă mă accepţi, tu le vei conduce – vei fi Regina Verii.

Te vor asculta aşa cum mă ascultă pe mine. Ochii lui o implorau, nu era şiretlicul unei zâne, ci doar o privire disperată.

Îşi ridică bărbia.

— Ei bine, dacă modul în care se comportă ne arată ceva, atunci nu par să asculte foarte atent. Doar dacă tu nu ai nimic de obiectat la acţiunile lor.

— Am fost prea lipsit de puteri să pot face altceva decât să mă bazez pe ele că o să mă asculte. Dacă ai să le conduci, ai să poţi schimba asta. Am putea schimba atât de multe. Ai putea să le salvezi. Făcu un gest larg către mulţimea de zâne care dansau. Dacă nu devin rege în adevăratul sens al cuvântului, aceste zâne vor muri. Şi muritorii din oraşul tău vor muri. Deja sunt pe moarte. Vei trăi cât să vezi că se întâmplă.

Simţi că i se umplu ochii de lacrimi, ştia că el o vede, dar nu îi păsa.

— Trebuie să mai existe o cale. Nu vreau asta şi nu voi deveni una dintre Fetele Verii.

— Chiar asta vei deveni. Asta *vei fi,* dacă nu alegi să fii cu mine. E simplu. De fapt, ai să râzi cât de rapid e procesul.

— Şi dacă nu sunt graalul ăsta al tău? Îmi petrec eternitatea precum Donia? Îl împinse la o parte. Cum poate fi ăsta un plan bun? E nefericită, suferă. Am văzut.

Tresări şi îşi feri privirea când ea o menţionă pe Donia, făcându-l să pară şi mai real. O determină să se oprească. Poate avea multe de câştigat, dar, după privirea plină de durere care îi trecu pe chip, avea de pierdut şi unele lucruri la care ţinea.

— Spune-mi doar ce crezi despre asta, te rog? Se aplecă şi şopti. Am să aştept. Spune-mi doar că ai să te gândeşti la asta. *Am nevoie* de tine.

— Nu poţi găsi altă cale? îl întrebă ea, deşi ştia răspunsul, ştia că nu există un alt răspuns. Nu vreau să fiu regina ta. Nu te vreau. Există altcineva pe care…

— Ştiu. Keenan luă o băutură de la un pui de leu care se strecură printre picioarele uneia dintre nenumăratele gărzi care îl urmau pe Keenan. Cu un alt zâmbet trist, adăugă: şi

pentru asta îmi pare rău. Înţeleg, mult mai bine decât pot spune.

Inevitabilitatea situaţiei începea să se contureze mai bine. O făcu să se gândească: lucrurile care se vor schimba, lucrurile pe care dorea să le păstreze neschimbate. Avea atât de multe întrebări.

— Nu există o altă cale? Nu vreau deloc să fiu zână şi sigur nu vreau să le conduc.

El râse trist.

— Câteodată, nici eu nu vreau, dar niciunul dintre noi nu poate schimba ceea ce este. Nu am să mint şi să zic că aş vrea să fie altfel în ceea ce te priveşte, Aislinn. Cred că tu eşti aleasa. Reginei Iernii îi e frică de tine. Chiar şi Donia crede că tu eşti aleasa. Îi întinse mâna. Aş vrea să nu te frământe astfel de probleme. Dar te implor să mă accepţi. Spune-mi, pur şi simplu, ce vrei şi am să încerc.

Într-o clipă ciudat de asemănătoare cu ceea ce se întâmplase la bâlci, o aşteptă cu mâna întinsă, cerându-i să îl accepte. La bâlci, crezuse că se terminase; acum avea sentimentul copleşitor că abia începuse.

Cum îi spun lui Seth? Bunicii? Ce le spun? Cu Vederea nu funcţionase niciodată doar să vrea să dispară totul, şi începea să creadă că acum se întâmpla cam acelaşi lucru. Ştia că se transformă, în ciuda faptului că se străduise mult să nege acest lucru.

Sunt una dintre ele.

Dacă voia să supravieţuiască, trebuia să se gândească cum să salveze lumea zânelor.

Apoi, îşi dădu seama că atât gardianul cât şi Keenan menţionaseră un alt conducător, un alt jucător în jocul ăsta al lor. Îşi ridică privirea către el şi întrebă:

— Cine este Regina Iernii? Nu m-ar putea ea ajuta?

Keenan se înecă cu băutura. Mişcându-se uluitor de repede, aşa cum o făcea de obicei, o prinse de braţe.

— Nu. Nu poţi să-i spui că ne poţi vedea, că ştii ceva din toate astea. O scutură uşor. Dacă ar afla…

— Dacă mă poate ajuta…

— Nu. Trebuie să mă crezi. E mai rea decât aş putea să-ţi explic. Poate că nu reacţionez faţă de faptul că ne vezi, dar sunt alţii care o vor face, inclusiv Regina Iernii. Ea e motivul pentru care sunt lipsit de puteri. Pentru care îngheaţă pământul. Nu trebuie să o cauţi.

Îşi înfipse degetele în braţele ei, până ce începu să strălucească şi ea. Părea îngrozit, un gând asupra căruia ea nu dorea să insiste prea mult.

Se consideră lipsit de puteri?

Fără să scoată o vorbă, dădu din cap încuviinţând, iar Keenan îi dădu drumul, netezindu-i mânecile şifonate.

Aislinn se sprijini mai aproape, buzele ei aproape atingându-i pielea, din moment ce muzica şi zgomotul le acopereau vocile şi mai mult în acel moment.

— Trebuie să ştiu mai multe. Îmi ceri prea multe ca să… Nu putu să continue pentru o secundă, gândindu-se la ceea ce îi cerea să renunţe, să devină. *La ce deja devin.* Am nevoie de mai multe răspunsuri dacă vrei să mă gândesc la asta.

— Nu pot să-ţi spun totul. Există nişte reguli, Aislinn. Reguli care sunt în vigoare de secole… Aproape striga pentru a se face auzit din cauza zgomotului. Nu putem vorbi aici, în aglomeraţie.

În jurul lor, peste tot, zânele se agitau, mişcându-se în moduri care nu aveau evident nimic de a face cu muritorii, chiar păstrându-şi înfăţişările de oameni.

Îi întinse din nou mâna.

— Să mergem în parc, la cafenea, unde vrei tu.

Îl lăsă să o ia de mână, urând faptul că alegerea ei devenea inevitabilă.

Keenan îi simţi mâna mică în a lui, la fel de mângâietoare precum atingerea soarelui. Nu spusese da, dar se gândea la asta, acceptând faptul că devenea nemuritoare. Sigur, avea să plângă, dar adesea se întâmpla aşa cu fetele care deveneau de curând zâne.

O conduse către uşă, foarte conştient de faptul că zânele verii îi urmăreau cu priviri aprobatoare. Dansau mai aproape,

atingându-se şi zâmbindu-i lui Aislinn.

Şi ea îşi ţinea capul sus, la fel de mândră ca atunci când trecuse prin mulţime pentru a-l vedea. El bănuia că le vede aşa cum sunt: nu cu înfăţişările lor umane, ci cu adevărata lor faţă. Nu dansa, dar nici nu se dădea la o parte când se apropiau de ele. Pentru un muritor înzestrat cu Vedere, era un lucru cu adevărat curajos.

Ştia că aude murmurele acelora care – neştiind că poate să le vadă – alegeau să rămână invizibile, care se apropiau şi care o mângâiau pe păr.

— Stăpâna noastră.

— Regina e aici.

— A venit la noi, în cele din urmă.

Nu îi auziseră dubiile şi disperarea. Auziseră doar că fata muritoare îl căutase; ştiau doar că plecase cu el. După cuvintele spuse de Eolas la bâlci, credeau că ea este cea care avea să-l elibereze, să-l salveze. Şi el spera ca ele să aibă dreptate.

— Fetele Verii de la bibliotecă spuneau – îşi feri privirea şi se îmbujoră înainte de a rosti repede celelalte cuvinte – se părea că ele, ăăă, *se întâlnesc* cu muritori.

Îl durea faptul că îl întrebase asta. Nu se gândise niciodată că atunci când îşi va găsi regina, va fi aşa de puţin interesată de el. Scrâşni din dinţi, dar răspunse:

— Aşa e.

— Deci, aş putea…

Se opri când se apropiau de uşă.

Paznicul – care îşi adăugase inele ciudate din metal înfăţişării sale de când sosise Keenan – îi zâmbi larg.

— Ash.

Din nou îndrăzneaţă, şi ea îi zâmbi.

— Pe mai târziu.

Şocat de faptul că îi zâmbise paznicului, Keenan se întoarse să o întrebe ce se petrece între ei – o alegere mult mai bună decât să discute despre dorinţa ei de a continua să aibă o relaţie cu un muritor.

Se opriră afară şi el simţi imediat: valul de frig care îţi

pătrundea în oase.

— Beira. Grăbit, îi şopti: Te rog, stai lângă mine. Mama mea vine spre noi.

— Am crezut că locuieşti cu unchii tăi.

— Da. Păşi în faţa lui Aislinn, aşezându-se între ele. Beira nu are absolut nicio calificare să aibă grijă de cineva.

— Ei, hai, hai, scumpete, nu e foarte drăguţ din partea ta. Beira ieşi din întuneric ca un coşmar de care nu putea să nu-şi amintească.

Înfăţişarea ei umană dezvăluia obişnuitul şirag de perle care se odihnea pe rochia cenuşie. Dezvăluia haina groasă de blană pe care o purta. Nu îi dezvăluia ochii plini de zăpadă sau strălucirea rece a îngheţului de pe buze. Cu toate acestea, Keenan ştia că Aislinn vede. Ştia că vede adevărata faţă a mamei lui. Gândul nu îl făcea să fie mai împăcat.

Beira lăsă ca răsuflarea ei de gheaţă să alunece către chipul lui în timp ce ofta şi spuse:

— M-am gândit doar că ar trebui să o cunosc pe fata despre care vorbesc cu toţii.

Apoi, Regina Iernii se apropie şi mai mult şi îl sărută pe ambii obraji.

Keenan simţi vânătăile, degerăturile formându-se acolo unde buzele ei îi atinseră pielea, dar nu spuse nimic. Din fericire, nici Aislinn.

— *Cealaltă* fată ştie că ai ieşit cu ea? Beira şopti dramatic, arătând spre Aislinn şi încreţindu-şi nasul.

Îşi încleştă pumnii, dorindu-şi să îşi poată lăsa nervii să i se reverse, gândindu-se la ameninţările Beirei către Donia. Acum, având-o pe Aislinn lângă el – încă vulnerabilă – nu îndrăzni.

— Nu am de unde să ştiu.

— Ţţţ, manifestările astea temperamentale sunt atât de puţin atrăgătoare, nu crezi?

Dar el nu căzu în plasă.

Ea bătu din palme, trimiţând un val de frig spre el şi oftă:

— Nu ai de gând să ne prezinţi, dragule?

— Nu. Stătea în faţa lui Aislinn, ferind-o de atingerea Beirei. Cred că ar fi mai bine să pleci.

Beira râse, lăsând frigul să se rostogolească odată cu sunetul, provocându-i durere.

Încercă să o ţină pe Aislinn în spatele lui, la adăpost, acolo unde aerul îngheţat nu putea să o atingă, dar aceasta păşi lângă el şi o înfruntă sfidător pe Beira.

— Să mergem.

Aislinn îl luă de mână, nu în semn de dragoste sau afecţiune, ci în semn de solidaritate. Nu mai era fata temătoare cu care vorbise la Rath. Nu, părea mai mult un războinic, unul din vechea gardă, care uitase să zâmbească chiar şi în momentele de extaz. Era minunată.

În timp ce stătea acolo, străduindu-se să nu cedeze sub îngheţul pe care îl eliberase Beira, Aislinn îl trase spre ea şi îl sărută pe obrajii învineţiţi, buzele ei moi ca un balsam pe degerăturile dureroase.

— Nu suport bădăranii.

Căldura îi trecu prin mână, îl arse pe obraji.

Nu se poate.

Keenan îşi mută privirea de la Aislinn la mama lui. Stăteau faţă în faţă, gata să pornească un război aşa cum nu se mai văzuse de câteva milenii.

Incapabil să se concentreze, Keenan se uită la tomberoanele de gunoi din capătul aleii, la bărbatul pe jumătate adormit, încolăcit în cuibul fragil din cârpe şi cutii, şi ascultă zgomotul pe care îl făceau sfetnicii şi gărzile care se apropiau în spatele lor.

Beira se trase mai aproape, arătând cu mâna ei albă ca osul spre obrazul lui Aislinn.

— Chipul ei îmi e cunoscut.

Aislinn păşi mai departe de Beira.

— Nu.

Beira râse, iar Aislinn simţi pe şira spinării strecurându-i-se ca un curent răul şi frigul.

Nu mai conta dacă era sau nu furioasă că devenea una dintre ele; încetase să mai conteze din momentul în care Beira îl rănise pe Keenan. În ea se trezi un instinct de a-l proteja – o

nevoie pe care o simţise când fusese vorba de prietenii ei, dar niciodată de o zână. Poate era vorba de felul în care i se arătase la club, de sentimentul din ce în ce mai clar că era şi el la fel de prins în capcană ca şi ea.

Beira nu poate să ne înfrunte pe amândoi. Nu pe Regele şi Regina Verii odată. Oricât de mult nu i-ar fi plăcut posibilitatea, gândul acesta părea *corect.*

— Ne mai vedem, iubiţeilor. Beira le făcu din mână şi două cotoroanţe ofilite păşiră înainte, flancând-o cam cum o făceau doamnele de onoare din portretele regilor. Sub înfăţişarea lor de oameni, aceste zâne nu aveau nimic din frumuseţea întunecată a Beirei, arătau, pur şi simplu, de parcă cineva le-ar fi supt viaţa din ele, lăsându-le ca nişte carcase goale, spectrale şi cu ochii ca de sticlă.

Fără să se uite înapoi, cele trei o luară în jos pe alee. Bucăţi de gheaţă, sparte şi ascuţite precum cioburile de sticlă, străluceau în urma paşilor Beirei.

Aislinn îi aruncă o privire lui Keenan.

— Ce nemernică. Eşti bine?

Dar o privi cu uimire în ochi. Îşi puse o mână pe obraz; vânătăile dispăreau sub ochii ei – lăsând o urmă roşie acolo unde buzele ei îi atinseseră pielea.

Cei doi „unchi“ ai lui i se opriră la dreapta şi la stânga. Gărzile îi înconjurară. *Prea puţin, prea târziu.* Câteva zâne vorbeau în acelaşi timp.

— A plecat Beira?

— Eşti…?

Dar Keenan nu le băgă în seamă. Îi ridică mâna lui Aislinn şi o duse la obraz, odihnind-o acolo.

— Tu ai făcut asta.

Una dintre zâne se apropie.

— Ce a făcut? Eşti rănit?

— Nu a văzut, nu-i aşa? Beira? întrebă Keenan.

Ochii i se măriră, iar Aislinn văzu înflorind în ei mici flori violete.

Îşi trase mana şi scutură din cap.

— Asta nu înseamnă nimic, nu schimbă nimic. Doar am…

Nu ştiu nici măcar de ce am făcut asta.

— Cu toate astea, ai făcut-o, şopti el, luându-i amândouă mâinile între ale lui. Vezi ce diferit e acum.

Ea începu să tremure.

Se uita la ea de parcă ar fi fost graalul de care vorbise, iar singurul lucru la care se putea gândi era să fugă, departe şi repede, să fugă până nu ar mai fi avut unde.

— Urma să vorbim. Ai spus…

Cuvintele ei se risipiră când îşi dădu seama de greutatea lor. *E adevărat. Sunt…* Nici măcar nu putea să se gândească la asta, dar ştia că este adevărat şi *el* ştia acelaşi lucru. Dădu din cap.

— Ne pune şi pe noi cineva la curent?

Unchiul mai tăcut făcu un pas înainte.

Ţinând-o în continuare de mâini, Keenan îşi înclină capul făcându-le semn să vină mai în faţă. Şoptind pe un ton grav, cu un sunet de tunet îndepărtat, anunţă:

— Aislinn a vindecat atingerea Reginei Iernii.

— Nu am vrut, protestă ea, încercând să se desprindă din strânsoarea lui. Orice urmă de prietenie, de instinct de protecţie, se spulberase în momentul în care o apucase de mâini prea strâns.

— A sărutat locul atins de îngheţul Beirei şi acesta a dispărut. A vindecat atingerea Beirei. Mi-a oferit mâna – a fost alegerea ei – şi am fost mai puternic.

Îi dădu drumul uneia din mâini pentru a se atinge din nou pe obraz.

— Ce a făcut?

— M-a vindecat cu un sărut, şi-a împărţit puterea cu mine. Ţinând-o încă de mână, Keenan se lăsă în genunchi, uitându-se în sus către ea, lacrimi aurii curgându-i pe faţă precum mici pâraie de soare lichid.

Celelalte zâne căzură şi ele în genunchi lângă el, pe aleea murdară.

— Regina mea. Keenan îi lăsă mâna pentru a o atinge pe chip.

Şi ea fugi. Fugi aşa cum nu o făcuse niciodată în viaţă,

sfărâmând gheaţa care mai strălucea încă sub picioare, fugind de lumina soarelui care strălucea în pielea lui Keenan.

Keenan rămase în genunchi pe pământ vreo câteva momente după ce Aislinn fugise. Nimeni altcineva nu se ridică.

— A plecat. Ştia că pare slab, dar nu putea găsi puterea să-i pese. Ea e şi a plecat. Ştie şi a plecat.

Se uită în depărtare, pe aleea pe care dispăruse. Nu se mişcase la fel de repede ca o zână, dar se mişcase cu mult mai repede decât un muritor. Se întrebă dacă ea observase.

— Să mergem după ea? întrebă unul dintre bărbaţii-măceş.

Keenan se întoarse către Tavish şi Niall.

— A plecat.

— Da, spuse Tavish şi le făcu semn gardienilor să se dea mai în spate.

Aceştia dispărură în întuneric, destul de aproape cât să audă dacă erau chemaţi, dar nu destul de aproape cât să audă conversaţia purtată în şoaptă.

Niall îl luă pe Keenan de braţ.

— Las-o o noapte să se liniştească.

Tavish se mută în cealaltă parte a lui Keenan.

— Avea de gând să se gândească la asta. A spus-o înăuntru. Keenan se uită de la Tavish la Niall şi înapoi. O va face. Trebuie.

Niciuna din zâne nu răspunse în timp ce îl conduceau înainte, gărzile urmându-i în tăcere.

CAPITOLUL 25

Zânele, după cum ştim, sunt foarte atrase de frumuseţea femeilor muritoare, şi… regele îşi trimite spiriduşii numeroşi să le găsească şi să [le] fure când este posibil.

— *Legende vechi, vrăji mistice şi superstiţii din Irlanda,*
de Lady Francesca Speranza Wilde (1887)

Aislinn nu se opri din alergat până nu ajunse la uşa lui Seth. O deschise, strigându-l, şi se opri împleticindu-se când văzu micul grup adunat acolo.

— Ash?

Era în capătul opus al camerei şi ajunse şi o luă în braţe înainte ca ea să se gândească la ce să spună.

— Am nevoie…

Încă mai gâfâia, cu părul lipit de faţă şi de gât. Abia dacă mai auzea sunetul sticlelor şi al trupurilor în mişcare în timp ce se străduia sa îşi recapete suflarea.

Nimeni nu comentă sau, dacă o făcu, nu auzi nimic, Seth conducând-o prin coridorul care ducea către cel de al doilea vagon, acolo unde erau o baie mică şi dormitorul. Stăteau în hol, în faţa uşii închise a camerei lui.

— Eşti bine?

Îşi trecea mâinile peste braţele ei, uitându-se la chipul şi la braţele ei, căutând rupturi în hainele ridicole pe care i le dăduse Donia.

Scutură din cap.

— Mi-e frig. Sunt speriată.

— Fă un duş. Încălzește-te până scap de toată lumea.

Deschise uşa şi dădu drumul la un reşou micuţ. Zumzetul discret umplu camera, iar reşoul începu să se încingă.

Ezită, dar apoi fu de acord.

O sărută uşor şi o lăsă în cameră.

Când Aislinn ieşi din baia micuță, în casă era linişte; plecase toată lumea. Se opri în prag – simţindu-se mai în siguranță acum, că era doar cu Seth. Bunica făcuse tot ce se putea, dar frica ei faţă de zâne le făcuse să fie prea importante – de parcă şi cele mai mărunte lucruri depindeau cumva de reacţia zânelor.

Seth era întins pe canapea, cu mâinile pe cap, cu picioarele spânzurându-i pe braţul canapelei. Nu părea alarmat şi nici măcar surprins de venirea ei inopinată.

Arăt altfel acum pentru el?

Se gândi, *invizibilă*, şi merse spre el. Nu se ridică, nu se uită la ea şi nici nu vorbi.

Realmente nu mă poate vedea.

Îşi trecu degetele pe braţul lui, oprindu-se pe bicepşi.

— Este mai uşor să fii îndrăzneață când eşti aşa? Se uită direct la ea.

Îşi trase imediat mâna.

— Ce? Cum…

— Chestiile din reţeta Doniei. Te văd neclar, ca pe zânele de afară, dar te văd totuşi. Nu se mişcă, stând la fel cum o făcuse şi atunci când intrase ea în cameră. Nu mă supăr, să ştii.

— Deja sunt la fel de rea ca şi ele.

— Nu. Se întoarse pe o parte, lăsând loc şi pentru ea pe sofa. Nu atingeai vreun străin pe stradă. E vorba de mine.

Se aşeză în capătul opus al canapelei. Îşi încolăci picioarele în jurul ei – unul prin spate, celălalt punându-şi-l în poala ei.

— Keenan este convins că sunt Regina Verii.

— Ce?

— Cea care îi poate da înapoi puterile pe care le-a pierdut.

Dacă nu îşi găseşte regina, va continua să se răcească. Spune că toată lumea, chiar şi oamenii, vor muri. Despre asta e vorba. Crede că eu sunt aceea, regina care va schimba totul. Se apleacă un pic, doar cât să nu se încurce Boomer în părul ei, acesta târându-se pe sofa. M-au făcut zână. Sunt una dintre ele.

— M-am prins de asta din momentul în care ai devenit invizibilă.

— Mi-au făcut asta, m-au schimbat şi sunt… nu vreau să fiu afurisita lor de regină.

El dădu din cap.

— Cred că totuşi, sunt… Nu ştiu ce să fac. Am întâlnit-o pe cealaltă în seara asta – Regina Iernii. Se cutremură la gândul frigului îngrozitor, la durerea provocată de acesta. E groaznică. A apărut şi l-a atacat pur şi simplu pe Keenan şi mi-am dorit să-i fac rău. Am vrut să o fac să îngenuncheze.

Îi povesti despre gheaţa pe care o lăsa Beira în calea ei, despre cotoroanţe, despre sărutul care îi făcuse pe toţi să creadă că e regina lor. Apoi adăugă:

— *Nu vreau asta*.

— Deci, vom găsi o cale să nu se întâmple aşa. Îşi folosi picioarele pentru a o trage spre el, aşa că acum se odihnea pe pieptul lui. Sau o să ne gândim la o înţelegere.

— Şi dacă nu se poate? şopti ea.

Seth nu îi răspunse; nu îi promisese că totul va fi bine. O sărută doar.

Simţi că se încălzeşte, de parcă un mic foc se iscase undeva, lângă stomac, dar nu se gândi la asta până ce Seth nu se trase înapoi şi se uită la ea.

— Ai gust de soare. Din ce în ce mai mult în fiecare zi, şopti el. Îşi trecu degetele pe buzele ei.

Ea se ridică de lângă el, dorind să plângă.

— De asta s-au schimbat lucrurile între noi? Pentru că eu mă transform în altceva?

— Nu. Era calm, liniştit, de parcă s-ar fi apropiat de un animal speriat.

— Şapte luni, Ash. Aştept de şapte luni să mă vezi. Asta – îi luă mâna, care strălucea aşa cum făcuse mâna lui Keenan mai

devreme – nu e un motiv. M-am îndrăgostit de tine dinainte de asta.

— De unde era să ştiu? Răsuci marginea bluzei prosteşti pe care i-o dăduse Donia. Nu ai spus nimic.

— Am spus multe, o corectă el blând. Doar că nu ai auzit.

— Şi, de ce acum? Dacă nu ăsta e motivul, de ce?

— Am aşteptat. Îi desfăcu funda bluzei, răsucind panglica pe deget. Ai continuat să te porţi cu mine ca şi cu un prieten.

— Erai prietenul meu.

— Sunt în continuare. Puse un deget pe dantela din partea de sus şi trase şi mai mult de panglică. Dar asta nu înseamnă că nu pot fi şi altceva.

Ea înghiţi cu greu, dar nu se mişcă.

El continuă să desfacă panglica.

— Nu a făcut. Vreau să zic, nu am făcut, se împletici ea.

— Ştiu. Nu ai fi mers acolo arătând aşa dacă ai fi făcut-o.

Se uită la ea, lăsându-şi privirea să alunece încet peste pantalonii din vinil şi bluza uşor desfăcută, până ce ajunse la chipul ei îmbujorat. Doar dacă îl vrei. Dacă da, Ash, spune-mi acum.

Ea scutură din cap.

— Nu. Dar când el, nu e vorba de el, e o chestie a zânelor…

Îi înălţă capul.

— Nu renunţa. Nu mă părăsi înainte să ajungi acolo.

— Dacă eu, dacă noi… Respiră adânc şi încercă să rostească cuvintele fără să le amestece unele cu altele: Dacă aş vrea să rămân aici, cu tine, în noaptea asta?

Se uită fix la ea pentru câteva secunde.

— Chestia asta cu zâne, nu e sezonul potrivit.

— Sigur. Îşi muşcă buzele, stânjenită.

Dar, ca un ecou, auzi tăcerea lui Keenan de mai devreme, de la Rath and Ruins, faptul că evitase cu grijă întrebările ei despre zâne şi muritori. Exista posibilitatea ca, dacă ea era regina lor, să îl piardă pe Seth. Închise ochii.

— Ash, vreau. *Te* vreau, dar din cauza *noastră*, nu pentru că ele fac sau nu ceva.

Ea încuviinţă din cap. Avea dreptate; ştia asta. Cu toate

acestea, nu părea corect. Nimic din toate astea nu părea corect sau bine. Singurul lucru care părea normal era Seth.

— Asta nu înseamnă că nu poţi rămâne. Doar că fără sex. Vorbea încet, aşa cum o făcuse într-una dintre dimineţile în care ea o luase razna. Asta lasă, totuşi, multe posibilităţi deschise.

Seth o luă pe Aislinn de mână şi merseră către celălalt vagon, cel pe care îl transformase în dormitor, dar abia dacă o ţinea. Dacă ar fi vrut, s-ar fi putut întoarce să plece. Dar nu o făcu. Îşi încolăci degetele atât de strâns într-ale lui încât probabil că îl duru.

Dar acum, că stăteau în prag, cu un pat care se întindea de la un capăt al camerei înguste la celălalt, aproape ce intră în panică.

— E…

— Confortabil.

Îi lăsă mâna.

Patul nu era cu adevărat mare, era cel mult de dimensiuni medii, dar lăsa cel puţin un metru liber în fiecare parte. Spre deosebire de interiorul aproape spartan al vagonului din faţă, această cameră era un pic mai dramatică. Pe pat, erau stivuite perne violet închis, aproape negre; câteva căzuseră pe podea, precum nişte umbre pe covorul negru. De fiecare parte a patului se aflau dulăpaşe negre. Pe unul din acestea se găsea o combină neagră, lucioasă; pe celălalt un sfeşnic. Ceara se topise pe lumânări şi se scursese pe dulap.

— Pot să dorm pe canapea. Seth păstră distanţa când spuse asta, zâmbind blând. Să ai spaţiu.

— Nu. Vreau să stai aici. Doar că – făcu un gest către cameră – e atât de diferit faţă de restul casei.

— Eşti singura fată care a fost vreodată invitată aici. Merse către combina muzicală, cu spatele la ea şi începu să caute printre discurile din raftul de lângă perete. Ca să ştii.

Se aşeză pe marginea patului, cu un picior sub ea şi cu altul atârnând pe podea.

— Mi se pare ciudat. De parcă e mai important acum că sunt aici.

— Ar trebui să fie. Se aşeză în partea opusă a patului, luând în mână o casetă de bijuterii transparentă. Am făcut-o şi altfel, cu persoane care nu contau. Nu e acelaşi lucru.

— Atunci, de ce ai făcut-o?

— M-am simţit bine. Nu îşi feri privirea, chiar dacă părea stânjenit. Ridică din umeri. Eram beat. Tot felul de motive, cred.

— O!

Aislinn se uită în altă parte.

— M-am plictisit. Sunt, ăăă – îşi drese glasul – nişte hârtii acolo. Am vrut să ţi le dau înainte… Aveam de gând să aduc discuţia despre asta zilele trecute… dar, şi, acum…

Îi arătă ceva.

Aislinn se întinse şi trase hârtiile de pe masa pe care se aflau lumânările. Pe prima pagină citi „Clinica Huntsdale". Se uită la el.

— Ce sunt astea?

— Analize. Le-am făcut la începutul lunii. Mi le fac regulat. Am crezut că ai vrea să ştii. Vreau să ştii. Luă una dintre perne şi începu să o frământe în mâini. Nu am fost, ştii, imprudent în trecut, dar totuşi… se pot întâmpla unele lucruri.

Aislinn le frunzări, rezultate ale unor analize pentru tot felul de boli, de la chlamidia, la HIV, toate negative.

— Deci…

— Am avut de gând să discut despre asta înainte… Strânse perna în mână, strivind-o. Ştiu că nu e deloc romantic.

— E bine. Îşi muşcă buzele. Eu, niciodată… Ştii.

— Da. Ştiu.

— Nu a existat ceva care să, ăăă, mă facă să risc.

Se sprijini de perna de la capătul patului, simţindu-se din ce în ce mai timidă.

— Ce-ar fi să merg…

— Nu, te rog, Seth – se căţără pe pat şi îl trase spre ea – rămâi cu mine.

Câteva ore mai târziu, Aislinn îşi simţi mâinile agăţându-se de pernă. Mai fusese sărutată înainte, dar nu aşa, nu *acolo.*

Dacă sexul putea fi mai bun decât atât, nu era sigură că putea să reziste.

Tot stresul, toată îngrijorarea dispăruseră sub atingerea lui Seth.

După, o luă în braţe. Avea în continuare jeanşii pe el, care îi zgâriau picioarele goale.

— Nu vreau să fiu una dintre ele. Vreau asta. Îi atinse abdomenul. Îşi strecură degetul mic în inelul pe care îl avea în buric. Vreau să stau aici, cu tine, să merg la facultate. Nu ştiu ce vreau să mă fac, dar sigur nu zână. În mod clar, nu o regină a zânelor. Cu toate astea, *sunt;* ştiu asta. Dar nu ştiu ce să fac acum.

— Cine spune că nu poţi face toate astea, chiar dacă eşti zână?

Îşi ridică capul şi îl privi.

— Donia merge la bibliotecă. Keenan merge la Bishop O.C. acum. De ce nu ai putea să faci lucrurile care îţi plac?

Îi trase o parte din păr în faţă, făcându-l să cadă peste umărul ei, pe pieptul lui.

— Dar fac lucrurile astea din cauza jocului lor, protestă ea, dar chiar în momentul în care spunea astea, îi veni o idee.

Poate că nu trebuia să fie totul sau nimic.

— Şi? Ele au avut motive, tu ai alte motive. Corect?

Părea mult mai uşor când o spunea el – nu simplu, dar nici imposibil. Ar putea ea, oare, să-şi păstreze viaţa? Poate că Keenan nu îi răspunsese la întrebări pentru că nu îi plăceau răspunsurile.

— Corect, am. Îşi lăsă din nou capul pe el, zâmbind. Din ce în ce mai multe motive, în fiecare zi.

CAPITOLUL 26

Dacă am putea să iubim şi să urâm cu o inimă aşa cum au zânele, am putea să ajungem să trăim la fel de mult ca ele.
— *Amurgul celtic*, de William Butler Yeats (1893, 1902)

— Ea e. Beira bătu din picior, trimiţând valuri de îngheţ strălucitor în curtea Doniei. *Nu poţi* să o laşi să se apropie de toiag. Ai auzit?

Donia tresări la auzul tonului Beirei. Nu vorbi şi nici nu se mişcă în timp ce vântul Beirei mătura curtea, biciuind copacii, dezrădăcinând florile de toamnă care se mai agăţau de viaţă.

Beira aruncă toiagul pe jos şi spuse:

— Uite. L-am adus. Am respectat regulile.

Donia încuviinţă dând din cap. De fiecare dată când Beira îi adusese toiagul, de fiecare dată când jucaseră acest joc, nu existase niciun dubiu în ceea ce o privea pe Regina Iernii.

De data asta e altfel. Fata *e altfel.*

Ochii Beirei deveniră albi ca zăpada, furia ei fiind aproape incontrolabilă, încât Donia nu putu să vorbească.

— Dacă vine după el, dacă ridică toiagul – Beira întinse mâna şi toiagul se duse la ea, precum un lucru însufleţit care merge la stăpânul lui – tu poţi să o opreşti. *Eu nu pot.* Aceştia au fost termenii pe care i-a impus Irial când l-am legat pe ţânc: dacă intervin în mod activ, mantia care transformă muritoarea în Regina Verii are inevitabil efect. Îmi pierd tronul, ea şi-l

câştigă pe al ei şi îl eliberează pe Keenan.

Beira mângâie toiagul în timp ce vorbea.

— Nu pot acţiona. *Echilibru,* afurisitul de echilibru, aceştia au fost termenii lui Irial când i-am impus limitele lui Keenan.

Donia nu putea decât să şoptească, dar încercă:

— Ce spui?

— Spun că buzele alea drăguţe şi albastre ale tale mi-ar putea rezolva problema. Beira îşi lovi de două ori buzele mult prea roşii cu degetul. E destul de clar?

— Este. Donia se forţă să zâmbească. Şi dacă fac asta, mă vei elibera?

— Da. Beira îşi dezveli dinţii într-un zâmbet crud. Dacă nu se rezolvă în următoarele două zile, am să trimit cotoroanţele la ea şi apoi mă întorc după tine.

— Înţeleg.

Donia se linse pe buze şi încercă să pară la fel de crudă ca Beira.

— Bună fată. Beira o sărută pe Donia pe frunte şi îi îndesă toiagul în mâini. Ştiam că pot conta pe tine, că vei face ceea ce trebuie. Ar fi bine şi pentru tine să fii aceea care îl îngenunchează pe Keenan, mai ales după ce ţi-a făcut.

— Nu am uitat nimic din ce a făcut Keenan.

În acest moment, Donia zâmbi şi ştiu din privirea aprobatoare a Beirei că părea la fel de crudă cum arătase şi Beira.

Ţinând toiagul atât de strâns încât o dureau mâinile, Donia adăugă:

— Am să fac exact ceea ce trebuie.

Keenan concedie gărzile, fetele, pe toată lumea, mai puţin pe Niall şi pe Tavish. Gărzile care o urmaseră pe Aislinn îi confirmară suspiciunea asupra locului unde plecase. *Ştie acum. Cum de mai poate pleca? Să meargă la el?*

Niall îl sfătui să aibă răbdare, în timp ce Keenan se plimba nervos prin mansardă. Era ceea ce îi oferise lui Aislinn mai devreme, dar acum, acum că ştia, cum ar fi putut să aştepte?

— Am răbdare de secole. Keenan era agitat. În timp ce el se

plimba încoace şi încolo nervos, regina lui – cea pe care o aşteptase întreaga viaţă, *secole* la rând – era în braţele altuia, mai mult, în braţele unui muritor. Trebuie să vorbesc cu ea.

Niall îi blocă calea.

— Mai gândeşte-te.

Keenan îl dădu pe Niall la o parte.

— Vezi cumva că vine ea aici? Eu sunt aici. Nu am urmărit-o acasă, dar nici la mine nu a venit.

— Doar câteva ore în plus? Niall era calm, aşa cum fusese de nenumărate ori când temperamentul lui Keenan îl făcea să se poarte prosteşte. Doar până ce te mai calmezi.

— Cu fiecare moment pe care îl pierd, Beira are o şansă în plus să afle ce s-a întâmplat, să afle unde e. Merse către uşă. Ştie deja ce au spus Eolas. De aceea a venit în seara asta. Dacă află ce poate să facă Aislinn deja, ce putem face împreună…

— Ascultă ce spui. Niall puse o mână pe uşă, ţinând-o închisă. Nu ai s-o convingi dacă te porţi aşa.

— Lasă-l să plece, Niall, spuse Tavish, fără să ridice vocea, dar părând chiar mai hotărât decât în mod obişnuit. Privirea lui era teribilă în timp ce îi spuse lui Keenan: Aminteşte-ţi ce am vorbit. Nimic nu e prea mult pentru a merge în căutarea ei. Ştim cu toţii că ea este aleasa.

Pe chipul lui Niall se citi oroarea.

— Nu.

Keenan îl dădu pe Niall la o parte, deschise uşa cu o smucitură şi se lovi imediat de Donia. Din ciocnirea corpurilor lor se ridică un nor de abur, el stând lipit de trupul ei rigid doar un moment.

La fel de liniştită ca prima zăpadă a iernii, intră în mansardă – din propria ei voinţă, nici mai mult, nici mai puţin – şi spuse liniştită:

— Închide uşa. Trebuie să vorbim.

Donia trecu pe lângă Keenan, arătându-şi chipul îngrijorat mai mult sfetnicilor decât lui. Nu trebuia să vadă asta, nu la cât de supărat era deja.

Odată ce auzi uşa închizându-se, spuse:

— Vrea să o omoare pe Ash. Vrea ca eu să o omor. Stătea în prag, ceea ce era mai mult decât îşi dorea, el aflându-se între ea şi ieşire. Trebuie să faci ceva.

Nu îi răspunse, doar se uită la el cu o privire panicată.

— Keenan? Mă auzi? îl întrebă.

Îi concedie cu un gest pe Niall şi pe Tavish.

— Lăsaţi-mă singur cu Don.

Plecară amândoi, dar doar după ce Niall îi prinse privirea şi îi spuse:

— Fii blândă.

Keenan îngenunche pe canapea.

— A fugit de mine.

— Ce a făcut? Se apropie de Keenan, aplecându-se pentru că una dintre afurisitele de păsări zburase direct spre ea.

— A fugit. Oftă şi camera se umplu de foşnetul frunzelor. E ea. A vindecat îngheţul Beirei, m-a vindecat cu un sărut.

— Poţi să o convingi, spuse Donia încet. Nu trebuia ca Niall şi Tavish sau cine ştie ce Fată a Verii, care mişuna prin mansardă, să audă că vorbea atât de blând cu Keenan. Las-o în noaptea asta să se gândească, dar mâine…

— A fugit la el, Don. Oamenii-măceş au fost acolo, să verifice. Părea lovit, ochii lui frumoşi erau bântuiţi. Ea e aleasa. Ştie, dar a plecat la muritor. Am să pierd dacă…

Donia îl luă de mână, ignorând durerea pe care i-o provoca atingerea lui, aburul care se ridica precum un nor din mâinile lor.

— Keenan, dă-i fetei un moment să se gândească. Ştii asta de când lumea. Totul e atât de nou pentru ea…

— Nu mă iubeşte, nici măcar nu mă *vrea.* Vocea îi era atât de tristă, încât în cameră începu să plouă puţin.

— Fă-o să vrea. Donia îşi lăsă privirea să alunece peste el, provocându-l, încercând să reaprindă aroganţa care părea pierdută în ultima vreme. Ce-i? Brusc ai rămas în pană de idei? Haide, Keenan. Du-te să vorbeşti cu ea mâine. Dacă nu merge aşa, renunţă de înfăţişarea umană. Sărut-o! Sedu-o! Dar fă-o repede, căci altfel va muri.

— Şi dacă…

Îl întrerupse:

— Nu. Ți-am câştigat doar cel mult vreo două zile. Beira crede că am să fac ce mi-a cerut – să o ucid pe Ash –, dar nu va dura mult până îşi va da seama că nu mă poate controla.

Înainte ca el să poată răspunde, ridică vocea, pentru a fi auzită peste clinchetul gheții care se rostogolea de pe ea, acolo unde picăturile de ploaie provocate de Keenan îi atingeau pielea:

— Dacă nu o câştigi pe Aislinn, îşi va pierde viața. Fă-o să te asculte, altfel toată lumea va avea de pierdut.

Capitolul 27

Cetăţenii ţării Zânelor au o calitate supremă în comun – hotărârea.

— *Zânele,* de Gertrude M. Faulding (1913)

Când se trezi a doua zi dimineaţă – încă în braţele lui Seth – Aislinn ştia că era momentul, de fapt că trecuse momentul, să îi spună bunicii întregul adevăr. *Cum? Cum să-i spun toate astea?*

Aislinn sunase noaptea trecută, un telefon scurt pentru a calma îngrijorarea bunicii ei. Bunica nu avu nimic de obiectat faţă de faptul că Aislinn rămăsese la Seth peste noapte, doar îi reaminti să fie atentă, să „folosească metode de precauţie şi bunul simţ". Şi Aislinn îşi dădu seama că bunica ei ştia *de ce* rămâne la el. În ciuda vârstei ei, bunica credea în dreptul la egalitate al femeilor, în toate privinţele, detaliu care se relevase şocant de clar în discuţiile pe care le avuseseră pe subiectele intime, nu cu mulţi ani în urmă.

Aislinn se strecură din pat pentru un scurt drum la baie. Când se întoarse, Seth se sprijinea într-un cot.

— Eşti bine? În glasul lui se simţea evident îngrijorarea. În ceea ce ne priveşte…

— Foarte bine. Se urcă la loc în pat şi se ghemui lângă el. Faptul că erau împreună era singurul lucru pe care îl considera

corect. Dar trebuie să plec în curând.

— După micul dejun… Vocea îi era joasă, aproape un geamăt, în timp ce îşi strecură mâna pe sub marginea tricoului pe care îl purta ea, cel pe care îl purtase el cu o seară înainte.

— Ar trebui să plec. Trebuie să vorbesc cu bunica şi…

Înghiţi în gol când el o trase spre piept şi oftă lângă gâtul ei.

Respiraţia lui era caldă pe piele, gâdilând-o.

— Eşti sigură? Încă e devreme.

Închise din nou ochii şi se relaxă în braţele lui.

— Hmmm… doar câteva minute.

Râse încet, diferit faţă de cum şi-ar fi putut imagina ea, plin de promisiuni nerostite. Era minunat.

Aproape o oră mai târziu, se îmbrăcă şi îl asigură că nu era nevoie să o conducă până acasă.

— Te întorci mai târziu?

— De îndată ce se poate, şopti.

Şi aşa voi face. Nu renunţa la Seth. Nu era o opţiune. *Dacă sunt cu adevărat regina lor, cine are dreptul să-mi spună ce să fac?*

Încă mai zâmbea când zânele de afară se înclinară în faţa ei. Câteva dintre acelea care păreau a fi gărzi o urmară prin oraş, păstrând o distanţă discretă, dar, fără îndoială, fiind prezente acolo. În spatele lor, venea zâna cu cicatrice care se dăduse drept unchiul lui Keenan la şcoală.

În lumina strălucitoare a dimineţii – după o noapte lungă cu Seth – părea că totul e mai puţin îngrozitor, nu mai uşor, dar posibil. Trebuia doar să vorbească cu Keenan, să-i spună că avea să facă testul *dacă* putea să-şi păstreze viaţa. Cealaltă opţiune – să renunţe la viaţa de muritor pentru a fi fie Fata Verii sau Regina Verii – nu funcţiona. Acum trebuia să-şi dea seama cum să-i spună şi unde să-l găsească.

Dar nu trebui să-l caute: stătea pe hol, în faţa apartamentului ei – invizibil pentru vecini.

— Nu poţi sta aici, spuse mai mult iritată decât înfricoşată.

— Trebuie să vorbim. Avea o expresie obosită şi se întrebă dacă dormise vreun pic.

— Bine, dar nu aici. Îl luă de braţ şi îl trase. Trebuie să pleci.

Se ridică, dar nu plecă. Se uită la ea.

— Am aşteptat mare parte din noapte, Aislinn. Nu plec până nu stăm de vorbă.

Îl trase de lângă uşă, de lângă casa bunicii.

— Ştiu, dar nu aici. Îşi încrucişă braţele pe piept. Asta e casa bunicii mele. Nu poţi sta aici.

— Atunci, hai cu mine.

Vocea lui era liniştită, dar plină de disperarea pe care o mai simţise şi la Rath and Ruins.

Îşi făcuse griji că avea să fie mânios după ce plecase, că avea să nu mai vrea să facă compromisuri, dar, în schimb, părea la fel de copleşit pe cât se simţea ea, dacă nu mai mult. Părul lui strălucitor, de aramă, părea lipsit de viaţă, de parcă i-ar fi dispărut strălucirea. Îşi frecă faţa cu palmele.

— Trebuie să înţelegi. După noaptea trecută…

Bunica deschise uşa şi păşi afară.

— Aislinn? Cu cine vorbeşti…

Apoi, bunica îl văzu. Înaintă cât de repede putu, o prinse pe Aislinn şi o trase înapoi.

— Tu.

— Elena? Keenan tresări, cu ochii mari, cu mâinile într-o poziţie care arăta că nu vrea să facă rău. Vin cu gânduri bune.

— Nu eşti bine-venit aici.

Vocea îi tremura.

— Bunico? Aislinn îşi plimbă privirea de la panica din ochii lui Keenan, la furia care se citea în ochii bunicii. Situaţia nu era prea bună.

Bunica o trase pe Aislinn prin uşa deschisă şi începu să o împingă ca să o închidă.

Keenan opri uşa cu piciorul, în timp ce bunica o împingea cu toată puterea.

El intră şi închise uşa în spatele lui.

— Îmi pare rău pentru Moira. Am vrut să-ţi spun asta mai înainte…

— Nu. Nu ai dreptul să-i rosteşti numele. Niciodată. Vocea bunicii era spartă. Arătă către uşă. Ieşi! Ieşi din casa mea!

— Toate aceste secole, nu am dat înapoi pentru niciuna, doar pentru ea am făcut-o. Doar pentru Moira. I-am dat timp.

Keenan se întinse, de parcă ar fi vrut să o ia pe bunică de mână.

Bunica îl plesni peste mână.

— Mi-ai ucis fiica.

Aislinn încremeni. *Cum ar fi putut Keenan sa-mi omoare mama? A murit la naştere…*

— Nu, nu am făcut-o, replică el cu voce stinsă, părând la fel de sigur pe el cum fusese în prima seară când se întâlnise cu Aislinn, cum fusese şi la Bishop O.C. Puse mâna pe umărul bunicii. A fugit de mine, s-a abandonat în braţele acelor muritori. Am încercat să o opresc, să…

Pleosc.

— Bunico!

Aislinn o luă pe bunica de braţ şi o trase departe de Keenan, conducând-o către scaunul ei.

Keenan nici măcar nu clipi.

— Odată ce o muritoare este aleasă, nu mai există cale de întoarcere, Elena. Am avut grijă de ea, chiar şi după ce s-a născut copilul. Am aşteptat, nu am mai căutat-o când era însărcinată.

Bunica plângea acum. Lacrimile i se prelingeau pe obraji, dar nu dădea niciun semn că ar fi vrut să le şteargă.

— Ştiu.

— Atunci ştii că nu eu am omorât-o. Se întoarse către Aislinn, cu ochi rugători. A ales singură moartea, decât să devină Fată a Verii.

Bunica se uită la perete, unde erau unele dintre puţinele poze existente ale Moirei împreună cu Aislinn.

— Dacă nu ai fi hăituit-o de la bun început, ar fi în viaţă.

Aislinn se întoarse către Keenan; vocea îi era pe jumătate gâtuită când spuse:

— Pleacă!

În schimb, el traversă camera, venind către ea, trecând pe lângă portretele mamei sale fără să le arunce vreo privire. O luă pe Aislinn de bărbie şi o forţă să se uite la el.

— Tu eşti regina mea, Aislinn. Amândoi ştim asta. Putem vorbi acum sau mai târziu, dar nu te pot lăsa să pleci de lângă

mine.

— Nu acum. Ura faptul că îi tremura vocea, dar nu se dădu la o parte din faţa lui.

— Atunci în seara asta. Trebuie să vorbim cu Donia, să facem aranjamentele pentru gărzile tale şi – se uită prin apartament – să decidem ce vei dori să iei cu tine, unde vei dori să locuieşti. Sunt alte locuri, mai frumoase, unde putem sta.

Asta era zâna care o hărţuia – încrezător şi egoist. Iute ca gândul, trecuse de la implorări la porunci.

Păşi în spatele scaunului bunicii, departe de el.

— Eu locuiesc cu bunica.

Zâmbind senin, Keenan îngenunche în faţa bunicii.

— Dacă doreşti să vii cu ea în noua noastră casă, am să pun să ţi se aducă lucrurile. Va fi o onoare pentru noi.

Bunica nu spuse nimic.

— Îmi pare rău că Moirei îi era atât de frică. Am aşteptat atât de mult, aproape că renunţasem. Dacă aş fi ştiut că Moira urma să fie mama reginei noastre – clătină din cap – dar ştiam doar că era specială, că mă atrăgea.

Cât timp vorbise, bunica nu se mişcase: îşi ţinea mâinile strânse în poală şi se uita la el.

Aislinn se întinse şi îl apucă pe Keenan de braţ.

— Trebuie să pleci. Acum.

O lăsă să îl ridice în picioare, dar expresia de pe chipul lui era teribilă. Dispăruse orice urmă de bunătate, de rugăminte, nu mai era decât hotărâre pură.

— *Vei* veni cu mine în seara asta, sau am să te găsesc – am să-l găsesc pe Seth al tău. Nu aşa vreau să procedez, dar rămân fără soluţii.

Aislinn se uită fix la el în timp ce îi asculta cuvintele. Începuse ziua pregătindu-se să se înţeleagă cu el, să accepte inevitabilul, iar el o *ameninţa.* Îl ameninţa pe Seth. Rosti cu voce cât mai rece cu putinţă:

— Să nu mergi acolo, Keenan.

Îşi lăsă capul în jos.

— Nu vreau asta, dar…

— Pleacă, îl întrerupse.

Îl înşfacă de braţ şi îl conduse la uşă.

— Vorbim mai târziu, dar, dacă te gândeşti pentru un moment că ameninţările vor fi de ajutor – cedă, lăsând loc nervilor – sincer, nu cred că vrei să mă ameninţi.

— Nu vreau, spuse el încet, dar dacă va trebui, o voi face.

Deschise uşa şi îl împinse afară. Respiră adânc de câteva ori, sprijinindu-se de uşa acum închisă, şi începu să vorbească:

— Bunico, eu…

— Fugi înainte să se întoarcă. Eu nu te pot apăra. Ia-l pe Seth al tău, plecaţi, undeva departe. Bunica merse spre rafturile cu cărţi, luă o carte prăfuită şi o deschise. Era goală în mijloc. Înăuntru se afla un teanc gros de bancnote. Sunt bani de fugă. Am pus deoparte de când a murit Moira. Ia-i!

— Bunico, eu…

— Nu! Trebuie să pleci cât mai poţi. Ea nu a avut bani când a fugit; poate dacă tu ai… Merse în camera lui Aislinn, scoase o geantă, începu să bage hotărâtă haine în ea, neluând în seamă nimic altceva – inclusiv repetatele încercări ale lui Aislinn de a vorbi cu ea.

Capitolul 28

Se spune ca au Conducători şi Legi aristocrate, dar nu şi o Religie clară.

— *Comunitatea secretă,*
de Robert Kirk şi Andrew Lang (1893)

Keenan auzi vorbele Elenei la fel de clar, de parca ar fi fost lângă el, dar nu se opri. *La ce bun?* Nu putea să intre din nou în casă.

Ieşi pe un trotuar aproape pustiu de lângă clădirea lor şi îl aşteptă pe Niall, care stătea comod pe o bancă vizavi, să treacă strada.

— Ţi-am zis să nu mă urmăreşti.

— Nu te-am urmărit pe tine. Am urmărit-o pe ea – Niall înclină capul spre clădirea în care locuia Aislinn – pe regină. Am crezut că aşa e mai prudent după vizita Fetei Iernii.

— Bine. Keenan oftă. Ar fi trebuit să trimit mai multe gărzi aici.

— Ai avut multe pe cap. Oricum, asta e treaba noastră – să avem grijă de tine. Am face bine să începem să avem grijă şi de regină. Vorbele lui emanau siguranţă, de parcă regina lor ar fi spus deja da.

Dar nu o făcuse. Şi oricât de mult şi-ar fi dorit Keenan ca ea să nu fugă, nu era sigur de asta.

În timp ce aşteptase acolo, pe hol – ştiind ca regina lui era în braţele altuia, ştiind că avea să moară dacă nu îl accepta, ştiind că Donia avea să moară atunci când Aislinn urma să-l accepte – se confruntase cu realitatea groaznică a situaţiei. Trebuia să facă orice ar fi fost necesar pentru a câştiga. Nu mai avea timp de aşteptat. Nu putea să o forţeze, dar avea nevoie de puterea de convingere a zânelor, să-i ofere prea mult vin, să-l ameninţe pe Seth… Aislinn avea să-l accepte. Nu mai existau alte opţiuni.

— Cum a fost? întrebă Niall când începură să meargă pe stradă, cu gărzile în spatele lor. Arăţi mai bine decât seara trecută.

— E – începu, dar se opri imediat. Nu ştiu. Moira era mama ei.

— Au. Niall se strâmbă.

Keenan trase aer în piept să se liniştească.

— Dar există modalităţi de a o convinge – lucruri pe care nu vreau să le fac.

Niall interveni:

— Lucrurile de care vorbea Tavish?

Deşi tonul lui Niall era dur, Keenan nu-şi schimbă expresia.

— E vorba de afaceri. Aş putea să-i aduc muritorul în mansardă, să-l dau fetelor, să o las să-l vadă vrăjit şi fără simţuri.

— Nu e genul tău. Nu se întâmplă aşa ceva la Curtea Verii. Niall le făcu un semn gărzilor, iar acestea schimbară direcţia, conducându-l încet spre o altă stradă.

— Nu va mai exista nicio Curte a Verii dacă Beira o ucide pe Aislinn, spuse Keenan. Nu îi plăceau opţiunile, dar merita oare soarta tuturor zânelor verii şi a tuturor muritorilor să depindă de supărarea unei fete?

— Adevărat. Niall coti între două magazine, luând-o pe o alee îngustă. Ştiu că Tavish crede că este necesar să se acţioneze repede – indiferent de costuri – dar şi eu am fost alături de tine cât a fost el.

— Aşa e, spuse Keenan încet. Ştia că Niall era chiar mai sensibil în ceea ce privea problemele legate de alegeri.

Chipul lui Niall se întunecă, făcându-l să pară aproape bolnav. Vocea îi sună spartă când spuse:

— Nu trece de limitele acestea, Keenan. Nu dacă există o cale să nu o faci. Nu ai tolerat niciodată asta – dacă regele nostru o face, de ce ar face restul zânelor altfel?

Niall se opri punând mâna pe braţul lui Keenan.

În umbrele aleii din faţa lor, câteva zâne-ciulin încolţiseră un spiriduş de pădure, care era cu spatele la zid. Se ruga de ele. Nu îl atingeau, dar căzuse în capcana pe care o închisese propria gardă a lui Keenan. Oamenii-măceş blocaseră ieşirea de pe alee, nelăsând pe nimeni să intre sau să iasă.

Pielea lui era deja brăzdată de tăieturi sângerânde acolo unde mâinile acoperite de scaieţi ale zânelor întunericului îl atinseseră. Tunica lui era toată zdrenţe, lăsându-i să se vadă abdomenul plin de sânge.

— Scena asta e pentru mine? întrebă Keenan întorcându-se încet către Niall.

— Da. Niall coborî tonul, dar expresia de pe chipul lui era sfidătoare. Îşi îndreptă umerii care îi înţepeniseră. Nu te pot influenţa cu autoritate paternă aşa cum o face Tavish sau cu dragostea melancolică a Fetei Iernii.

— Şi înscenezi un atac? Toată ranchiuna pe care o simţise Keenan vreodată faţă de atrocităţile comise de zânele întunericului părea să îl inunde în timp ce se uita la sfetnicul lui – prietenul lui – şi apoi la scena orchestrată în faţa lor.

— Am pus gărzile să le găsească şi să le aducă aici. Asta – Niall făcu un gest spre grupul celor trei aflaţi pe alee – este ceea ce face Curtea întunericului. Nu a fost niciodată modul în care am acţionat noi.

La semnalul lui Niall, gărzile dintre zânele întunericului şi spiriduş făcură un pas înapoi, lăsând spiriduşul la mila lor.

Zânele întunericului începură să râdă când puseră mâna pe spiriduş.

Tunica spiriduşului dispăruse, lăsându-l cu bustul gol. Tipa şi implora:

— Vă rog!

Una dintre zâne străpunse braţul spiriduşului, pironindu-l

de zidul din spatele lui, prins în capcană şi fără apărare.

— Îl împărţim, strigă una dintre zânele întunericului în timp ce lingea încheietura însângerată a spiriduşului.

Cu voce sugrumată, Niall întrebă:

— Ai fi în stare să faci asta? Să priveşti cum îl rănesc pe muritorul reginei? Ai vrea ca la curtea ta să se întâmple aşa ceva? Priveşte-le – le arătă pe zânele întunericului, una dintre ele tocmai se lingea pe buze în timp ce spiriduşul încerca să-şi elibereze picioarele de sub ea – în asta ai vrea să-ţi transformi curtea?

Keenan nu-şi putea lua privirea de la spiriduşul care plângea, care se lupta cu disperare în ciuda şanselor, în ciuda faptului că acum era ţintuit de perete de ambele braţe.

— Nu e acelaşi lucru.

Folosindu-şi picioarele, spiriduşul apucă un bărbat-măceş de mijloc şi îl trase în faţa lui ca pe un scut. Gardianul părea cu adevărat afectat când încercă să se desprindă de el.

— Nu? Niall replică pe un ton ce nu încerca să-i ascundă dezgustul. Ai face *asta* la curtea ta?

Keenan se dezlănţui şi îl atacă pe Niall, dându-i un pumn care îl puse jos. Din buza lui Niall, din locul în care se zgâriase de dinţi, începu să curgă sânge.

Niciuna dintre gărzi nu se mişcă şi nu îşi luă privirea de la spiriduş.

O alta dintre zânele întunericului spuse:

— E bine, nu-i aşa?

Celelalte zâne ale întunericului izbucniră în râs.

Keenan continua să se uite la Niall, care era chircit la pământ.

— Voi face ce trebuie pentru a o opri pe Beira. Şi dacă trebuie… să folosesc altceva decât cuvinte cu Seth şi Aislinn, mă voi asigura că nu e nimic violent.

Deşi ura chiar gândul acesta, nu putea să lase ca dezgustul lui să îi condamne pe toţi. Poate că Aislinn îl dispreţuia, dar nu putea să o lase să plece. Cu timpul, avea să înţeleagă. Dacă nu, va face tot ce avea să îi stea în putere să se revanşeze.

— Nu contează. Nu pentru ea. Mi-ai zis ce ţi-a spus după

bâlci, cât de îngrijorată era – Niall înclină capul, arătând că este supus prin gesturi, chiar dacă cuvintele îi erau sfidătoare – dacă o sileşti sau le permiţi fetelor să îl folosească, vei pierde. Era o vreme când aşa ceva nu ar fi fost privit ca o violare. Astăzi, este.

Cu furia abia stăpânită, Keenan le spuse gărzilor:

— Eliberaţi-l! Luaţi-le de aici! Acum!

Părând uşuraţi, gărzile – care erau cu mult mai numeroase decât zânele întunericului – eliberară rapid spiridușul şi alungară zânele întunericului care încă mai rânjeau.

Spiriduşul plângea, agăţându-se de una dintre gărzi, care îşi scosese jacheta şi o pusese pe el.

— Nu este acelaşi lucru, insistă Keenan.

Îşi şterse sângele lui Niall de pe încheieturi şi îi întinse acestuia mâna.

— Cu tot respectul pe care vi-l port, regele meu, este exact acelaşi lucru şi ştiţi asta la fel de bine ca mine. Niall acceptă mâna întinsă de Keenan şi se ridică. Făcu un semn cu capul înspre spiriduşul plin de sânge. Ăsta plânge din cauza rănilor de pe piele. Beira le răneşte mult mai rău şi păstrează tăcerea. Plânge de frica a ceea ce ar fi putut urma. A luptat să prevină ceea ce i-ar fi făcut ei.

Niall nu spunea nimic nou pentru Keenan, dar pur şi simplu nu mai existau opţiuni dacă Aislinn continua să-l refuze. Trebuia să fie de acord şi nu ştia cum s-o convingă să facă asta. Nu era interesată de el din punct de vedere romantic; faptul că îi displăceau zânele era un obstacol major. Implicarea ei în povestea cu muritorul era un alt obstacol, iar acum dezvăluirile despre Moira păreau să fi eliminat şi ultima şansă pe care ar fi putut să o aibă.

După ce câteva dintre gărzile sale conduseră cu grijă spiriduşul, Keenan începu din nou să se plimbe. Încet, întrebă:

— Dacă am de ales între asta şi moartea ei, *moartea noastră*, ce m-ai sfătui să aleg?

— Poate trebuie să o întrebi pe ea.

Niall făcut un gest în spatele lor.

Keenan se întoarse şi o văzu: Aislinn, regina lui

încăpăţânată.

Niall făcu o plecăciune; gărzile care mai erau cu el făcură la fel.

Keenan întinse mâna, plin de speranţă.

Ea îl ignoră, băgându-şi mâinile în buzunarele jachetei de piele, cu câteva numere prea mare, pe care o avea pe ea. Nu era a ei şi ştia fără să întrebe că era a muritorului ei.

Se uită urât la el.

— Am crezut că ne vom plimba şi că vom vorbi. A trebuit să-i cer uneia dintre gărzile tale să mă ajute să te găsesc.

Keenan clipi, uimit de cât era de imprevizibilă.

— Nu înțelesesem că…

— Bunica nu dorea să vorbească. Mi-a dat bani să fug. Nu cred că aş ajunge foarte departe – păşi destul de aproape de el, cât să-i facă firele subţiri de păr să îi zboare sub răsuflarea lui – nu-i aşa? Aş putea să scap de tine cu fuga?

— Mă îndoiesc, zise el, dorindu-şi pe jumătate să poată să răspundă aşa cum şi-ar fi dorit ea.

— Mama nu a avut succes dacă a fugit, nu? şopti şi se uită în sus la el, cu o expresie de neconfundat în ochi. Aşa că, vorbeşte. Păreai destul de insistent atunci când mă ameninţai.

Pentru prima dată, lui Keenan îi venea să facă un pas înapoi, departe de ea. Nu o făcu. Mai devreme, la ea acasă, se simţise mai sigur pe el. Acum, după avertismentele lui Niall şi cu strigătele spiriduşului proaspete în minte, cu Aislinn uitându-se la el cu ochi întunecaţi, trebui să se lupte pentru a-şi găsi echilibrul.

Ea nu se dădu înapoi, dar se uită la gărzile care stăteau – în continuare invizibile – în jurul lor.

— Putem sa avem puţin spaţiu?

— Sigur. Keenan le făcu un semn gărzilor, bucuros să aibă o problemă mai familiară de rezolvat. Adesea găsea prezenţa gărzilor sufocantă.

Se dădură la o parte, mărind perimetrul cercului lor protector.

Cu o mână în şold, Aislinn ridică bărbia şi se uită la Niall, care rămăsese în spatele lui.

— Şi tu, unchiule…

Cu un zâmbet larg, Niall făcu un pas înainte şi se plecă.

— Niall, stăpâna mea, sfetnic de curte al regelui nostru în aceste ultime nouă secole.

— Lasă-ne singuri, Niall, spuse ea cu aceeaşi hotărâre în glas, destul de în largul ei să dea deja ordine.

— Porunca dumneavoastră. Niall deveni invizibil şi se alătură gărzilor.

Odată ce se îndepărtă, la o distanţa la care nu putea să-i audă, Aislinn îşi miji ochii şi spuse:

— E realmente stupid să ne ameninţi pe mine şi pe Seth.

— Eu…

— Nu, îl repezi ea, întrerupându-l înainte ca el să poată să spună ceva în apărarea lui – nu că ar fi *avut* ceva în apărarea lui pe care ea să-l găsească acceptabil. Nu te pune cu mine. Nu te apropia de bunica şi de Seth. Este primul lucru pe care trebuie să-l stabilim dacă avem de gând să vorbim.

— Ah? Nu se dădu înapoi. În afară de Donia şi de Beira nimeni nu folosise acest ton cu el. Poate că era un rege cu puterile legate, dar era totuşi rege.

— Da. Îl împinse cu ambele mâini. Ai nevoie de mine pentru a-ţi recăpăta puterile de la Regina Iernii, nu?

— Da, fu el de acord, rostind cuvintele cu greutate.

— Deci, daca mi se întâmplă ceva, s-a dus norocul tău? Spun bine ce spun?

Îşi ridică şi mai mult bărbia.

— Da.

— Dacă tu crezi că ameninţările or să mă facă să cooperez, eşti prost. Nu am s-o fac. Dădu din cap o dată, de parcă ar fi vrut să confirme cuvintele. Nu te voi lăsa să mă foloseşti drept scuză pentru a-i răni pe cei pe care îi iubesc. Ai înţeles?

— Da, spuse el după ce îşi drese vocea.

Atunci, ea se îndepărtă, mărind ritmul paşilor.

Gărzile se grăbiră pentru a ţine pasul cu ea, la fel făcu şi el.

După câteva momente încordate, o întrebă:

— Deci, ce propui? Tu eşti Regina Verii.

— Sunt, spuse încet. Cred asta, dar treaba e că – tu ai nevoie

de mine mai mult decât am eu nevoie de tine.

— Şi ce doreşti? o întrebă cu grijă. Nu mai întâlnise niciodată vreun muritor – de fapt, nici vreo zână – care să-i întreacă în aşa măsură aşteptările.

Păru pentru un moment melancolică.

— Libertate. Să nu ştiu nici măcar că există zâne. Să fiu muritoare. Dar niciunul dintre lucrurile acestea nu pot fi o alegere.

Îşi dorea să o atingă, dar nu o făcu. Era la fel de inabordabilă ca atunci când o întâlnise pentru prima dată – nu din cauza fricii, ci a hotărârii.

— Spune-mi ce vrei şi ce pot să-ţi ofer. Am nevoie să domneşti alături de mine, Aislinn.

Îşi muşcă din nou buzele şi apoi – încet, de parcă ar fi fost o şoaptă – spuse:

— Pot să fac asta. Nu e ceea ce-mi doresc, dar nu văd cum aş putea refuza dacă într-adevăr asta sunt.

— Spui da? Se uită la ea cu gura căscată.

Ea se opri şi îi surprinse privirea – expresia hotărâtă citindu-se din nou pe chipul ei.

— Dar nu voi trăi cu tine şi nici nu voi fi *cu* tine.

— Dar tot ai nevoie de o cameră în mansardă. Nu spuse „când vor fi probleme“, dar aveau timp să se ocupe de asta mai târziu. Capetele încoronate puteau fi omorâte: mama lui dovedise lucrul ăsta. Vor fi momente în care consiliile vor ţine până târziu sau…

— Camera mea. Nu cu tine.

El încuviinţă dând din cap. Îşi permitea să aibă răbdare.

— Şi nici nu voi înceta să merg la şcoală, adăugă ea.

— Putem angaja tutori… începu el.

— Nu. Şcoală, apoi colegiu. Părea hotărâtă, extrem de hotărâtă.

— Colegiu. Vom găsi unul care să fie bun pentru tine.

Dădu din cap. Poate că nu îi plăcea insistenţa ei de a fi independentă – la vremea când începuse să o caute, femeile erau mai docile –, dar faptul că se agăţa de lumea muritorilor nu era ceva nerezonabil în circumstanţele în care se afla ea.

Curtea lor putea chiar să beneficieze de pe urma acestor lucruri.

Şi apoi, îl răsplăti cu un zâmbet aproape prietenesc, părând ciudat de cooperantă.

— Pot să fac asta dacă e o *slujbă*, ştii?

— O slujbă? repetă el.

— O slujbă. Vocea ei avea un ton ciudat, de parcă ar fi zâmbit şăgalnic în timp ce o rostea.

El nu spuse nimic pentru a umple tăcerea care se aşternu după ce ea articulă ultimul cuvânt. O *slujbă?* Consoarta lui vedea uniunea lor ca pe o slujbă?

— Nu ştiu. Nu mă cunoşti. Îi aruncă o nouă privire ciudat de intimidantă. Pot munci alături de tine, dar asta e tot. Eu sunt *cu* Seth. Asta nu se va schimba.

— Aşadar, ceri să-ţi păstrezi muritorul? Încercă să-şi păstreze tonul egal, dar îl durea. Ştia că la asta se referise şi mai înainte, dar faptul că o spusese făcea ca totul să sune mult mai real. Regina lui – partenera pe care i-o sortise destinul – avea de gând să rămână cu altul, cu un muritor, nu cu el.

Îşi ridică din nou bărbia.

— Nu. Îl păstrez. Nu cer nimic.

Nu protestă, nu sublinie faptul că muritorii erau atât de trecători. Nu îi spuse că o aşteptase, *doar pe ea,* întreaga lui viaţă. Nu îi reaminti cum dansaseră şi râseseră la bâlci. Nimic din toate acestea nu conta. Nu acum. Tot ceea ce conta era că spusese da.

— Asta e tot? o întrebă cu blândeţe.

— Deocamdată. Vocea îi slăbise, nemaifiind plină de furie şi agresivitate. Păru pierdută pentru un moment şi apoi, ezitând, întrebă: Deci?

Dorea să se bucure, să o ia în braţe şi să o învârtă până ce avea să îşi regândească termenii, să plângă pentru că spusese nu şi, în acelaşi timp, pentru că spusese da. În schimb, zise:

— Deci, regina mea, o căutăm pe Donia.

Scoase un telefon mobil şi formă numărul Doniei. Era plecată – sau nu dorea să-i răspundă – aşa că îi lăsă un mesaj să-l sune.

După ce închise telefonul, trimise gărzile să o găsească.

— Ştiu unde stă, murmură Aislinn. Ne putem întâlni acolo. Poţi să mă suni şi…

— Nu. Aşteptăm împreună. Acum, că era lângă el, Keenan era hotărât să nu o piardă din ochi până ce nu se termina totul. Nu era sigur dacă avea să fie vreodată în stare să o piardă din ochi. Fie că o vezi ca pe o slujbă sau nu, tu eşti regina mea, cea pe care am aşteptat-o. Voi fi alături de tine.

Îşi încrucişă braţele peste piept, îmbrăţişându-se.

— Îţi aduci aminte când mi-ai cerut să o luăm de la capăt – se uită emoţionată la el – putem să o facem de data asta, pe bune? Să încercăm să fim prieteni? Va fi mult mai uşor dacă încercăm să ne înţelegem, nu? Întinse mâna de parcă ar fi vrut să i-o strângă pe a lui.

— Prieteni, spuse şi el, luându-i mâna într-a lui. Îl surprinse absurditatea situaţiei – regina care îi era destinată vedea domnia lor ca pe o slujbă împărţită între prieteni. În toate visele lui legate de găsirea reginei, de ajungerea, în final, în acest punct, Keenan nu îşi imaginase niciodată că va fi vorba de o încercare de a obţine prietenia cuiva.

După ce ea îşi eliberă mâna, stătură un moment într-o tăcere stânjenitoare până ce el întrebă:

— Şi unde ai merge dacă nu aş fi cu tine?

— La Seth.

Se îmbujoră uşor.

Keenan se aşteptase la aşa ceva; se părea că Aislinn se îndrepta către muritorul ei – *către Seth*, se corectă – din ce în ce mai mult. Keenan îi aruncă ceea ce spera a fi un zâmbet încurajator şi anunţă:

— Aş vrea să-l cunosc. *Pot face asta.*

— Serios? Părea mai suspicioasă decât surprinsă. Fruntea i se încreţi încruntându-se uşor. De ce?

Ridică din umeri.

— Acum, e parte din viaţa noastră.

— Da…

— Aşa că ar trebui să-l cunosc. Se îndepărtă astfel încât ea să nu-i poată vedea faţa; oprindu-se înainte de a da colţul

străzii pentru a întreba: Mergem?

Capitolul 29

Locul lor de popas şi de odihnă favorit este sub un măceş… [care este] sacru pentru zâne şi care, în general, [se află] în centrul unui cerc de zâne.

— *Legende vechi, farmece mistice şi superstiţii din Irlanda,* de Lady Francesca Speranza Wilde (1887)

Aislinn rămase nemişcată în timp ce Keenan mergea mai departe. Unele dintre gărzi aşteptau în spatele ei; altele se mutară în faţa lui Keenan, ca un gard viu în jurul lor.

— Să te prezint lui Seth, repetă ea cuvintele. Părea cât de cât logic să îi prezinte unul altuia. Cel puţin de asta încerca să se convingă sigură, sperând că aşa avea să nu mai simtă că i se strânge inima în piept.

Merseră aşa – într-o tăcere tensionată – până ce aproape ajunseră la calea ferată.

— E o persoană bună, Seth ăsta al tău?

— Da. Zâmbi în sinea ei; nu se putea abţine.

Câteva dintre gărzi se traseră înapoi, cu chipurile pline de durere, când ajunseră în zona căii ferate.

Pe buzele lui Keenan înflori un zâmbet straniu, pe jumătate uimit şi murmură:

— Nu am petrecut mult timp în preajma bărbaţilor muritori. Cei pe care i-am cunoscut nu au părut foarte prietenoşi când le-am curtat pe celelalte fete.

Ea îşi înăbuşi un zâmbet.

— Crezi?

— Poftim?

În glas i se simţea suspiciunea.

— Keenan, eşti frumos. Ai toată înfăţişarea asta – făcu un gest către pantalonii lui kaki şi către puloverul verde închis, care ar fi arătat obişnuit pe majoritatea oamenilor, în cazul lui arătând uluitor – mortală şi uimitoare în favoarea ta. Majoritatea fetelor probabil că se calcă în picioare pentru a vorbi cu tine.

— Majoritatea, dar – făcu o pauză pentru a-i arunca un zâmbet ştrengar – nu toate.

Ea se uita către uşa încă închisă a lui Seth înainte de a-i răspunde:

— Dar tot am observat cum arăţi.

— Desigur. Eşti muritoare.

Ridică din umeri de parcă s-ar fi aşteptat la afirmaţia ei.

Şi ea se gândi că probabil aşa şi era. Văzându-l lipsit de adăpostul pe care i-l oferea înfăţişarea umană era de parcă s-ar fi uitat la un răsărit perfect peste ocean, de parcă ar fi văzut o ploaie de stele în deşert şi apoi de parcă ai fi fost întrebat de cineva dacă vrei să păstrezi toate astea doar pentru tine.

Îşi muşcă obrazul ca să nu râdă la ideea că el ar fi putut să încerce să se împrietenească cu Mitchell sau Jimmy sau cu aproape oricare altul dintre prietenii lor. Nu erau nicidecum pregătiţi pentru a ieşi în public cu Keenan – chiar dacă ar fi purtat o înfăţişare umană obişnuită. Chicoti un pic şi el se uită la ea, încruntându-se uşor.

— Ce e?

— Nimic, spuse uşor amuzată. Apoi, îi trecu altceva prin minte. Şi zânele se poartă tot aşa cu tine?

— Sunt Regele Verii. Se încruntă din nou nedumerit.

Atunci, Aislinn izbucni în râs, din toată inima.

— Ce e? o întrebă din nou.

Încercând în continuare să-şi stăpânească râsul, Aislinn se întoarse către Niall.

Ezitând, acesta o întrebă:

— Regina mea?

— Dacă îi faci avansuri unei zâne, unei fete, răspunde, ăăă, de fiecare dată la interesul tău?

Aislinn privi cum chipul lui devine la fel de uimit ca al lui Keenan.

— Sunt sfetnicul regelui. Fetele Verii au dorinţe… Se uită lung la Keenan, de parcă ar căutat aprobarea lui. Keenan ridică din umeri. Regele nostru are doar un număr limitat de ore pentru a se relaxa. Gărzile, Tavish şi cu mine facem tot posibilul să le mulţumim pe fete.

Îi dispăru zâmbetul.

Întorcându-se de la o zână la alta, întrebă:

— Câte fete *sunt?*

Keenan ridică o mână într-un gest de aşteptare. Apoi se uită la Niall şi spuse:

— Nu mai mult de optzeci acum?

Niall dădu din cap încuviinţând.

Keenan adăugă:

— Sunt mult prea numeroase şi nu pot avea grijă de ele fără ajutor.

Aislinn întrebă nevenindu-i să creadă:

— Deci nimeni nu spune nu?

— Sigur că o fac – nu lui Keenan – ci nouă. Niall îi aruncă o privire care spunea că îi găsea întrebările la fel de ciudate ca şi Keenan. Dar, apoi, e doar una dintre celelalte. Ele sunt *Fetele Verii*, regina mea. Vara este pentru plăceri, frivolitate, pentru…

— Am înţeles, îl întrerupse ea. Deci, curtea ta…

— Curtea noastră, o corectă Keenan.

— Bun. Curtea *noastră* este destul de afectuoasă?

Era rândul lui Keenan să râdă.

— Cam aşa ceva… Dar tânjesc şi să danseze, le place muzica, să râdă… O luă de mână şi o învârti, lăsând pentru un moment să-i dispară înfăţişarea umană, astfel încât soarele cald să o învăluie. Nu suntem reci precum Curtea Iernii sau cruzi precum Curtea Întunecată. Nu suntem reţinuţi precum Înalta Curte, care se ascunde în *cealaltă lume* a lor.

Aislinn le surprinse pe gărzi zâmbindu-le, părând mai

fericite în momentul în care Keenan izbucni în râs. Şi ea se simţi mai fericită şi se întrebă dacă nu cumva asta se întâmpla pentru că era, şi ea, parte din Curtea Verii acum.

Se scutură de starea care o cuprinsese şi întrebă:

— Deci zânele care le fac rău oamenilor nu sunt ale noastre?

Zâmbetul lui Keenan dispăru la fel de repede cum apăruse.

— Multe nu, dar unele sunt. Odată ce o să fim puternici – făcu o pauză şi îi luă mâna şi se uită la ea atât de intens încât trebui să se străduiască din răsputeri să nu fugă – o să putem face mai multe să le oprim. Curtea Verii este cea mai instabilă dintre curţi, cea mai pasionată. Fără conducerea tatălui meu, nu toate şi-au limitat pasiunile la scopuri onorabile. Avem multe lucruri de făcut.

— O, spuse Aislinn. Imensitatea sarcinii pe care şi-o asumase i se înfăţişă brusc, părând imposibil de descurajantă.

Probabil că Keenan văzu îngrijorarea din privirea ei, pentru că adăugă imediat:

— Dar ne vom şi relaxa. Curtea Verii este locul dansului şi al dorinţei. Să muncim doar ar fi la fel de nefiresc pentru natura noastră cum ar fi să lăsăm lucrurile întunecate să treacă nepedepsite.

— Este destul de important lucrul pe care sunt de acord să îl fac, nu? Îşi strânse mâinile în pumni, pentru a nu se vedea că îi tremură.

Vocea lui era precaută în momentul în care fu de acord:

— Este.

— Şi ce, nu ştiu cum să zic, trebuie să *fac?*

— Trezeşti pământul când iarna trebuie să-şi slăbească puterea; visezi la primăvară cu mine. Îi luă mâinile – desfăcându-i degetele astfel încât palmele ei să stea deschise deasupra mâinilor lui – şi spuse: închide ochii.

Tremurând, făcu cum i se zise. Îi simţi respiraţia pe chip în timp ce îi vorbea murmurând încet.

El spuse:

— Şi au visat cum rădăcinile subţiri străpung solul şi creaturile cu blană întinzându-se în culcuşurile lor, au visat peştii zbenguindu-se în râuri, şoarecii de câmp strecurându-se

prin ierburi şi şerpii încălzindu-se la soare pe pietre. Apoi, Regele şi Regina Verii au zâmbit noii vieţi pe care o treziseră.

Şi ea putu să vadă toate acestea – lumea întinzându-se ca un animal gigantic care dormise prea mult, scuturându-se de zăpada care o ţinuse în adormire atât de multă vreme, îşi simţi trupul strălucind, ştia că străluceşte, şi nu voia să se oprească. Vedea salcia albă pe care o auzise foşnind în vânt când îl văzuse pentru prima dată pe Keenan; simţea gustul delicat al florilor de primăvară. Împreună, aveau să trezească la viaţă creaturile, însuşi pământul. Vor privi lumea care se trezeşte şi se vor bucura.

În timp ce deschidea ochii pentru a-l privi, îşi dădu seama că plânge.

— E atât de… impresionant. Lucrurile care trebuie să înceapă din nou viaţa… Cum aş putea eu? Noi? Şi dacă dau greş?

Keenan îi cuprinse obrajii în palme.

— Nu vom da greş.

— Şi restul? Chestiile care ţin de curte? Îşi şterse obrajii încercând să nu tresară când văzu că lacrimile sunt aurii. Repede, îşi băgă mâinile în buzunare şi începu din nou să se plimbe. Nu ştiu să conduc pe nimeni.

Mergând alături de ea, el ridică din umeri:

— Ai să înveţi. Voi fi lângă tine. Eu *ştiu* cum să conduc. Dar azi să nu ne gândim deloc la asta. Şi asta e frumuseţea verii. Sunt baluri pe care trebuie să le dăm şi la care trebuie să dansăm. Dacă noi ne bucurăm, şi curtea noastră o va face. Este o datorie la fel cum este şi aceea de a merge pe pământ.

— Bun, pare o treabă uşoară. Să trezim pământul, să-i conducem pe cei care nu sunt de condus, să reparăm chestiile stricate şi să petrecem. Înghiţi cu dificultate când intrară în curtea lui Seth, ambii îngrijoraţi faţă de importanţa sarcinii şi de ciudăţenia de a-i spune lui Seth. Cred că oricine se poate descurca cu o listă aşa de mică?

— Nu, dar Regina Verii poate, o asigură Keenan; apoi o ferici cu un ultim zâmbet orbitor înainte de a-şi concentra atenţia asupra uşii care se deschidea şi de a spune: Cu toate

acestea, azi, începem doar cu un prim pas. Îl întâlnesc pe iubitul reginei mele şi încerc să mă împrietenesc cu un muritor, da?

— Mda. Asta se poate face.

Dădu din cap de parcă ar fi dorit să scape de tensiune, dar apoi ridică privirea.

Seth aştepta la fel de răbdător cum o făcuse şi cu o zi înainte. Restul grijilor ei, schimbările prin care trecea, lumea însăşi îşi pierdură din importanţă. *Cum se va simţi Seth?*

Pentru o secundă, se îngrijoră că lucrurile vor părea stranii după noaptea trecută, că nu o va mai dori, că va fi furios că îi adusese zânele în casă. Dar el nu se panicase – în ceea ce îi privea pe ei doi sau pe zânele din jurul ei. În afară de ea şi de Keenan, toate erau invizibile, dar ştia că Seth le putea vedea şi că era destul de conştient cine era cel care stătea lângă ea.

Expresia lui Seth era de nedescifrat, dar întinse mâna şi spuse:

— Salut.

Apoi, curtea, Keenan, Niall, gărzile – toate erau uitate în momentul în care se strecură în braţele lui Seth.

După ce văzu chipurile lui Aislinn şi al muritorului ei, lui Keenan îi fu mai uşor să creadă că regina lui făcea singura alegere pe care putea să o facă. Cunoştea această expresie, o văzuse în ochii câtorva fete, o văzuse în ochii Doniei.

— Haide. Seth îi făcu un semn să îl urmeze. Apoi se opri şi se uită la Aislinn. Dacă el…

Ea se opri.

— Ăăă. Poţi intra?

— Pot. Keenan schimbă o privire scurtă cu Niall, în momentul în care devenise evident că Seth ştia ce sunt ei şi aversiunea zânelor faţă de oţel.

Ce altceva i-a mai spus? Curiozitatea fiindu-i odată stârnită, adăugă:

— Oţelul rece nu poate face rău unui monarh.

Seth se prinse imediat. Ridică o sprânceană şi spuse:

— Deci asta înseamnă că tu eşti Keenan.

Aislinn tresări. Niall şi gărzile îngheţară. Keenan izbucni în râs. *E îndrăzneţ.*

— Eu sunt.

— Ei bine, din moment ce casa nu îţi va face rău… Seth nu mai continuă propoziţia, în timp ce o conduse pe Aislinn înăuntru.

Keenan îi urmă în interiorul umbros. Era mic, dar bine întreţinut. Primul lui gând fu că Doniei i-ar fi plăcut – dacă nu ar fi fost vorba de imposibilitatea de a fi înconjurată de atât de mult oţel.

— Vrei ceva? Seth era în bucătăria lui micuţă, punând un soi de mâncare cu orez în cuptorul cu microunde. Ash trebuie să mănânce.

— Sunt bine.

Se îmbujora.

— Ai mâncat ceva azi?

Seth aşteptă un pic şi, cum ea nu răspunse, se întoarse la dulapul lui şi începu să scoată farfuriile.

Părerea lui Keenan despre Seth deveni şi mai bună.

— Eu, ăăă, am de gând să o fac. Chestia cu regina, spuse Aislinn timid.

Se aşeză pe un colţ al canapelei.

— Mi-am dat seama de asta când te-am văzut cu el aici.

Seth îi aruncă lui Aislinn o sticlă de apă şi se uită la Keenan aşteptând ca acesta să vorbească.

Acesta întinse mâna şi prinse apa pe care Seth i-o aruncase.

Cuptorul cu microunde se opri cu un clinchet. Nimeni nu vorbi pentru o clipă, cât Seth aşeză mâncarea.

Apoi, întrebă:

— Deci, ce înseamnă asta pentru noi?

— Nimic, cred. Aislinn se uită lung la Keenan. A fost una dintre condiţiile mele ca să accept slujba.

Keenan se aşeză pe unul dintre scaunele colorate şi aşteptă.

— Şcoala?

Seth îi dădu un bol cu mâncare şi se aşeză lângă ea. Simţi că este un pic încordat în momentul în care îşi ridică picioarele şi se rezemă de el.

— Şi asta e rezolvată, spuse ea.

Seth făcea faţă situaţiei cu aplomb considerabil, dar lui Keenan nu îi scăpară gesturile posesive ale muritorului – atingerile întâmplătoare care anunţau o legătură fizică cu Aislinn.

După ce îi dădu de mâncare lui Aislinn, Seth se întoarse către Keenan.

— Şi acum ce se întâmplă?

— Aislinn vine cu mine la Donia şi devine regină.

Keenan se controlă şi nu se arătă iritat că era luat la întrebări. Amândoi voiau acelaşi lucru – binele lui Aislinn.

Seth părea cu adevărat stânjenit.

— O s-o doară?

Aislinn păru surprinsă de întrebare, rămânând cu furculiţa plină în aer.

— Nu, zise Keenan. Şi după aceea, nu mai sunt multe lucruri din lumea ta sau a mea care s-o poată răni serios.

— Cum rămâne cu cealaltă, Regina Iernii? Seth îşi împletise degetele în părul lui Aislinn, mângâind-o absent în timp ce vorbea.

— Ea poate în continuare. Monarhii se pot răni sau chiar ucide unul pe celălalt.

— Monarhii ca tine, replică Seth. *Tu* poţi să-i faci rău.

— Nu o voi face. Keenan se uită la Aislinn, încolăcită lângă Seth, părând fericită. Era ceea ce dorea pentru ea, fericire. Erau puţine lucruri pe care ar fi putut ea să le ceară şi să i le refuze – chiar dacă asta însemna că se află deocamdată în braţele altuia. I-am promis solemn.

Stăteau acolo, în tăcere, în timp ce Aislinn mânca, până ce, în final, ea întrebă:

— Seth poate veni cu noi?

— Nu. Fără muritori, nu la test. Nu ar fi sigur pentru el, răspunse Keenan cu grijă, rezistând impulsului de a răspunde faţă de pericolul de a avea un muritor acolo. Chiar şi fără Vedere, strălucirea ar fi fost orbitoare când puterea lui ar fi dezlănţuită, când s-ar fi început să se infiltreze puterea în Aislinn.

Aislinn puse bolul deoparte şi se mută în braţele lui Seth.

Lui Keenan nu îi scăpă tensiunea din ochii lui Aislinn. Trase aer în piept şi adăugă:

— Totuşi, după, îl poţi aduce la Rath cu noi. Ni se poate alătura la sărbătoare.

— Şi, cum rămâne cu faptul de a le vedea… a *ne* vedea – se corectă înainte să o facă Keenan – îi dăm vederea şi aşa e mai uşor.

— Un monarh poate autoriza asta. Keenan zâmbi simţind atenţia ei faţă de detalii. Cu adevărat avea sa fie o regină minunată.

— Deci, dacă tu…

— Sau *tu,* Aislinn, interveni el.

— Exact. Dacă unul din noi ar aproba asta, ar fi în regulă să găsim o modalitate de a ne vedea? continuă cu o notă ciudată, aproape de frică în voce.

— Deja aprob asta. Trebuie doar să facem rost de ingrediente. Am o carte la mansardă. Lui Keenan nu îi scăpă schimbul lor de priviri. Doar dacă nu aţi găsit deja o astfel de reţetă?

Niciunul din ei nu răspunse. Nici nu era nevoie. Lăsă să-i scape printre dinţi un blestem, ştiind exact unde ar fi putut găsi o astfel de reţetă. Cine altcineva le-ar fi putut da un asemenea lucru? Renunţă la subiect şi spuse:

— Va trebui să mai lucrăm la modul în care îţi ascunzi emoţiile. E cazul pentru amândoi. Acum, că Aislinn e o zână a verii, sentimentele ei vor fi mai *volatile.* Asta e natura curţii noastre.

Văzându-l pe Seth încruntându-se, Keenan oftă.

— Vei fi destul de mult timp prin preajmă încât va fi folositor şi pentru tine. Sunt lucruri pe care ai face bine să le ştii dacă vei fi împreună cu regina mea.

Aislinn nu spuse nimic, dar pe chipul lui Seth se citi încordarea. Îi susţinu privirea lui Keenan pentru câteva clipe, iar Keenan îşi dădu seama că muritorul nu era conştient de competiţia lor inevitabilă pentru atenţia lui Aislinn.

Respectul lui Keenan pentru Seth crescu. Muritorul o iubea

pe Aislinn destul de mult cât să stea lângă ea, în ciuda faptului că toate erau împotriva lui. Era o calitate admirabilă.

Și, în timp ce vorbeau – nu despre curte sau viitor, ci vorbeau pur şi simplu, încercând să afle mai multe unul despre altul – Keenan descoperi că e surprinzător de tolerabil să stea lângă regina lui şi iubitul ei.

Cu toate acestea, se simţi totuşi uşurat când sună Donia ca să-i spună că era acasă, aşteptându-i, şi să se grăbească. Cotoroanţele Beirei se plimbaseră prin tot Huntsdale-ul, provocând haos. Zânele de la Înalta Curte începuseră deja să plece din oraş, nedorind să stea acolo cât lucrurile erau agitate.

Desigur, ele *nu doresc să stea.*

Oftă. Ar fi bine să aibă cel puţin o altă curte care să încerce să oprească necazurile decât să le pornească sau să fugă de ele.

După ce puse jos receptorul, Keenan le spuse lui Aislinn şi Seth care erau comentariile Doniei şi se pregătiră să plece.

Aislinn părea nedornică să-l părăsească pe Seth, în ciuda asigurărilor sale şoptite că o va vedea în scurtă vreme.

Vorbind încet, Keenan îi reaminti:

— Cotoroanţele nu pot intra, dar Beira poate. Până ce ne întoarcem, trebuie să rămâi aici. Nu vreau să ajungi la mila ei.

— Bunica. Bunica e singură, şopti Aislinn, cu ochii mari. Apoi dispăru pe uşă, alergând.

Keenan se opri doar o clipă, uitându-se la Seth.

— Stai aici. Ne întoarcem cât de repede putem.

Seth dădu din cap şi îl împinse spre uşa deschisă pe jumătate.

— Ai grijă de ea.

Afară, Niall deja trimitea gărzile după Aislinn.

— Lasă şi pe cineva să aibă grijă de el, îi dădu Keenan instrucţiuni din fugă, urmând-o pe Aislinn, sperând că îşi făcea griji degeaba, că Elena era în siguranţă.

Când ajunse Aislinn, uşa era larg deschisă. Intră în camera de zi. Televizorul era deschis, dar nu o văzu pe bunică. Dădu colţul spre o altă:

— Bunico?

În spatele ei, gărzile intrară în cameră.

Pe podea, cu ochii închişi, zăcea bunica.

Aislinn se repezi la ea, îi luă pulsul, verifică dacă mai respiră. Bunica era în viaţă.

— E…

Keenan o trase în picioare şi îngenunche lângă bunică.

— E rănită, spuse Aislinn. Veniţi cu toţii cu noi la spital. Dacă se apropie cineva de ea, *tu* îl vei opri.

Sumbru, Keenan dădu în cap aprobator.

— E ordinul reginei voastre.

Gărzile făcură o plecăciune. Unul dintre ei făcu un pas în faţă.

— Vom face tot ce ne stă în putere, dar dacă e vorba de însăşi Regina Iernii…

Aislinn îi simţi frica din voce.

— E chiar atât de puternică?

— Doar Regele Verii – sau alt conducător al vreunei alte curţi – poate să-i facă faţă, spuse Keenan. Dacă aş fi în deplinătatea puterilor, dacă *tu* ai fi în deplinătatea puterilor, am putea să o facem. Dacă mergem la spital, nu putem să o apărăm prea bine pe Elena. Dar, după ceremonie, o vom putea face.

Una dintre gărzi o ridică pe bunică cu grijă. O ţinu atent deasupra. Ceilalţi umpluseră camera.

Aislinn înghiţi cu greu, urând ideea de a o părăsi pe bunica.

— Dacă facem asta şi ea e cea care a rănit-o pe bunica…

— Chiar dacă nu a fost ea, a fost la ordinul ei. Keenan se încruntă. Te-a ameninţat pe tine, a ameninţat-o pe Donia…

— Ei bine, atunci să mergem. Se uită la bunică, care stătea nemişcată în braţele zânei. Apoi se întoarse către Keenan. Durează mult?

— Nu prea mult. Se uită la gărzi. Faceţi orice trebuie să faceţi. Vom veni la spital cât de repede putem. Plecaţi.

În timp ce gărzile se grăbeau spre spital, Aislinn îl luă pe Keenan de mână şi fugiră – mai repede decât ar fi crezut ea că s-ar fi putut mişca vreodată – către locuinţa Doniei şi către testul care avea să schimbe totul.

Capitolul 30

> Nu mai existase niciodată cineva atât de frumos ca [el]… Lupii nu făceau prăpăd, vânturile îngheţate nu băteau, iar Poporul Ascuns ieşea din Dealurile Zânelor şi cânta şi se bucura pretutindeni.
>
> — *Poveşti celtice minunate,* de Ella Young (1910)

Donia ştiuse că veneau, dar tot îşi pierdu răsuflarea când se îndreptară spre ea – ţinându-se de mână şi mişcându-se cu viteza orbitoare pe care doar cele mai puternice zâne o aveau.

— Don? Părea înfierbântat de emoţie, cu faţa strălucindu-i, părul lui de bronz deja radiind de la ciudatele raze de soare pe care le purta în el.

Se forţă să zâmbească şi păşi în grădină. Ultima dată când trecuse prin această ceremonie, testul, era cea care îl ţinea de mână, plină de speranţă că avea să fie partenera lui, regina lui.

La marginea luminişului era plin de zâne – majoritatea de la Curtea Verii, dar şi vreo câteva reprezentante de la celelalte curţi. Doar aceasta era o dovadă suficientă a cât de foarte neobişnuit avea să fie acest test.

Keenan veni către ea.

— Eşti…

Aislinn îl întrerupse cu o atingere uşoară pe braţ. Dădu din cap.

El păru confuz, dar se opri, stând mai departe de Donia,

fără să pună întrebările la care ea nu voia să fie nevoită să răspundă. Donia prinse din zbor privirea lui Aislinn şi dădu din cap încuviinţând; nu putea suporta bunătatea lui, nu în timp ce se pregătea să îl cedeze altei fete.

Ash va fi o regină bună. Bravo lui, îşi reaminti ea. Apoi merse către tufa de măceş din mijlocul curţii şi puse toiagul sub crengi. Sasha veni lângă ea şi îşi puse mâna pe creştetul lupului pentru a se sprijini.

— Aislinn, strigă Donia din mijlocul luminişului.

Fata făcu un pas în faţă, strălucind deja, păstrând doar o urmă din natura ei muritoare.

— Dacă nu eşti cea aleasă, vei purta frigul iernii. Îi vei spune următoarei cât de puţin înţelept este să crezi în dragostea lui pentru muritoare – Donia arătă cu capul spre Keenan. Îi vei spune ei şi oricărei fete care va urma, în timp ce tu vei purta frigul, îi vei spune cât de prostesc e să ai încredere în el. Dacă eşti de acord să faci asta, voi fi eliberată de frig, indiferent de rezultate.

Făcu o pauză pentru a-i acorda lui Aislinn un moment în care să se gândească la cuvintele ei şi apoi întrebă:

— Accepţi toate astea?

— Da. Aislinn se apropie, cu paşi rari şi hotărâţi, traversând spaţiul deschis dintre ele.

În spatele ei, aştepta Keenan, soarele radiindu-i din piele, făcând-o pe Donia să ameţească numai uitându-se la el. Trecuse atât de multă vreme de când îl văzuse strălucind aşa de puternic şi se convinsese singură că nu era chiar atât de frumos pe cât îşi amintea.

Se înşelase.

Se forţă să îşi ia privirea de la el.

— Te implor! se ruga ea. Te rog, fă ca Aislinn să fie aleasa!

Aislinn simţea impulsul, atracţia de a ridica toiagul. Făcu un pas înainte.

— Dacă nu eşti cea pe care am căutat-o, vei purta frigul Beirei. Vocea lui Keenan o învăluia precum o furtună de vară învăluie copacii. El se apropie cu uşurinţă. Accepţi riscul?

— Da. Aislinn vorbi prea încet pentru a fi auzită, aşa că o spuse mai tare. Da.

Keenan părea sălbatic acum, când se apropia de ea, atât de strălucitor încât trebui să se străduiască să se uite la el. În timp ce mergea, paşii i se afundau în solul aproape lichid.

— Acesta sunt eu. Ceea ce voi fi cu adevărat dacă tu eşti, într-adevăr, Regina Verii.

Se opri la câţiva paşi de ea şi adăugă:

— Aceasta vei fi şi *tu*, dacă frigul nu pune stăpânire pe tine.

Ea simţi cum i se încordează muşchii, dar nu se îndepărtă de el.

Apoi Keenan, Regele Verii în toată strălucirea lui, îngenunche în faţa ei şi îi dădu o nouă şansă de a renunţa.

— Este alegerea ta liberă, de a risca frigul iernii?

Fetele Verii se strecurară în luminiş, privind. Cotoroanţele Beirei şi multe alte zâne, unele mai cunoscute decât altele, stăteau în jurul lor.

— Fiecare muritoare, de la Donia încoace – se uită din şters la Donia, cu ochii plini de dor – a ales să stea în lumina soarelui. Nu au dorit să rişte să fie ce este ea acum.

Degetele de un alb cadaveric ale Doniei se încleştară în blana lui Sasha în timp ce Keenan adăugă:

— Înţelegi că, dacă nu eşti cea aleasă, vei purta frigul Reginei Iernii până ce următoarea muritoare va risca acest lucru? Şi că o vei avertiza să nu aibă încredere în mine?

Foşnetul copacilor se auzea cu putere în jurul lor, ca o furtună fără ploaie, ca nişte voci care strigau într-o limbă pe care nu şi-o putea aminti.

Donia se întinse şi o strânse pe Aislinn de mână.

— Da.

Vocea lui Aislinn era mai puternică acum; era sigură că aşa era bine. Undeva, în interiorul ei, certitudinea acestui fapt aştepta să iasă la lumină; chiar dacă nu avusese nicio idee despre cealaltă dovadă, în acel moment era sigură că ar fi ştiut că acest lucru era corect. Dădu drumul mâinii pe care i-o întinsese Donia şi merse către măceş.

— Dacă mă refuză, îi vei spune viitoarei fete şi următoarei –

Keenan o urmă, radiind căldură – şi, până ce una nu acceptă, nu vei fi eliberată de frig.

— Nu va exista o altă fată. Aislinn puse mâna pe toiag, îşi încolăci degetele în jurul lui şi aşteptă.

Se uită la ei – la ultima fată care făcuse asta şi la regele zânelor care încă o mai iubea. Îşi dori – de dragul lor şi de dragul ei – să fi fost Donia, dar nu era aşa.

Sunt eu.

Ţinea toiagul strâns în mână, dar nu simţi frigul care să o îngenuncheze. În schimb, o strălucire orbitoare care nu venea numai de la Keenan: radia din propria ei piele.

Fetele Verii izbucniră în râs şi făcură piruete într-o spirală ameţitoare de viţă-de-vie şi păr şi fuste.

Donia – părul ei alb acum de un blond strălucitor, obrajii radiindu-i sănătate – spuse cu o voce surprinzător de muzicală:

— Cu adevărat, tu eşti aleasa.

Aislinn se uită la mâinile ei, la braţele ei, la strălucirea aurie blândă care îi acoperea pielea.

— Eu sunt.

Se simţea cum nu se mai simţise niciodată până atunci: lumea întreagă avea sens. *Simţea* zânele din jurul ei bând din fericirea ei, bucurându-se de siguranţa pe care ea şi Keenan le-o ofereau. O făcu să râdă din toată inima.

Apoi, el o luă în braţe, învârtind-o în aer, râzând.

— Regina mea, draga mea, draga mea Aislinn.

Peste tot în jurul lor, florile înfloriră, aerul se încălzi şi o ploaie blândă căzu din cerul albastru strălucitor. Iarba de sub picioarele lui Keenan crescu din abundenţă, la fel de verde ca şi ochii lui.

Pentru câteva momente, îl lăsă să o învârtă în aer – până ce văzu un bărbat-măceş rănit chinuindu-se să ajungă la ei.

— Regina mea, gâfâi el în timp ce se târa pe iarbă, sângerând, dar încercând să ajungă la ea.

Ea se opri, privind cum zânele ei – pentru că erau cu adevărat ale ei acum – îl purtau spre ea. Toată lumea se opri. Keenan o mângâie pe spate în timp ce mergea lângă ea.

— Am încercat, spuse bărbatul-măceş, din ce în ce mai mult sânge curgându-i de pe buze cu fiecare cuvânt pe care îl articula. Am încercat la fel cum am fi făcut-o dacă ar fi venit după tine. Băiatul muritor…

Dacă nu ar fi prins-o Keenan, s-ar fi prăbuşit.

— Seth. Este… nu putu să îşi termine propoziţia. Gardianul închise ochii. Respira cu greu, iar când tuşi ace de gheaţă îi ieşiră din gură. Le scuipă pe iarbă.

— L-a luat. Beira l-a luat.

Donia se retrăsese discret, nesuportând să îl vadă pe Keenan cu Aislinn. Una era să ştie că îşi găsise, în cele din urmă, regina; alta era să simtă ceea ce simţea, acum că ştia acest lucru. Asta trebuia să se întâmple, ce era cel mai bine pentru toată lumea.

O *simt în continuare ca pe o rană proaspăt redeschisă.* Nu era ea aleasa, nu fusese niciodată aleasa lui.

Aislinn e.

Şi Donia nu putea sta să îi vadă cum se bucură.

Nu era departe de casa ei, când gardianul Beirei o găsi. *Nu a durat mult.*

Ştiuse că Beira se va ţine de cuvânt, ştiuse că nu va mai dura mult de la înscăunarea lui Aislinn până la moartea ei. Lipsită de frigul iernii care să o apere, era aproape la fel de neajutorată în mâinile ei ca un muritor.

Gărzile nu erau la fel de brutale precum zânele întunericului, dar asta nu însemna că nu încercau. Când o aruncară la picioarele Beirei, Regina Iernii nu spuse nimic. În schimb, o lovi pe Donia cu piciorul în faţă, aruncând-o în spate cu forţa atacului ei.

— Beira, ce plăcere să te revăd, spuse Donia cu o voce mult mai slăbită decât ar fi dorit.

Beira râse.

— Aproape că aş fi putut să te plac, dragă. Păcat că – ridică o mână pătată de sânge şi cătuşe de gheaţă se formară în jurul încheieturilor Doniei – nu eşti de încredere.

Donia crezuse că greutatea frigului Beirei fusese greu de

îndurat înainte, dar, în timp ce se lupta cu cătuşele de gheaţă, îşi dădu seama că nu avea idee de cât de rece putea să fie cu adevărat gheaţa Beirei.

Când Donia se întoarse să îi vorbească Reginei Iernii, un sunet care semăna cu o tuse înecată o distrase.

Ghemuit într-un colţ era Seth, încercând să se ridice în picioare, cu trupul îngropat pe jumătate sub câţiva centimetri de zăpadă. Pieptul îi era pe jumătate dezgolit, cu cămaşa făcută zdrenţe de gheare greu de identificat.

Beira se aplecă. Respiraţia ei îngheţată trecu peste chipul Doniei; chiciura se adunase în părul Doniei.

— Trebuia să mă ajuţi. În schimb, te-ai coalizat cu duşmanul.

— Am făcut ceea ce trebuie. Keenan e…

Cu un sunet urât, Beira îşi puse mâna peste gura Doniei.

— Tu. M-ai. Trădat.

— Nu o înfuria mai tare, spuse Seth cu glas slăbit, încercând să se elibereze din stratul de zăpadă. Jeanşii lui erau în aceeaşi stare ca şi cămaşa. Pe zăpada din jurul lui, picura sânge. Una dintre barele din sprânceană îi fusese ruptă şi o dungă subţire de sânge îi curgea pe faţă.

— Drăguţ, nu-i aşa? Nu ţipă precum spiriduşii de pădure, dar, cu toate acestea, este amuzant. Aproape că uitasem cât de uşor cedează muritorii.

Beira se linse pe buze privind cum încerca Seth să se ridice în picioare. Tremura violent, dar continua să încerce.

Donia nu spuse nimic.

— Dar *tu,* ei bine, ştiu câtă durere poţi *tu* îndura. Beira luă faţa Doniei între palme, înfigându-și unghiile deja însângerate în obrazul şi gâtul ei. Să-i las pe lupi să te ia după ce voi fi terminat eu? Nu le pasă dacă jucăriile lor sunt deja un pic folosite.

— Nu, spuse Seth cu vocea gâtuită, dovadă că deja se întâlnise cu zânele-lup.

Beira se întoarse către el şi suflă. Bucăţi de gheaţă ascuţite precum nişte lame zdrăngăniră pe podea unde încerca el acum să se târâie. Câteva îi crestară picioarele.

— Insistent, nu-i aşa? întrebă Beira, râzând.

Donia nu spuse nimic, nu se mişcă. În schimb, îşi rostogoli ochii în cap.

Pentru o fracţiune de secundă, Beira se uită la ea. Apoi, zâmbi, la fel de rece şi de crud precum cea mai rea dintre zânele întunericului.

— Bun. *Ar fi* mai amuzant dacă joci şi tu. Asta vrei, nu-i aşa? De parcă m-ai putea păcăli ca să poţi fugi – Beira o plesni, Donia lovindu-se cu capul de podea atât de rău, încât simţi că i se face greaţă –, dar nu vei apuca să fugi.

Atunci, cătuşele se topiră, lăsând pielea degerată ca singură dovadă că fuseseră acolo.

Donia se târî către Seth, ignorând bucăţile de gheaţă care îi intrau în picioare şi îl ajută să se ridice. Nu putea să o înfrângă, cu adevărat, pe Beira, dar era totuşi zână – destul de puternică pentru a ridica un muritor, destul de puternică pentru a suporta mai multă durere decât el.

— Uşa e în partea aia, şopti el în timp ce ea îl târa pe jumătate înainte.

— Ce drăguţ! împroşcă cu venin Beira. Iubiţii tragici de la blestemata Curte a Verii cooperează. E atât de *dulce.*

Vreme de câteva minute, îi privi încercând să traverseze bariera de gheaţă care creştea, chiuind la fiecare mic progres şi adăugând, în acelaşi timp, mai multe obstacole.

Donia nu vorbea, economisindu-şi energia pentru a încerca – fără succes – să ajungă la uşă cu Seth.

În cele din urmă, Beira le făcu un semn cotoroanţelor să se apropie.

— A reuşit bărbatul-măceş să se târască în final la fraierul de fiu al meu?

Când cotoroanţele încuviinţară, Beira bătu din palme.

— Minunat. Deci, vor fi aici în curând. Ce distracţie!

Apoi, îşi înclină capul şi o întrebă pe Donia:

— Crezi că vor fi mai supăraţi dacă eşti moartă sau dacă suferi încă? Decizii, decizii, murmură Beira, trecând peste lamele de gheaţă, încet şi cu graţie, de parcă şi-ar fi făcut intrarea într-un teatru. Ca să fim siguri, să alegem câte una din

fiecare, hmmm? zise Beira trăgând-o pe Donia în sus de păr şi sărutând-o pe ambii obraji. Cred că ţi-am zis deja ce se va întâmpla cu tine, drăguţă.

Seth se întinse la pământ, să o prindă pe Donia în timp ce aceasta cădea, dar între ei se forma un zid de gheaţă.

Apoi, Beira îşi lipi buzele de ale Doniei.

Donia se luptă în timp ce gheaţa îi aluneca pe gât, sufocând-o, umplându-i plămânii. Apoi îl văzu pe Seth aruncându-se spre Beira. Avea în mână o cruce ruginită de fier. Cu o forţă surprinzătoare pentru un muritor – mai ales pentru unul rănit – se năpusti spre gâtul Beirei.

Beira îi dădu drumul Doniei cu un ţipăt şi se repezi la Seth, lovindu-l de perete.

— Crezi că flecuşteţul ăla mă poate omorî? întrebă Beira urmărindu-l în acel fel mult prea rapid de urmărit. Îşi băgă degetele în pielea de pe stomacul lui şi – folosindu-i coastele pe post de mânere – îl ridică în picioare.

El ţipă iar şi iar, sunete îngrozitoare care o făceau pe Donia să tremure. Dar nu putea să-l ajute; nu putea nici măcar să-şi ridice capul de pe podea.

Aislinn auzi ţipetele lui Seth în momentul în care intră pe uşă. Când o văzu pe Beira ţinându-l de stomac, fu nevoită să-l apuce pe Keenan de braţ pentru a se sprijini.

La jumătatea camerei, Donia era întinsă nemişcată pe podea, buzele ei strălucind de cristale de gheaţă precum cele cu care se înecase bărbatul-măceş. Nu era timp să se oprească să vadă în ce stare e, nu când Beira îşi înfipsese mâna prin pielea lui Seth.

Keenan continua să se mişte, trăgând-o pe Aislinn pe lângă toţi şi toate, către Seth şi Beira.

Odată ajunşi lângă ea, Keenan apucă bucata de metal care ieşea din gâtul Beirei şi o folosi ca pe un cuţit.

— Mă întrebam dacă vei ajunge vreodată aici.

Beira îi dădu drumul lui Seth pe podea.

Seth îşi dădu ochii peste cap, căzând în inconştienţă. Respira în continuare, cu toate acestea, pieptul ridicându-i-se

şi coborând neregulat.

Chiar şi cu sângele curgându-i din gât, Beira părea de nepotolit. Întinse o mână şi scoase bucata de metal. După ce o examină sumar, o aruncă la pământ dezgustată. Sângele curgea în băltoacele formate de gheaţa care se topea.

— Nu trebuie să fie aşa. Vocea lui Keenan era înceată, se citea durerea în ea. Putem rezolva lucrurile – aşa cum ar fi trebuit să fie înainte. Dacă eşti de acord…

Beira râse, de pe buzele ei ieşind vârtejuri de aer îngheţat.

— Ştii că este *exact* lucrul pe care tatăl tău mi l-a spus înainte de a-l ucide?

Ridică o mână şi făcu un gest. Un zid gros de gheaţă se formă între Aislinn şi Keenan – lăsându-l pe Seth cu Aislinn, iar pe Keenan singur, pe cealaltă parte a zidului, cu Beira.

— Aislinn, strigă Kenan punând mâna pe gheaţă.

Ea îi urmă sfatul şi puse mâna pe cealaltă parte a zidului, imitându-i poziţia. Între ei gheaţa şuieră şi pocni, în timp ce atingerea lor o topea încet.

Beira nu făcu nimic altceva decât să-i privească pentru un moment. Faţa ei era o mască distorsionată, mai oribilă privită prin gheaţa groasă. Cu toate acestea, vocea ei era perfect de clară atunci când îl întrebă pe Keenan:

— Cât timp crezi că va trece până ce va fi un nou Rege al Verii?

— Nu va fi un alt Rege al Verii, Keenan mârâi către ea, întinzându-se să o apuce de mână.

— Ah, ah, ah, dulceaţă.

Îi puse mâna pe piept şi îl împinse departe de zidul de gheaţă care îl separa de Aislinn.

Gheaţa de pe pieptul Keenan se topi imediat ce se formă, lăsându-l ud leoarcă şi cu aburi ieşindu-i din haine. Cu toate acestea, se împiedica, nu era în stare să stea în picioare pe pojghiţa de gheaţă care se formase pe podea.

Seth gemu şi deschise pentru o clipă ochii.

Câteva cotoroanţe intrară în cameră şi, fără ca măcar să se uite la ele, Beira spuse:

— Omorâţi-i pe Fata Iernii şi pe muritor.

Acestea o luară spre Donia.

Keenan se întoarse spre ele.

În timp ce era distras astfel, Beira îl apucă de cap şi suflă gheaţă pe ochii lui. Fulgii groşi de gheaţă îi lipiră genele împreună. Se topeau aproape la fel de repede cum se formau, dar, între timp, Keenan nu putea vedea.

Uitându-se la Aislinn, Beira îşi ridică braţul. Din mâna ei întinsă crescu o sabie de gheaţă lungă şi subţire. Îi făcu lui Aislinn cu ochiul şi o înfipse în pieptul lui Keenan.

Acesta se împletici în faţă, în continuare orbit.

Furioasă, Aislinn lovi cu pumnii peretele de gheaţă şi acesta se topi sub atingerea ei la fel de repede pe cât se formase sub atingerea Beirei.

Aislinn o apucă pe Beira de mâini pentru a o împiedica să îl mai înjunghie pe Keenan din nou.

Apoi – având cuvântul *fierbinte* în minte – Aislinn suflă peste chipul lui Keenan.

Nu numai că respiraţia ei îl încălzi pe Keenan, dar pielea ei deveni tot mai fierbinte până ce braţele Beirei începură să scoată fum, aburul ieşind din ea până ce întreaga cameră se cufundă în ceaţă.

Keenan clipi de câteva ori, apoi luă faţa Beirei în mâinile lui.

— Ai avut dreptate, *mamă.* Nu va funcţiona niciodată cât timp respirăm amândoi.

Cu Aislinn care o ţinea încă pe Beira de braţe, Keenan se aplecă mai aproape, până ce buzele lui aproape că atinseră gura Beirei. Apoi, respiră doar. Lumina soarelui se revărsă în ea ca un lichid vâscos. Ea se luptă să întoarcă capul şi nu putu. Era ţintuită în acel loc de mâinile strălucitoare ale lui Keenan, în timp ce se îneca cu raze de soare. Căldura ardea gâtul Beirei, iar aburul ieşea cu zgomot din rana de la gât.

Când, în cele din urmă, o simţi moale în mâinile lui, Keenan se îndepărtă, iar Aislinn puse corpul Beirei pe podea.

El o mângâie pe Aislinn cu un deget pe obraz şi murmură:

— Eşti mult mai bună decât aş fi îndrăznit eu să cer.

Keenan păşi peste forma lipsită de viaţă mamei sale.

Sperase, la un moment dat, că nu vor veni în casa ei, că vor găsi o modalitate de a coexista. Nu o făcuseră, dar nu regreta asta.

Cotoroanţele stăteau tăcute, murmurând între ele. Nu o ascultaseră pe Beira, dar nu mai era acolo pentru a le disciplina.

Cu chipul palid din cauza şocului şi a îngrijorării, Aislinn îngenunche pe podeaua udă încercând să-l ridice pe Seth.

Una dintre cotoroanţe îi întinse o pânză şi Aislinn începu, pe tăcute, să îi bandajeze coastele însângerate ale lui Seth. Nu arăta bine, dar bărbaţii-măceş ajunseseră şi chemaseră deja vindecători – atât zâne, cât şi muritori.

Keenan merse către corpul încă nemişcat al Doniei. Vindecătorii nu o puteau ajuta.

O luă în braţe şi începu să plângă.

Donia deschise ochii şi îl văzu pe Keenan cum o ţinea în braţe. Pentru prima dată, după prea multă vreme, era în braţele lui.

Trebui să tuşească înainte ca să poată vorbi.

— Beira e moartă?

Atunci, el zâmbi, arătând ca fiecare vis pe care ea şi-l negase.

— Da.

— Seth?

O durea când vorbea, cu gâtul rănit de bucăţile de gheaţă pe care le înghiţise şi le vomitase mai apoi.

— Rănit, dar nu e mort. O mângâie pe faţă, uşor, de parcă ar fi fost ceva delicat şi preţios. Pe obrajii lui se prelingeau lacrimi şi îi cădeau ei pe faţă, topind gheaţa care o mai acoperea încă. Am crezut că te-am pierdut. Am crezut că am ajuns prea târziu.

— Nu contează. Ai acum o regină. În ciuda cuvintelor ei, îşi cuibări faţa în mâinile lui, simţindu-se mai liniştită decât se simţise în ultimele decenii.

— În cazul nostru, nu e aşa. Îi suflă pe faţă, topind ultimele urme ale gheţii Beirei care încă îi mai erau prinse în păr.

— Îl păstrează pe Seth, spune că asta e o slujbă – şi atunci râse, uşor, dar, cu toate acestea, râse – să conducă alături de mine, dar să nu fie a mea. Când ai să te faci bine…

Una dintre cotoroanţe îngenunche lângă ei, întrerupându-i.

— Regina mea, hârâi ea. Toiagul tău.

Cotoroanţa îi întinse toiagul Reginei Iernii, cel în care se păstra esenţa Iernii.

Keenan făcu ochii mari.

— Nu.

Cotoroanţa zâmbi cu gura ei aproape fără dinţi şi spuse din nou:

— Regina *mea.* Nu a ta, Rege al Verii. Aceasta – făcu un gest tăcut – poartă frigul iernii. Şi frigul creşte.

Keenan mârâi la cotoroanţe, arătând departe de a fi uman.

— Ştiaţi.

— Timpul Beirei trecuse. Cotoroanţele schimbară priviri calme. Ştia termenii pe care i-a stabilit Irial, ar fi trebuit să ştie ce se întâmplă dacă intervine: alegerea ei, eşecul ei.

Aceeaşi cotoroanţă vorbi din nou:

— Donia va fi o regină puternică. Am aşteptat până una a supravieţuit sărutului morţii. Ea – cotoroanţa se uită la Donia cu ceva ce semăna cu uluială în ochi – este a noastră acum.

Cu toatele se înclinară, părând graţioase în ciuda trupurilor veştejite şi spuseră:

— O servim pe Regina Iernii. Este în ordinea lucrurilor.

Donia se chinui să se ridice. Ridică o mână, degetele ei mângâind chipul lui Keenan. Să petreacă eternitatea cu Keenan – era un vis pe care nu îl împărtăşise decenii întregi.

El îi întâlni privirea.

— Nu, Don… Mai există o cale. Vindecătorii vor veni aici şi…

— Nu e nevoie de vindecare. Curtea Iernii e a mea. O *simt*; zânele iernii, le simt şi pe ele.

— Cotoroanţele pot face ceva… Nu-mi pasă ce. Rămâi cu mine, Don. Te rog. O strânse mai tare, încruntându-se la cotoroanţe şi la zânele-lupi care intraseră în cameră. În spatele lor, câţiva oameni-păducel aşteptau.

Vindecători atât de la Curtea Iernii, cât şi de la Curtea Verii făcură un pas înainte. Câţiva dintre ei aveau grijă de Seth sub supravegherea atentă a lui Aislinn.

Donia îi aruncă o privire scurtă lui Aislinn, iar Regina Verii se ridică. Ea, cel puţin, înţelegea inevitabilitatea a ceea ce trebuia să se întâmple.

— Keenan. Donia se întinse către el şi îi trase capul mai aproape de ea. Frigul e deja în mine. Dacă mă împotrivesc, va dura mai mult până va creşte, dar nu se va schimba nimic.

În afara faptului că simţea nevoia presantă de a şterge groaza din ochii lui Keenan, Donia nu era supărată. Se aşteptase să moară azi. Să conducă nu era nici pe departe o alternativă rea.

Înainte de a fi prea târziu, îl îmbrăţişă pe Keenan şi se lasă pradă acelui gen de sărut de care nu se putuseră bucura de prea multă vreme.

Când se trase la o parte, Keenan plângea, lacrimile lui precum ploaia caldă evaporându-se în momentul în care cădeau pe chipul ei.

Apoi, Aislinn îl luă pe Keenan la o parte şi îl ţinu în timp ce cotoroanţele o ajutau pe Donia să ajungă la trupul Beirei.

Se adunară nori negri şi începu să fulgere, lăsând toată ploaia din ei să cadă, emoţiile lui Keenan fiind prea puternice.

Luând toiagul în mână, Donia îşi lipi gura de corpul nemişcat al Beirei şi inhală. Ce mai rămăsese din frigul Reginei Iernii se scurse în ea, înaintând în ea precum un val îngheţat, frământându-se până ce se opri brusc şi se aşeză liniştit – un lac imaginar îngheţat, înconjurat de copaci plini de gheaţă şi câmpuri albe, fără graniţe.

Cuvintele îi veniră din lumea albă, alunecând printre buzele sale precum vântul iernii:

— Sunt Regina Iernii. Ca şi cei care se află în faţa mea, voi purta vântul şi gheaţa.

Şi era vindecată, mai puternică decât fusese vreodată. Spre deosebire de Beira, Donia nu lăsa cioburi de gheaţă în calea ei când merse către Keenan.

Lacrimile lui de soare străluciră căzând în băltoacele de pe

podea.

Ea se întinse pentru a-l trage lângă ea, atentă să îşi păstreze sub control frigul, încântată că putea face asta acum. Apoi, şopti:

— Te iubesc. Te-am iubit mereu. Asta nu schimbă nimic.

Cu ochi mari, el se uită la ea, dar nu putu să vorbească. Nu repetă cuvintele.

Apoi Donia o ridică pe Beira în braţe şi, cu cotoroanţele după ea, merse către uşă. Oprindu-se în prag, îşi intersectă privirea cu a lui Aislinn și spuse:

— Vom vorbi în curând.

După o privire scurtă aruncată lui Keenan, rămas în continuare fără vorbe, Aislinn dădu din cap aprobator.

Apoi – dornică să scape de strălucirea lor – Donia îşi împleti degetele în jurul toiagului şi se îndepărtă de Regele şi Regina Verii.

EPILOG

PRIMA ZĂPADĂ

Apucând lemnul neted precum mătasea al toiagului Reginei Iernii – *toiagul meu* – Donia ieşi din casă în umbra copacilor dezbrăcaţi de frunze.

Afară, zânele aşteptau; gărzile lui Keenan dispăruseră – mai puţin Evan, care rămăsese ca şef al noilor ei gărzi. Se iscaseră discuţii în această problemă – o zâna a verii să conducă gărzile Reginei Iernii – dar nimeni nu avea dreptul să îi conteste alegerile.

Nu mai are nimeni acest drept.

Îşi croi drum către malul râului, urmărită de şase dintre gărzile pe care Evan le alesese dintre zânele iernii, ca fiind cele mai de încredere. Aceştia nu vorbeau. Zânele iernii nu erau vorbăreţe, nu precum insipidele Fete ale Verii.

De parcă ar fi făcut acest lucru dintotdeauna, Donia se sprijinea în toiag în timp ce mergea, trimiţând degete îngheţate în sol, prima atingere a iernii care avea să vină în curând. Lângă ea, alerga Sasha.

În tăcere, Donia păşi pe suprafaţa acum îngheţată a râului. Uitându-se înapoi către podul de oţel care traversa râul – şi care nu mai era otrăvitor, nu pentru Regina Iernii – îşi dădu capul pe spate, uitându-se către cerul cenuşiu, şi deschise

gura. De pe buzele ei urlară vânturile; pe metalul podului se formară ţurţuri.

Pe malul râului, stătea Aislinn, învelită într-o pelerină lungă. Deja se schimbase, arătând din ce în ce mai mult cu ceea ce era acum, de fiecare dată când o vedea Donia. Regina Verii ridică o mână în semn de salut.

— Ar fi venit Keenan, dacă ar fi putut… A fost îngrijorat că nu ştia cum te simţi cu toate astea. Făcu un gest către gheaţă.

— Sunt bine. Donia alunecă pe apa îngheţată, graţioasă cum nu fusese ca Fată a Iernii. E cunoscut şi nu e.

Nu adăugă faptul că era în continuare singură: nu era un subiect pe care să-l împărtăşească reginei lui Keenan.

Stăteau în linişte, fulgii de zăpadă sfârâind în momentul în care atingeau obrajii lui Aislinn. Îşi trase pe cap o glugă cu margine din blană, ascunzându-şi părul cu şuviţe blonde proaspăt apărute.

— Nu e chiar aşa de rău, ştii?

— Ştiu. Donia întinse mâna, prinzând fulgii ca pe nişte stele albe. Cu toate astea, nu puteam să-ţi spun *ţie* asta, nu?

Aislinn tremură.

— Învăţăm să lucrăm împreună. În majoritatea timpului. Îşi frecă braţele, cedând în cele din urmă în faţa frigului. Scuze. Mai pot să ies, dar cred că nu pot sta prea mult lângă tine şi lângă gheaţă, în acelaşi timp.

— Poate altă dată. Donia se întoarse.

Dar apoi Aislinn spuse ultimul lucru pe care Donia şi l-ar fi putut imagina că avea să-l spună Regina Verii:

— Te iubeşte, să ştii.

În tăcere, Donia se uită lung la ea, la zâna care împărţea un tron cu Keenan.

— Nu ştiu…

Donia se opri, încercând să-şi stăpânească confuzia. Poate că aşa era, dar dacă era adevărat, de ce nu îi răspunsese când îi spusese că încă îl mai iubea? *Asta* era o conversaţie pe care nu era pregătită să o poarte cu Aislinn.

Donia nu înţelegea cu adevărat cât de mult se schimbase Keenan de când îl eliberase Aislinn, cât de uniţi erau acum, cât

de multe ştia ea despre el; în majoritatea zilelor, nu dorea să ştie. Curtea lor nu o privea, nu acum.

Avea destule probleme încercând să îşi organizeze propria curte. Poate că nu erau zâne prea vorbăreţe, dar tot bodogăneau – despre fosta ei condiţie de muritoare, despre insistenţa ei ca ordinea să fie instaurată, despre faptul că le interzicea să se ciondănească cu zânele întunericului.

E o problemă pe care nu sunt dornică să o înfrunt. Regele Curţii Întunecate deja făcea presiuni, testând graniţele, tentându-i zânele. Irial fusese prea mult timp aliat cu Beira pentru a ceda de bună-voie. Donia dădu din cap. Zăpada cădea în jurul capului ei, cu o atingere aproape electrică atunci când fulgii aterizau pe chipul ei. *Concentrează-te pe lucrurile bune.* Va fi timp destul să se ocupe de Irial, de Keenan, de zânele ei.

Noaptea asta era a ei.

La fel de liniştit ca zăpada care cădea în jurul ei, Donia se întoarse la noaptea îngheţată şi patină de-a lungul râului, împrăştiind zăpadă precum sclipici pe gheaţă.

SOLSTIŢIU

Aislinn şi Seth stăteau în camera de zi din trenul lui Seth împreună cu Keenan, în timp ce acesta se străduia să se refacă după scurta excursie în frig.

— Du-te. Seth o împinse spre Keenan. Trebuie să iau câteva lucruri.

Aislinn se aşeză lângă Regele Verii, simţindu-se ciudat de confortabil.

— Keenan?

Deschise ochii.

— Sunt bine, Aislinn. Dă-mi o clipă.

Îi luă mâna într-a ei şi se concentră, lăsând căldura verii să treacă prin ea. Deja devenise surprinzător de uşor pentru ea, de parcă ar fi fost acolo dintotdeauna. O simţea, un soare mic arzând în ea, şi se aplecă şi suflă uşor pe faţa lui. Un vânt cald se scurse peste el.

Îl sărută pe ambii obraji. Nu ştia de ce, aşa cum nu înţelegea de ce o făcuse în acea noapte pe alee. Pur şi simplu, părea *corect*. Era primul lucru pe care îl înţelesese despre schimbările ei – să-şi asculte instinctele.

Keenan se uită lung la ea.

— Nu am cerut…

— Şşş. Îi dădu părul arămiu la o parte şi îl mai sărută o dată pe frunte. Prietenii se ajută între ei.

Keenan se simţea aproape bine când intră Seth în cameră.

Seth lăsă o brichetă şi un tirbuşon pe masă.

— Sunt lumânări pe raft. Nişte mâncare pe care o am de la Niall. Un pic din vinul tău de vară şi o sticlă de vin de iarnă.

— Vin de iarnă? De ce?

Seth râse.

— Niall spune că i-ai rămas dator pentru asta. În ciuda unei priviri intimidante din partea lui Aislinn, făcu cu ochiul şi adăugă: E totul în regulă.

Apoi, Aislinn se ridică şi îşi strecură braţul în jurul lui Seth.

— Am să-mi ţin mobilul la îndemână. Tavish ştie că sunt disponibilă dacă sunt probleme.

— Plecaţi amândoi? Keenan se ridică. Avea încredere în regina lui, dar totul devenea din ce în ce mai ciudat. Atunci, am să rămân blocat aici?

Aislinn şi Seth schimbară o nouă privire stranie. Apoi, Seth îşi luă jacheta.

— Am plecat. Îi zâmbi lui Keenan, nu cu tensiunea latentă cu care părea să se lupte muritorul de când urcase pe tron Aislinn, ci cu amuzament sincer. Ne vedem în câteva zile.

După ce Aislinn închise uşa după el, îi zâmbi blând lui Keenan.

— Solstiţiu fericit. E totul sigur. L-am pus chiar şi pe Tavish să verifice pentru noi.

Îl îmbrăţişă repede şi apoi dispăru, lăsându-l singur şi nedumerit.

Sunt în capcană. M-a prins în capcană. Se duse până la fereastră şi o privi pe regina lui plecând cu iubitul ei muritor.

Şi acum, ce fac?

Donia intră în casă cu cheia pe care i-o dăduse Seth. Îl auzi pe Keenan plimbându-se, cu paşi grei, furioşi, de parcă ar fi fost în cuşcă. Nu o sperie furia aceasta, energia aceasta periculoasă. Pentru prima dată, se întâlneau având puteri egale, forţă egală, pasiune egală.

Sper.

Îşi scoase cizmele, îşi ridică poalele şi desfăcu două dintre sticlele de vin. Abia turnase în primul pahar, când el veni în camera din faţă.

— Don?

— Mmm?

Îi întinse un pahar. Cum el nu îl luă, îl puse pe dulap.

— Ce faci… Părea neobişnuit de emoţionat, privind-o neîncrezător. O cauţi pe Aislinn?

— Nu. Turnă în al doilea pahar, din sticla ei. Trebuia să-şi aducă aminte să-i trimită un dar lui Niall pentru că se gândise să facă rost de vin.

— Am văzut-o pe Ash.

Îi arătă cheile casei, scuturând micul breloc cu craniu şi ridicându-l ca el să-l poată vedea. Era bine să simtă că are controlul, puterea.

Aş putea să mă obişnuiesc cu asta.

Să conducă Curtea Iernii se dovedise un lucru la îndemână; putea fi corectă, dreaptă, faţă de zânele ei. Dar să aibă putere asupra lui Keenan – era un lucru periculos. Îşi dorea ca el să-i îndeplinească dorinţele aşa cum şi ea o făcuse pentru el atât de multă vreme. Se linse pe buze şi fu răsplătită cu un fulger întunecat vizibil în ochii aceia văratici.

Se apropie, ezitant, dar privirea din ochii lui era plină de speranţă.

— De ce ai venit aici?

— Pentru tine.

Îşi sorbi băutura, nonşalant, calmă cum nu fusese niciodată în preajma lui.

Se apropie şi mai mult.

— Pentru mine?

Puse paharul jos şi făcu o mişcare către cordonul cu care îi era legată la spate fusta.

I se acceleră respiraţia. Din pielea lui se reflecta soarele, minunat şi strălucitor.

— Pentru mine.

În momentul în care îi întinse mâna, în jurul ei prinseră a dansa fulgi de zăpadă.

— Da.

Şi el zâmbi, cu zâmbetul acela imposibil de fermecător care îi bântuise visele atât de mult încât el ar fi trebuit să ştie, încât va fi trebuit să ştie.

Vara şi Iarna trebuie să se înfrunte. Nu vom putea să… dar putem încerca. Îl apucă de încheietura mâinii şi îl trase mai aproape.

Fiecare bucăţică din corpul ei ardea de parcă ar fi fost vorba de o daltă care sculpta în gheaţă, gata să se topească în razele arzătoare ale soarelui. Gheaţa ei veni în întâmpinarea soarelui, învelindu-i pe amândoi într-un vârtej de zăpadă.

Te iubesc. Nu o spuse, nu de data aceasta. Acum, era egala lui; nu avea de gând să rişte să dezechilibreze balanţa în speranţa că el avea să zică acele cuvinte care urmau să-i liniştească confuzia şi agitaţia.

Continui să te iubesc, te-am iubit mereu. Nu avea să o spună, dar se gândi iar şi iar la asta, în timp ce flori înfloreau în ochii lui, în timp ce arsura soarelui o făcea să tremure.

— A mea. Eşti, în cele din urmă, a mea, şopti. Apoi buzele lui le întâlniră pe ale ei.

Dorea să râdă de fericire, să plângă din cauza gheţii care se topea de căldură, în timp ce cădeau în zăpada de la picioarele lor.

Asta e mult mai bine decât negocierea termenilor de pace.

Avea să influenţeze dorinţele lui la negociere, ştia asta. *Nu de asta sunt aici.* Dar, într-un colţ al minţii ei, admitea că era un motiv destul de puternic să se afle acolo, că ar fi fost proastă să nu profite de asta.

— Credeam că niciodată… Keenan murmura cuvinte dulci,

părând complet pierdut. Donia mea, în final doar a mea.

Zăpada se topi, ridicându-se în vapori, în timp ce se atingeau.

— Şşş, îi acoperi buzele cu ale ei, incapabilă să fie de acord cu cuvintele lui prosteşti.

Aislinn păşi cu grijă pe pământul îngheţat. Gărzile pe care le pusese să îi urmeze aşteptau lângă Seth. Erau în continuare chipuri necunoscute, împrumutate de la Donia pentru lunile de iarnă, cât timp zânele verii erau blocate înăuntru.

— Nimeni nu îi deranjează. Îşi lăsă privirea să hoinărească dincolo de gărzi, uitându-se la fiecare, pe rând.

Aceştia aşteptau, la fel de tăcuţi precum nopţile de iarnă.

Ea zâmbi şi adăugă:

— Pentru orice. Dacă e vreo problemă, să mă chemaţi.

Aislinn înclină capul şi îi întinse mâna lui Seth.

— Haide. Să te prezentăm bunicii. Dacă poate accepta toate astea – făcu un gest arătând în jurul lor, către zâne şi către ea însăşi – atunci te poate accepta şi pe tine.

El ridică din sprânceană.

— Eşti sigură? Niall a spus că pot dormi aici.

— Ai încredere în mine.

Îl luă de mână.

Se uită la jeanşii lui rupţi şi la jacheta uzată.

— Poate ne putem opri la mansardă, cel puţin. M-aş putea schimba…

— Nu. Aislinn îşi împleti degetele cu ale lui. I-am arătat şi celelalte cereri pentru colegiile pe care le-ai ales pentru noi. A zis că am putea să le parcurgem.

Ochii îi sclipiră jucăuş şi o trase mai aproape.

— Cel mai mult îmi place filologia de la Universitatea de Stat. Au un program bun pentru ştiinţe şi pentru tine.

Ea izbucni în râs.

— Ne putem muta dacă vrei. Keenan şi bunica sunt ambii de acord.

În spatele şi în faţa lor, gărzile iernii se împrăştiară. Niciuna dintre zânele verii nu putea ieşi afară, în viscolul iernii. Doar

zânele iernii şi cele ale întunericului se jucau în liniştea nopţii, solemne până şi în reveria lor, în timp ce trecea pe lângă ele – deşi mai mulţi bulgări de zăpadă se transformară în abur atunci când zânele mai puţin fricoase o văzură.

Chiar şi după trei luni, nu erau mai puţin înspăimântătoare, nu cu mult, dar Aislinn se simţea în siguranţă pentru prima dată în viaţa ei. *Nu e nici pe departe perfect, dar poate fi.*

Folosindu-se de mâna lui Seth să se echilibreze, îl trase mai aproape.

— Să mergem acasă.

Merseră pe străzile pline de zăpadă, pielea ei strălucind deajuns cât să le ţină ambilor de cald. Restul – frica, solicitările curţii, îngrijorarea lui Keenan – toate puteau aştepta. Când Regina Verii se bucura, şi zânele ei aveau să o facă.

Şi ea se bucura, lăsând ca acel sentiment să se răspândească la zânele ei. Simţind ecoul venind înapoi de la Keenan, văzând-o reflectată în ochii lui Keenan.

Nu e perfect, dar va fi.